

ONSDAGEN DEN 24 FEBRUARI 2010

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

(Sammanträdet öppnades kl. 15.05.)

1. Återupptagande av sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet torsdagen den 11 februari 2010.

2. Uttalanden av talmannen

Talmannen. – Jag vill för första gången välkomna Europeiska rådets ordförande Herman Van Rompuy till Europaparlamentets plenarsammanträde. Herr ordförande! Vi välkomnar och vill åter gratulera er.

(Applåder)

Jag skulle också vilja välkomna ordförande José Manuel Barroso. Under de senaste fem åren har vi vant oss vid att ni närvarar här. Det är inte alls första gången för er!

– Det är med sorg som jag måste meddela er att Claudia Candeago, en av våra kolleger på generaldirektoratet för kommunikation, har omkommit i en tågolycka nära Bryssel. Claudia Candeago hade arbetat vid Europaparlamentet sedan december 2008. Jag skulle vilja framföra vårt deltagande och stöd till hennes familj och vänner på allas våra vägnar.

En annan tragisk händelse som inträffat nyligen är översvämningarna på den portugisiska ön Madeira. Den värsta stormen sedan 1993 har lett till att minst 38 personer har omkommit. I denna sorgens stund finns offrens familjer i våra tankar och böner.

Jag vill nu be alla att ställa sig upp och hålla en tyst minut för att hedra minnet av de offer som omkommit i båda dessa tragedier.

(Parlamentet höll stående en tyst minut.)

Tack så mycket.

3. Välkomsthälsning

Talmannen. – Nu skulle jag varmt vilja välkomna två gäster från Vitryssland som tagit plats på åhörarläktaren: Andželika Borys, ordförande för Polackernas förbund i Vitryssland, och Aljaksandr Milinkevitj, 2006 års vinnare av vårt eget Sacharovpris och ledare för den demokratiska oppositionen i Vitryssland.

(Ihållande applåder)

Tyvärr har Vitryssland åter gett upphov till rubriker för förföljelse av icke-statliga organisationer. Europaparlamentet upprätthåller och kommer att upprätthålla allmänna värderingar som något som vi värderar och tror på. Vi kommer att fördöma diktatoriska regimer som använder våld och förföljer demokratiska organisationer, bara för att dessa organisationer inte delar regimens åsikter.

4. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

5. Transport av hästar till slakt i Europeiska unionen (skriftlig förklaring)

Talmannen. – Jag skulle vilja meddela er att den skriftliga förklaringen 0054/2009 av Elizabeth Lynne, Sidonia Elżbieta Jędrzejewska och Carl Schlyter om transport av hästar till slakt i Europeiska unionen undertecknades i dag, den 24 februari 2010, av en majoritet av parlamentets ledamöter. I enlighet med

artikel 124.4 i arbetsordningen kommer den därför att översändas till mottagarna och offentliggöras med i *Antagna texter* från sammanträdet den 25 februari 2010, med uppgift om namnen på undertecknarna.

Vi skulle vilja tacka förslagsställarna för att ha lagt fram denna förklaring.

Elizabeth Lynne, förslagsställare. – (EN) Herr talman! Det är lysande nyheter att vi uppnått ett tillräckligt antal underskrifter. Jag vill tacka er alla för att ha undertecknat denna skriftliga förklaring.

Talmannen. – Jag skulle vilja informera er att jag inte hade möjlighet att underteckna denna förklaring, och att jag är beredd att göra det omedelbart.

6. Parlamentets sammansättning: se protokollet

7. Genomförandeåtgärder (artikel 88 i arbetsordningen): se protokollet

8. Beslut om vissa dokument: se protokollet

9. Inkomna dokument: se protokollet

10. Skriftliga förklaringar (inkomna dokument): se protokollet

11. Bortfallna skriftliga förklaringar: se protokollet

12. Arbetsplan

Talmannen. – Det slutgiltiga förslaget till föredragningslista, som utarbetades av talmanskonferensen onsdagen den 10 februari 2010 enligt artikel 137 i arbetsordningen, har delats ut.

Enligt överenskommelse med de politiska grupperna skulle jag vilja föreslå följande ändringar:

Torsdag:

När det gäller sammanträdet på torsdagen har gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet lagt fram en begäran om att skjuta upp omröstningen om Klaus-Heiner Lehnes betänkande om årsbokslut i vissa typer av bolag avseende mikroenheter.

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Lehnebetänkandet blev föremål för en mycket intensiv debatt i vår grupp i förmiddags. Vi avslutade inte diskussionen om detta i gruppen. Detta händer ibland i grupperna. Vi skulle vilja att Klaus-Heiner Lehne, som föredragande, gav oss tid fram till sammanträdesperioden i mars för att åter överväga i vilken riktning vi är villiga att gå när det gäller detta betänkande och hur vi från socialdemokraternas sida tänker ställa oss i denna fråga. Det finns olika uppfattningar i vår grupp – det erkänner jag villigt.

Jag skulle vara tacksam om vi kan genomföra debatten, men att ni, herr Lehne, skulle kunna ge oss möjlighet att senarelägga omröstningen till den första sammanträdesperioden i mars. Detta skulle åtminstone ge min grupp – även om jag tror att det också gäller andra grupper – något mer tid att föra en grundlig debatt och nå en ståndpunkt.

Klaus-Heiner Lehne, föredragande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag anser att det är bra att gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet ser över detta noggrant. Jag skulle dock vilja säga att parlamentet i december 2008 nästintill enhälligt antog en resolution, i vilken vi uppmanade Europeiska kommissionen att lägga fram exakt den typ av förslag som vi nu diskuterar. Även parlamentet måste hålla sig till det som det självt har bestämt och det som har varit parlamentets uttalade avsikt i årtal.

Eftersom det bara är naturligt att det förekommer betänkligheter mot ett eller annat i samband med vissa lagstiftningsförslag har vi löst de obesvarade frågorna genom en kompromiss i utskottet för rättsliga frågor. Jag ska förtydliga att denna kompromiss är färdig för godkännande. Trots detta förstår jag att det kanske är vettigt att ytterligare förstärka den grupp som stöder detta betänkande med några personer till. Om Martin Schulz' ansträngningar syftar till att öka antalet anhängare, då har jag ingenting emot ett senareläggande

till nästa plenarsammanträde i mars. Detta är min personliga syn på saken. Det är inte gruppens åsikt; den beslutade uttryckligen annorledes i förmiddags. Jag anser dock att vi bör ge socialdemokraterna tillfälle att komma fram till en slutsats, så att även de kan göra något för att bidra till att minska byråkratin och bördan för små och medelstora företag.

Dirk Sterckx (ALDE). – (NL) Herr talman! Jag skulle vilja tacka min kollega, Klaus-Heiner Lehne, för det som han just sade, men jag skulle trots detta vilja be att vi, under rådande omständigheter, får möjlighet att lägga fram ändringsförslag och diskutera dem. För tillfället har vi bara en inplanerad omröstning utan möjlighet att lägga fram några ändringsförslag till Klaus-Heiner Lehnes betänkande.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Herr talman! Jag skulle vilja upprepa min begäran. Det rådet inget tvivel om att vi är för debatt. Vi ber enbart om att omröstningen ska skjutas upp. Men i rättvisans namn måste jag tillägga, hur väl jag än förstår Klaus-Heiner Lehnes önsketänkande, att vår grupp styrs av demokrati. Herr Lehne! Jag kan inte ge er några försäkringar när det gäller resultatet.

(Parlamentet biföll begäran.)

(Arbetsplanen fastställdes.)⁽¹⁾

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Herr talman! Jag ska fatta mig kort. Under de senaste dagarna har två viktiga utnämningar presenterats: den första gäller företrädaren för Europeiska kommissionen till Förenta staterna i Washington och den andra är den särskilda representanten för Afghanistan. Både dessa utnämningar är kontroversiella, och båda två diskuteras livligt. Jag vill inte gå in på den frågan just nu. Jag skulle helt enkelt bara vilja be dem att framträda inför utskottet för utrikesfrågor innan de tillträder sina tjänster, för att ge oss en möjlighet att föra en intensiv debatt där, och jag hoppas att kommissionens ordförande och rådets ordförande kommer att ge sitt fulla stöd med er hjälp, herr talman.

(Applåder)

13. EU 2020 – Uppföljning av Europeiska rådets informella möte den 11 februari 2010 (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalandet av rådet och kommissionen: EU 2020 – Uppföljning av Europeiska rådets informella möte den 11 februari 2010.

Talmannen. – Ordförande Van Rompuy! Eftersom detta är ert första anförande vid ett plenarsammanträde i Europaparlamentet kom vi överens om att inlägget kunde vara något längre. Ordförande Herman Van Rompuy skulle i början av sin mandatperiod vilja lägga fram sina synpunkter på andra frågor, på institutionella frågor, för kammaren. Femton till tjugo minuter kanske räcker för er?

Herman Van Rompuy, Europeiska rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Det gläder mig att få denna möjlighet att föra en debatt med er och inte bara för att redogöra för det informella möte mellan stats- och regeringschefer som hölls för två veckor sedan – det var, trots allt, ett informellt möte, utan några formella slutsatser att redogöra för – utan också för att ta detta tillfälle i akt att få träffa er i början av min mandatperiod. Om jag hade väntat till det första formella tillfället att redogöra för det möte i Europeiska rådet som ska äga rum i slutet av mars skulle jag ha framträtt inför parlamentet först mot slutet av april, ungefär fem månader efter min utnämning till Europeiska rådets ordförande. Jag vill därför ta detta tillfälle i akt att förklara hur jag ser på min roll och uppgift. Jag ska använda ett par minuter till detta, så att vi inte behöver återkomma till detta i framtiden.

Det har naturligtvis alltid funnits ett ordförandeskap för Europeiska rådet. Det är inte samma sak som "EU:s ordförande", som vissa medier har kallat det. Så vad har ändrats? Tre små saker, men som tillsammans och med tiden har potential att göra en stor skillnad.

För det första är det kontinuitet: tidigare ordförande byttes ut var sjätte månad, det vill säga efter vartannat eller vart tredje möte. Det fanns få möjligheter att utveckla en långsiktig strategi. Våra tredjelandspartner blev förvirrade då de tvingades möta en ny regeringschef varje gång som de deltog i ett toppmöte med Europeiska unionen. En mer omfattande kontinuitet är grundläggande för att upprätta förbindelser och utföra en seriös uppgift.

⁽¹⁾ För övriga ändringar av arbetsplanen: se protokollet.

För det andra motsvarar detta en heltidstjänst. Tidigare ordförande tvingades samtidigt ha hand om sina egna nationella regeringar. Detta innebär att de, i bästa fall, kunde ta itu med europeiska frågor på halvtid. Genom att inrätta en heltidstjänst som inriktas på att leda och följa upp Europeiska rådet, och däribland företräda gemenskapen utåt, har nu Europeiska rådet större möjligheter att spela sin roll inom EU:s institutionella system.

Den tredje nyheten är att stats- och regeringschefer nu utser den person som de vill erbjuda befattningen, i stället för att det sker slumpartat utifrån ett godtyckligt roterande system. Jag hoppas även att detta lovar gott för det förväntade stödet för ordföranden.

Dessa tre förändringar är alla pragmatiska förbättringar av den tidigare institutionella arkitekturen, men om man betraktar dem tillsammans med det faktum att Europeiska rådet nu blir en egen institution får Europeiska rådet bättre möjligheter att utföra sin uppgift enligt fördragen när det gäller att "[fastställa unionens] allmänna politiska riktlinjer och prioriteringar".

Vissa kommentatorer har tolkat in mycket mer i denna roll, andra mindre. Å ena sidan anser vissa att Europeiska rådets ordförandeskap ska vara en slags *président*, "president" i bemärkelsen verkställande statschef, såsom är fallet i Frankrike till exempel. Andra ser, å andra sidan, enbart befattningen som ett ordförandeskap för statschefernas möte. I verkligheten är det ingetdera. Det handlar säkerligen inte om en president, och denne har inte egen verkställande makt. Personen som innehar befattningen måste uttrycka de samlade stats- eller regeringschefernas åsikter. Å andra sidan innebär denna uppgift inte bara att agera mötesordförande och ge ordet till de enskilda medlemmarna av Europeiska rådet under rådets möten. Uppgiften att förbereda och sedan följa upp mötena samt företräda unionen utåt – tillsammans med kommissionsordföranden vid G20-toppmötet till exempel – och fungera som en bro mellan de nationella huvudstäderna och institutionerna sträcker sig betydligt längre än enbart till rollen att sitta som ordförande vid möten.

Rollen som ständig ordförande går ut på att stärka en gemensam målsättning: varken mer eller mindre. Vart är vi på väg? Hur ska vi handla gentemot våra grannar? Vilka är våra viktigaste strategiska partner i världen? Var vill vi befinna oss om tio eller tjugo år? Detta är viktiga frågor.

När det gäller min förbindelse med Europaparlamentet uttrycks det ganska kortfattat i fördraget: det krävs enbart att jag ska rapportera till er "efter [...] Europeiska rådets möten". Detta innebär minst fyra gånger per år, även om det troligen kommer att bli fem eller sex gånger de flesta åren, och i framtiden kan utökas till tio gånger. Det kommer inte att dröja länge innan ni tröttnar på mig! Jag kommer att fortsätta stärka andra vanliga kontakter med parlamentets ledamöter, såsom de möten som jag har inlett med grupperna och månadsmötet med parlamentets talman.

Min roll ska verkligen inte förväxlas med kommissionsordförandens. José Manuel Barroso är ordförande för en verkställande instans som väljs av och hålls ansvarig inför Europaparlamentet. Den lägger fram lagstiftnings- och budgetförslag inför er; det gör inte jag. Kommissionens ordförande har en nära daglig kontakt med Europaparlamentet, inte minst när det gäller arbetet med dessa lagstiftnings- och budgetförslag. Min uppgift är i stället att se till att stats- och regeringscheferna gemensamt kan komma överens om en övergripande strategi för Europeiska unionen, inte bara vad gäller dess inre utveckling, utan också dess yttre förbindelser. Jag sammanträder med ordförande Barroso en gång i veckan. Vi är båda högst medvetna om behovet av att undvika konflikter vad gäller behörighet eller missförstånd om vem som ansvarar för vad. Den allmänna opinionen och tredjeländer kan mycket väl få svårigheter när det gäller att begripa skillnaden mellan kommissionens ordförande och Europeiska rådets ordförande. Jag är helt säker på att vi slagit in på rätt bana.

Mot denna bakgrund är det också viktigt att komma ihåg att jag är ordförande för Europeiska rådet och inte för ministerrådet. Detta är två separata institutioner. Det ordinarie rådet, som är den andra grenen av den lagstiftande församlingen tillsammans med Europaparlamentet, ska lyda under ett ordförandeskap som fortsättningsvis kommer att rotera mellan medlemsstaterna var sjätte månad. Det är enbart i konstellationen utrikesfrågor, där rådet samordnar verkställande makt, som det ska finnas en permanent ordförande i form av Catherine Ashton, vice ordförande för kommissionen och unionens höga representant för utrikes frågor.

Jag gör en paus nu för att berömma det arbete som Catherine Ashton utför. Hon tvingas möta åtskilliga utmaningar på det utrikes- och säkerhetspolitiska området och vid inrättandet av avdelningen för yttre åtgärder, och förtjänar vårt stöd. Det kommer att bli ett privilegium för mig att få samarbeta nära henne med att företräda unionen utåt.

Jag vill bara säga några ord om själva Europeiska rådet.

Det första formella mötet som jag ska leda kommer att äga rum i slutet av nästa månad. Vi hade dock en nyttig informell sammankomst med stats- och regeringscheferna tidigare denna månad i *Bibliothèque Solvay*, bara några hundra meter härifrån. Jag vet inte om det berodde på bibliotekets mer intima omgivning eller parlamentets fysiska närhet, men våra diskussioner var givande.

Som jag sa, jag kan inte redogöra för några formella slutsatser från ett informellt möte. På sin höjd kan jag låta er ta del av mina egna personliga slutsatser från diskussionerna, vilka jag har fastställt i en skrivelse till ledamöterna i Europeiska rådet, och som jag vet har cirkulerat inom parlamentet. Min avsikt med detta informella råd var huvudsakligen att förbereda våra framtida överläggningar om frågan om hur EU:s ekonomiska resultat ska förbättras när vi går ur den överhängande ekonomiska krisen. Detta omfattar en översyn av våra mål och ambitioner – och vi har ett mycket användbart dokument från kommissionens ordförande José Manuel Barroso som gäller detta – men även hur vår styrning av dessa frågor ska förbättras. En av de centrala frågorna som Europeiska unionen måste besvara är hur vi ska förvalta vår integrerade europeiska ekonomi – världens största marknad – med avsikt att förbättra vårt ekonomiska resultat.

Vår inledande diskussion om detta inbegrep att se över hur vi fastställer mål, hur vi följer upp dem, hur vi bedömer resultat. Det handlar till stor del om att samordna utövandet av nationella behörigheter samtidigt som man till fullo utnyttjar Europeiska unionens tillgängliga befogenheter och instrument. Det är därför en uppgift som passar Europeiska rådet särdeles väl. Vid mötet i Solvay enades alla ledamöter i Europeiska rådet om att vi behöver en bättre, mer fokuserad ekonomisk samordning inom unionen, både för en mer betydande ekonomisk politik – främst i euroområdet – och för en mikroekonomisk politik. Till stor del är detta mycket tekniskt, men låt oss bara ta idén om att minska antalet gemensamma ekonomiska mål och koncentrera oss på fyra eller fem. Dessa mål bör vara kvantifierbara och delbara i nationellt fastställda mål. Det är inte meningsfullt att ha resultattavlor över, till exempel, 65 olika uppsättningar av uppgifter.

Dessutom är samtliga ledamöter i Europeiska rådet villiga att ta mer ansvar i en gemensam europeisk strategi för tillväxt och sysselsättning. Ett sådant personligt engagemang är nödvändigt. Vi måste gå från rekommendationer på papper till faktiskt engagemang. Det gläder mig att finna en sådan hög ambitionsnivå runt bordet. Oavsett om man vill kalla det bättre samordning, bättre styre eller till och med *gouvernement économique*, en ekonomisk ledning, är nyckeln till framgång det gemensamma engagemanget för att skapa goda resultat.

Vi diskuterade också kort hur vi bättre ska genomföra EU:s åtgärder när det gäller återuppbyggnaden av Haiti. Vi vill diskutera detta ytterligare i avsikt att bättre tillämpa artikel 214 i fördraget om samordningen av humanitärt stöd. En diskussion om hur EU strategiskt bör bemöta Köpenhamnskonferensen om klimatförändringar kommer att återupptas vid Europeiska rådets kommande möte. Det blev naturligtvis en oväntad diskussion om situationen i Grekland. Jag tog på mig att se till att detta behandlades inom, och inte utanför, Europeiska unionens institutionella ram och att det avtal som nåddes godkändes av alla de 27 stats- och regeringscheferna samt av kommissionens ordförande och Europeiska centralbankens ordförande. Detta samförstånd var ett tecken på att Grekland godtog sitt ansvar att minska sitt underskott på ett trovärdigt sätt, och det visade vår solidaritet med landet om det behövs. Jag ser verkligen fram emot att höra era åsikter i alla dessa frågor, inte minst när det gäller hur vi kan bemöta alla de utmaningar som vår union står inför.

Jag kan försäkra er att jag har ett mål av yttersta vikt för de kommande åren. Det är att se till att vår union befinner sig på rätt spår och är tillräckligt stark internt för att upprätthålla vår egna sociala modell och att externt försvara våra intressen och framhäva våra värderingar. Jag anser att alla europeiska institutioner kan, och måste, samarbeta för att nå dessa mål.

(Applåder)

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Herr talman! Låt mig först få gratulera ordförande Herman Van Rompuy till ett mycket bra första informellt möte i Europeiska rådet under hans ordförandeskap.

Efter att vi hade enats om ett viktigt uttalande om Grekland diskuterade vi strategin EU 2020 – en strategi för hållbar tillväxt och sysselsättning. Jag fick tillfälle att fokusera på de omfattande politiska problem som vi står inför, på utmaningarna, och på den kurs som kommissionen formellt kommer att föreslå nästa onsdag.

Fram till krisen växte den europeiska ekonomin: vi skapade 18 miljoner nya arbeten och en mer dynamisk arbetsmarknad. Men dessa vinningar har raderats ut av finanskrisen och påverkat många av våra verksamhetsområden: BNP har fallit med fyra procent på ett år, arbetslösheten har stigit till tio procent: ett enormt slag mot vår välfärd, ett verkligt hot mot våra samhällen. Samtidigt blir uppgiften svårare: vi har en åldrande befolkning, en växande produktivitetsklyfta jämfört med våra konkurrenter samt brister inom

utbildning och forskning. Men vi har också många styrkor: vi har världens största marknadsekonomi; vi har den inre marknaden; vi har euroområdet. Allt detta har visat sig vara viktiga tillgångar under krisen.

Men i dag måste EU göra ett mycket viktigt val. Jag skulle vilja kalla det ett val som är avgörande för framtida generationer. Att hoppas på en återgång till den gamla goda tiden är inget alternativ. En annan utväg är en begränsad förändring – den minsta gemensamma nämnaren som ger viss reform och viss tillväxt. Men vi skulle aldrig kunna få tillbaka det som vi förlorat i krisen. Detta alternativ skulle leda till ett andra klassens EU i den nya världsordningen. Minimala förändringar, viss anpassning.

Jag anser att vi kan och måste vara mer ambitiösa. Vi kan sträva efter en ekonomisk strategi som för in EU på vägen mot konkurrenskraft och kan skapa miljoner arbetstillfällen. Men detta kan inte göras med hjälp av halvmesyrer och stegvisa förändringar. Vi måste väcka en känsla av att detta är brådskande, ett medgivande av att om vi fortsätter som vanligt kommer vårt europeiska levnadssätt inte att tryggas och våra sociala modeller inte att försvaras. Tvärtom. Dessa sociala modeller kommer att äventyras om vi inte anpassar oss till en mycket mer utmanande global miljö.

Detta kräver en gemensam insats. Vi behöver medlemsstaterna; vi behöver EU-institutionerna; vi behöver aktörer och samhället i stort. Vi behöver särskilt parlamentets, Europaparlamentets, aktiva engagemang och stöd för att inrätta denna strategi och få fram budskapet till medborgarna.

Nästa vecka ska kommissionen fastställa de centrala inslagen i den strategi som den formellt kommer att föreslå för EU-institutionerna. Den kommer att inrikta sig på tre prioriteringar: smart tillväxt, tillväxt för alla och hållbar tillväxt.

För det första måste den viktigaste pådrivaren för tillväxt vara kunskap: kunskap och nyskapande som producerar morgondagens idéer, morgondagens färdigheter, morgondagens teknik. För det andra måste vi skapa fler arbetstillfällen för att kunna bevara vår europeiska samhällsmodell. Vårt mål måste vara sund, blomstrande, trygga samhällen, där alla känner att de har möjlighet att spela sin roll. Detta innebär att man ger människor arbete och färdigheter, och det innebär att man utan omsvep tar itu med det gissel som fattigdomen utgör. Fattigdomsproblemet är inte bara ett nationellt problem. Det är ett problem som vi måste lösa gemensamt på EU-nivå.

Vår sociala marknadsekonomi måste vara väl förankrad så att vi kan utnyttja de möjligheter som framtiden bjuder. Jag talar om hållbar tillväxt, om att erkänna vikten av att ta itu med klimatförändringarna, om att erkänna påfrestningarna på tillgångarna. Med detta avser jag en konkurrenskraftig ekonomi som är beroende av den inre marknaden, som ger ett bättre investeringsklimat – särskilt för små och medelstora företag – en europeisk ekonomi som kan hävda sig på en globaliserad marknad.

Dessa prioriteringar är inte främmande. Men att vi ännu inte har lyckats genomföra dessa mål gör dem mer viktiga, inte mindre. Vi behöver inte göra en radikal ändring av vår beskrivning av vad den europeiska ekonomin behöver, utan när det gäller vår strategi för hur vi får det att hända.

Vad behöver vi för att lyckas? För det första måste strategin vara heltäckande. Vi kan inte ha en strategi där vi väljer och vrakar, som gör det möjligt för alla att göra de enkla uppgifterna, de trevliga uppgifterna, och där de verkliga utmaningarna lämnas åt de andra. Det återstår fortfarande många problem: då jag tänker på fullbordandet av den inre marknaden, på kvaliteten på vårt skattesystem, på hur vi använder pengar vid en tidpunkt då de offentliga finanserna är utsatta för stora påtryckningar, för att bara nämna några.

För det andra måste vår strategi engagera alla parter i vårt samhälle. Vi kommer inte att lyckas föra in det europeiska samhället på rätt bana mot framtiden om detta sker till priset av social konflikt. Det är av denna anledning som det är nödvändigt med en proaktiv strategi för att skapa arbetstillfällen och ta itu med det gissel som fattigdomen utgör. Det är också av denna anledning som vi har varit kloka nog att reformera finansmarknaderna. Vi vill ha en stark finanssektor som kan finansiera nyskapande och hjälpa företag att växa; en finanssektor som erkänner sitt större ansvar gentemot samhället och regeringar som hjälper finanssektorn då den har behov, en finanssektor som accepterar att det krävs en effektiv övervakning på EU-nivå i dagsläget.

För det tredje får vi inte förväxla en övergripande vision för den europeiska ekonomin med frågan "vem gör vad?". Det får inte bli en debatt om befogenheter. Vi måste se mervärdet med en europeisk strategi. Det blir rätt uppenbart i denna globaliseringens tid, då vi måste diskutera med USA, Kina, Ryssland med flera att det ligger ett mervärde i en gemensam strategi. Som exempel kan nämnas ett initiativ som faktiskt lades fram av Europeiska unionen under det franska ordförandeskapet, av Frankrikes president och mig själv, i G20-gruppen, i vilket vi föreslog att den amerikanska presidenten skulle godta dessa toppmöten. Det är

verkligen nödvändigt att medge att vi får ett större inflytande om vi agerar tillsammans. Det är meningslöst att acceptera ett globalt oberoende och förkasta europeiskt ömsesidigt beroende. Det är därför som vi måste agera tillsammans.

Många åtgärder måste ligga kvar på nationell nivå. Det finns naturligtvis nationella ansvarsområden som vi förväntar oss att regeringarna i huvudsak ska ta itu med, men vi förväntar oss också att regeringarna verkligen ska engagera sig i en europeisk strategi. Den europeiska strategin är nödvändig, inte för att återföra makten till Bryssel – detta är inte alls vår avsikt – utan för att bidra till de nödvändiga reformerna i våra samhällen, så att de kan få till stånd mer välfärd och mer välbefinnande för våra medborgare.

Vi kommer enbart att lyckas om vi är beredda att samarbeta med, inte motarbeta, varandra, och av denna anledning måste vi ha ett trovärdigt ansvar på alla nivåer. Vi behöver en kraftfull och faktisk samordning på det ekonomiska området. Lissabonfördraget ger oss dessa instrument, och vi kommer att använda dem.

Vid detta möte med Europeiska rådet märkte jag att man är medveten om detta problem. Jag kan jämföra de diskussioner som hölls denna gång med diskussionerna för fem år sedan, då vi diskuterade Lissabonstrategin. Låt mig, mycket ärligt och öppet, tala om för er att jag upplevde en mycket större medvetenhet bland stats- och regeringscheferna när det gäller behovet att agera tillsammans och även när det gäller den europeiska ekonomins externa begränsningar. Denna gång hoppas jag uppriktigt att snäva nationella intressen inte åter kommer att stå i vägen för en närmare samordning och ett effektivt system för europeiskt styre.

Vi behöver också viktiga centrala åtgärder på EU-nivå för att exemplifiera det som vi försöker uppnå: vissa konkreta planer. Vi ska presentera några av dem: projekt som en innovationsplan, ett nytt färdighetsprogram, en ordentlig industripolitik, en digital agenda, grön teknik och en särskild plan eller åtgärd mot fattigdom. Projekt som har ett värde, en kraft i sig. Projekt som visar varför EU tillhandahåller en del av lösningen och som visar att EU inte bara talar, det agerar.

Jag vill avsluta med att uppmana er, Europaparlamentet, att ni som lagstiftare, som budgetmyndighet och som mästare på att vidta europeiska åtgärder i varje hörn av Europeiska unionen visar ert starka stöd för dessa projekt.

Joseph Daul, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr Van Rompuy, herr Barroso, mina damer och herrar! Europeiska rådets möte den 11 februari var det första som Herman Van Rompuy sammankallade och satt ordförande för, och jag skulle vilja välkomna honom till hans första framträdande i Europaparlamentets plenarsammanträde.

Herr Van Rompuy! Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) förväntar sig mycket av er. Jag välkomnar den positiva och pragmatiska andan i de tal som ni hållit sedan ni tillträdde er tjänst, och jag uppskattar den ton som ni vill ange i Europeiska rådet, men jag förväntar mig att ni och ministerrådet är medvetna om att era förbindelser med oss, Europaparlamentsledamöterna, har förändrats i och med Lissabonfördraget. Vi är jämställda beslutsfattare, och detta får inte bara rättsliga, utan även politiska följder.

Nu skulle jag vilja ta upp innehållet i de debatter som hölls den 11 februari, vilket naturligtvis vill säga 2020-strategin, men även euron och den ekonomiska politiken och budgetpolitiken, eftersom spekulationer riktade mot den grekiska skulden och euron verkligen var oväntade samtalsämnen i Solvay-biblioteket.

Jag skulle vilja ställa följande fråga: beror vår försvagade valuta enbart på den grekiska krisen, eller är euron målet för direkta angrepp från dem som är missnöjda med dess makt och de berörda medlemsstaternas makt?

För det andra, ska vi vänta tills situationen i vissa av länderna i euroområdet urartar innan vi reagerar, som vi gjorde med Grekland? Om inte, vilka planer finns det för att ställa saker till rätta i de mest utsatta länderna? Det är en fråga som ni borde svara på, ordförande Van Rompuy.

Jag ställer dessa frågor, eftersom jag på allvar betvivlar att vi européer verkligen är i stånd att klara av situationen, samtidigt som de solidaritetsåtgärder som vidtogs den 11 februari gläder mig. Hur ser situationen ut, om inte varningen från Grekland har visat i vilken utsträckning vi måste fatta modiga beslut för att slutligen se till att vår valuta, euron, återspeglar dess bakomliggande politiska makt?

Vi talar naturligtvis en hel del, vi talar om ekonomisk styrning, vi talar också om monetär styrning, men vi skulle kunna förenkla saker och ting betydligt och säkert göra dem mer effektiva om vi tänkte ut och genomförde en verklig budgetsamordning när det gäller medlemmarna i euroområdet. Till och med den

tidigare franska premiärministern, Edouard Balladur, erkände nyligen behovet att överge suveränitet på vissa områden – något som inte är lätt för en fransman – och har förespråkade att de nationella budgeterna i staterna i euroområdet ska godkännas av Eurogruppen innan de läggs fram för de nationella parlamenten.

Jag skulle vilja ta upp denna djärva idé, och jag ber Europeiska rådet att överväga och analysera den på allvar. Genom att samordna sina budgetar på riktigt skulle staterna i euroområdet få ett nytt inflytande och manöverutrymme. Denna makt skulle innebära att de kan påverka utvecklingen av nya globala förordningar på allvar, men det skulle också kräva att de europeiska styrkorna förenas inom ramen för de internationella finansorganisationerna, där euroländerna måste stå enade.

Låt mig ta ett slående exempel – som José Manuel Barroso nämnde, tror jag – exemplet med IMF, där rösträtten beräknas enligt staternas ekonomiska betydelse. Enligt dessa kriterier har USA 16,7 procent av rösträtterna, Japan 6 procent, Kina 3,6 procent och de sex stater som var med och grundade Europeiska unionen 18,49 procent. Men om de uppträdde enade inför IMF skulle länderna i euroområdet representera 23 procent av rösterna, och Europeiska unionens alla länder, alltså enade, skulle ha 32 procent av rösterna, det vill säga dubbelt så många röster som USA.

Så ser världens maktbalans ut. Men eftersom EU är delat lyckas inte unionen att åskådliggöra sitt fulla värde med tillräcklig tyngd. Kan vi tolerera detta i fortsättningen? PPE-gruppen anser inte det. Ordförande Van Rompuy! Det är dags att länderna i euroområdet får upp ögonen för denna situation och drar lärdom av den. De skulle då vara förberedda för det som de snart tvingas göra, nämligen ena sig på riktigt i stället för att klamra sig fast vid denna fasad av ekonomisk suveränitet, som bara är en riskfull förevändning.

Stephen Hughes, för S&D-gruppen. – (EN) Herr talman! Sedan den ekonomiska och sociala krisens början har över sju miljoner människor inom EU förlorat sitt arbete. Vid årsslutet kommer förmodligen över 25 miljoner människor att vara arbetslösa. Våra ekonomier och offentliga finansers goda hälsa, som vi har arbetat så hårt för att få ordning på sedan början av 1990-talet, har förstörts på mindre än två år. Trots kostsamma återhämtningsåtgärder är en total systemkollaps det enda vi har lyckats undvika hittills.

Den ekonomiska tillväxten förblir oerhört svag, och många har förlorat tilltron till tanken på en snabb återhämtning. Oro för framtida problem, olikheter av alla slag har brett ut sig och vissa av våra medlemsstater är i ett desperat behov av EU-omfattande solidaritet och skydd, våra samhällen har blivit målen för skoningslösa och okontrollerade spekulationer. Krisen har allvarligt urholkat EU:s globala konkurrenskraft och försvagat dess politiska inflytande.

Detta är det dystra landskap där EU nu måste återuppbygga sin framtid för att skydda sin modell för ekonomisk och social utveckling.

Ordförande Barroso! Vid vårmötet kommer ni att fråga rådet var vi vill att EU ska befinna sig 2020. Detta är en mycket viktig fråga, men har vi råd att diskutera en avlägsen framtid utan att först ge ett svar till de miljoner européer som känner av krisens effekter i sina liv i dag och som oroar sig för vad som kommer att ske i deras liv i morgon – kommer de att ha ett arbete, kommer de att kunna hitta ett nytt arbete? Vilka svar kan ni ge dem?

Jag kan inte åka tillbaka till min region i morgon och säga till mina väljare att de inte behöver oroa sig, att vi har en plan för 2020. Jag måste bemöta deras omedelbara oro och farhågor, och jag vill kunna tala om för dem att de kommer att kunna behålla sina arbeten, att nya arbetstillfällen snart kommer att skapas och att dessa arbetstillfällen kommer att vara bra arbetstillfällen med anständiga löner.

För tillfället är det enda politiska programmet på medellång sikt det som fastställdes av Europeiska rådet i december: konsolidering av de offentliga finanserna. Fram till 2011 förväntas medlemsstaterna ha inlett konsolideringen för att få sina offentliga underskott inom gränsen på 3 procent inom två år. Samtidigt kommer arbetslösheten att fortsätta öka. Tillväxten kommer att vara alltför svag för att minska arbetslösheten.

Det finns andra sätt att dra EU ur krisen: att sätta människorna i centrum av vår politiska strategi och särskilt dem som har drabbats hårdast av krisen. Jag skulle vilja uppmana ordförande Herman Van Rompuy och ordförande José Manuel Barroso att ompröva den så kallade utgångsstrategins natur. EU borde välja en etiskt lämplig väg ut ur denna kris: en mänsklig väg som grundas på våra grundläggande värderingar – som faktiskt också är smartare, ekonomiskt sett.

Detta kommer inte att bli fallet om den makroekonomiska politiken fullständigt inriktas på snabb konsolidering. Detta skulle innebära nedskärningar av offentliga investeringar, utbildning och fortbildning, sociala tjänster samt hälso- och sjukvårdstjänster. Konsolidering kan inte uppnås genom enbart

skattehöjningar. EU:s tillväxtpotential skulle bli ännu mer lidande än den redan har varit, och till följd av detta skulle återhämtningen bli oerhört långsam och en stor del av de som nu är arbetslösa skulle bli långtidsarbetslösa.

Européerna förtjänar en mer balanserad och socialt ansvarsfull politisk taktik. Vi anser att denna taktik bör innefatta en "ingångsstrategi" in till arbetsmarknaden, som ska utgöra en integrerad del av strategin för 2020 och vara dess färdplan fram till 2015.

Den ska kombinera den makroekonomiska politiska strategin med strukturpolitik på områdena ekonomi, samhälle och miljö i syfte att skapa minst fem miljoner nya arbetstillfällen fram till 2015, särskilt inom ramen för den miljövänliga ekonomin. Europeiska rådet bör tydligt framföra denna avsikt vid toppmötet i mars som ett centralt mål i den nya strategin.

En ordentlig ekonomisk politisk samordning som når mycket längre än den övervakande rollen i stabilitetspakten skulle säkerställa att en gradvis finanspolitisk konsolidering i de olika medlemsstaterna kombineras med bevarandet av offentliga nyckelutgifter på tillväxtområden och i central socialpolitik.

Detta kommer att kräva ett politiskt språng när det gäller det tänkesätt som präglar EU:s – och i synnerhet euroområdet – ekonomiska styrning.

Vid toppmötet i mars eller vid toppmötet i juni bör man, i nära samarbete med kommissionen, ge ordföranden i uppdrag att lägga fram en ambitiös plan, som ska stärka den ekonomiska styrningen inom EU, för beslut före rådets möte i december 2010.

Vi måste protestera mot den traditionella hanteringen av ärenden, om vi vill dra lärdom av den aktuella krisen och förpassa den till historien så snart som möjligt. Detta är ett tillfälle att göra EU viktigt för folket och inte bara för marknaderna. Detta kan bara bli verklighet om strategin för 2020 verkligen handlar om människor och om sysselsättning – med andra ord, om den inbegriper en ambitiös social strategi med anständiga arbeten.

Jag uppmanar er, på min grupps vägnar, att göra allt i er makt för att sätta människorna, och inte minst de mest sårbara, i centrum av det europeiska projektet.

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Först av allt vill jag direkt ta upp det som jag skulle vilja kalla det mest brådskande problemet i dagsläget. Vi kan tala om 2020, men vi har ett mer brådskande problem i dagsläget: euroområdet och Grekland. Vi måste finna en lösning på detta.

Jag anser att vi, Europaparlamentet, måste ta initiativet på detta område. Det är viktigt att fastlägga vad som exakt har hänt i Grekland. Nu får vi motsägende uppgifter. Grekland säger att det har gett Europeiska unionen och EU-institutionerna alla uppgifter. Samtidigt säger Europeiska kommissionen och Eurostat att de inte har fått alla nödvändiga uppgifter. På samma gång bagatelliserar investeringsbankerna – Goldman Sachs, Morgan Stanley, Deutsche Bank – sitt handlande i fallet med Grekland.

Jag anser därför att det är parlamentets uppgift att anordna utfrågningar med de relevanta utskotten så snart som möjligt, så att vi får möjlighet att höra alla de berörda parterna i denna fråga och exakt får reda på vad som händer i fallet Grekland. Vi kan inte tala om åtgärder, lösningar, reformer i Europeiska unionen om vi för det första inte vet vad som egentligen har hänt i fallet Grekland 2008, 2009 och dessförinnan, och jag anser att det är absolut nödvändigt att de olika parterna hörs av parlamentet.

Min andra punkt är att vi också måste ta itu med problemet med den grekiska skulden. Jag anser att det bara finns en bra lösning på detta. I går läste jag en artikel av George Soros i *Financial Times* om frågan, och för några dagar sedan läste jag en artikel av Joschka Fischer i den tyska dagspressen. Han säger samma sak som många andra: den bästa lösningen på den grekiska skulden är en europeisk lösning – euroobligationer, eller en europeisk monetär fond, utan några kostnader för de europeiska skattebetalarna, men med en lösning för framtiden. Jag anser också att det är parlamentets uppgift att uppmana kommissionen och rådet att överväga möjligheten och se bortom de aktuella EU-ländernas nationella intressen för att utvärdera denna möjlighet.

För det tredje anser jag att den viktigaste delen i denna debatt naturligtvis är vad man ska göra med strategin för 2020. Jag anser att Grekland är ett mycket bra exempel på det som gick fel med Lissabonstrategin. Lissabonstrategin var för svag. Klyftan mellan den tyska och den grekiska ekonomin har ökat under de senaste 10 åren: den har blivit större, inte mindre, efter Lissabonstrategins genomförande. Det som vi behöver – och det är det första beslutet som ska fattas av kommissionen och Europeiska rådet – är ett erkännande om att

den öppna samordningsmetoden inte var bra. Det var en för svag metod. Vi behöver ett mer vågat instrument inom Europeiska unionen. Detta mer vågade instrument är ekonomisk styrning inom Europeiska unionen.

Herr Barroso! Jag hoppas att ni lägger fram ett dokument om detta om några dagar, i början av mars – jag tror att det är den 3 mars. Jag hoppas att det kommer att inbegripa en mer vågad strategi än det som inbegreps eller inte inbegreps vid det informella toppmötet. Det är fortfarande en mellanstatlig öppen samordningsmetod. De gör den något bättre, något snabbare, men när allt kommer omkring, är det fortfarande en öppen samordningsmetod som bygger på mellanstatlighet. Det som vi ber er om är att visa vägen i detta ärende, denna ekonomiska politik och denna ekonomiska styrning, och att tillsammans med Olli Rehn lägga fram ett vågat förslag om att ha ekonomisk styrning inom Europeiska unionen. Det är nonsens att å ena sidan ha en monetär union och å den andra inte ha en ekonomisk, social och politisk union. Problemen i Grekland bevisar detta.

(Applåder)

Jag anser att detta är en tidpunkt då vi kan förvänta oss något vågat från kommissionen, och jag hoppas att kommissionen kommer att föreslå ett dokument som är mycket mer ambitiöst än de – enligt min mening – tråkiga slutsatserna från det informella toppmötet.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja ställa följande fråga till Guy Verhofstadt: förespråkar ni att länder som inte ingår i euroområdet ska lösa ut länder som ingår i euroområdet? Är det detta som ni förespråkar?

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (EN) Det kanske blir nödvändigt att lösa ut Storbritannien inom en snar framtid, för jag har sett att Storbritanniens skatteunderskott är ännu högre än Greklands.

(Applåder)

Skatteunderskottet är, om jag inte misstar mig, 12,9 procent av BNP för närvarande. Så jag tror att det viktigaste just nu är att vi får en trovärdig strategi för euroområdet, och jag är helt övertygad om att det kommer en tid – kanske inte i morgon, men i övermorgon – då Storbritannien är medlem i euroområdet. Var så säkra.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag hoppas att den brittiska lekskolan kan vara så vänliga och lyssna ett ögonblick.

(Häcklande)

Jag hade tänkt inleda mitt anförande med EU 2020-strategin, men nu ska jag börja med att tala om Grekland, särskilt mot bakgrund av inlägget från kammarens högra sida. Jag anser att det minst hjälpsamma i debatten om situationen i och framtidsutsikterna för Grekland är en antigrekisk, nationalistisk eller antieuropeisk inställning. Enligt min mening uppdagas nu misstag i Grekland som begicks för länge sedan – ofta framkommer fler saker under en kris än i goda tider.

Jag skulle vilja fortsätta på den tråd som Guy Verhofstadt tog upp. Om vi inte vill ha en antieuropeisk utveckling måste vi diskutera vem i Bryssel som ansvarar för att dessa saker kunde hemlighållas i Grekland i så många år – förmodligen även under hela den förberedelseperiod som föregick den monetära unionen. Herr Barroso! Jag anser att ni bär en betydande del av ansvaret i detta avseende. Detta, i synnerhet, är något som ni måste tala om, för vi har hittills bara sett toppen på isberget när det gäller ansvar, och vi har ännu inte skådat den systematiska oansvarighet som ligger bakom det.

För det andra måste det ske stora förändringar i Grekland också. Vi måste ha en – helst vänskaplig – diskussion med Grekland om detta inom euroområdet. Om denna hjälp är nödvändig – vilket jag tror att den kommer att vara – och om den europeiska solidariteten måste användas igen – och jag skulle inte alls vilja utesluta det just nu – så måste Grekland få till stånd några ordentliga förändringar. Landet har en orimligt stor offentlig sektor till exempel. Om jag ska tro på de greker som jag har talat med är 25 procent av den grekiska arbetskraften anställd inom den offentliga sektorn, och det är inte ens en bra offentlig sektor. Den behöver absolut reformeras.

Det är emellertid inte bara när det gäller utgifter som det krävs förändring, eftersom det uppenbarligen är något allvarligt fel med intäktssidan också. Jag anser att Giorgos Papandreou har fått en bra idé när det gäller att offentliggöra grekiska höginkomsttagares skattedeklarationer. Det är inte nödvändigt att köpa cd-skivor

från Schweiz. Det finns ett annat sätt att hantera detta. Detta kommer mycket snabbt att kasta ljus på det faktum att intäkterna, även i Grekland, kan förbättras väsentligt om skattefuskets äntligen förhindras och de i Grekland som lever lyxliv betalar sina skatter som anständiga medborgare.

Min kollega, Sven Giegold, kommer förmodligen att tala mer om euroobligationer senare. Jag skulle bara vilja säga en mening om EU-strategin för 2020. Herr Barroso! Ni nämnde inte Lissabonmålen motgångar alls. Jag anser att misslyckandet med att utvärdera Lissabonmålen inte alls bådär gott för den nya strategins framgång eller möjliga framgång. Som en integrerad strategi är det i princip inte illa, men ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Timothy Kirkhope, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja tacka Guy Verhofstadt för att ha påmint oss alla om vänsterns misslyckanden med den ekonomiska politiken i Storbritannien. Vi är tacksamma för rådet, och jag hoppas att mina kolleger och jag kommer att kunna reparera detta i det förestående allmänna valet.

Redan före denna kris förlorade EU:s ekonomier mark till våra största rivaler och konkurrenter. Vår tillväxtnivå var mindre, vår arbetslöshet högre, vår relativa handelsposition var på nedgång och vår andel av global tillverkning var sjunkande. Vi hade inlett Lissabonstrategin, men utan tillräcklig övertygelse eller nöjaktigt engagemang. Inte överraskande har det blivit ett misslyckande. EU 2020-strategin behöver inte gå samma väg. Det gläder mig mycket att min grupp var de första att lägga fram förslag som ska bidra till dess utveckling.

Nu måste vi sätta en ny kurs för våra ekonomier. Vi måste erkänna att regeringar inte skapar produktiva arbetstillfällen eller höjer levnadsstandarden. Det är bara konkurrenskraftiga företag och framgångsrika entreprenörer som kan göra det. Våra medlemsstater och Europeiska unionens institutioner måste sedan stödja dem genom att minska deras bördor. Vi kan inte förvänta oss dynamiska ekonomier om vi ställer ännu högre krav på dem som alstrar tillväxt och sysselsättning genom att införa väldiga skattesystem och byråkratiska bestämmelser. Vi måste uppmuntra mer forskning och utveckling, förbättrad högre utbildning och bättre yrkesutbildning, som ordförande José Manuel Barroso just betonade. Den inre marknaden måste återupplivas och utvidgas till nya områden.

Insatserna kunde inte vara högre. I nästan tre århundraden har världens starkaste ekonomiska makter också haft de mest liberala och mest demokratiska konstitutionerna. Idealen frihet och ekonomisk blomstring har vandrat hand i hand. Nu går vi in i en ny era. I slutet av detta århundrade kan betydande ekonomisk makt ha övergått till stater med odemokratiska regeringar. Denna auktoritära kapitalism kanske inte utvecklas på ett varsamt sätt till den demokratiska och ansvarsfulla kapitalism som vi i Europa och västvärlden har i dag.

Vi hoppas att dessa stater kommer att liberaliseras. Vi kommer att vänskapligt uppmuntra dem att göra detta, men vi känner till riskerna. Det ligger i våra medborgares intresse att programmet för 2020 blir lyckat när det gäller att stimulera skapandet av bra arbetstillfällen och en höjd levnadsstandard, och det gynnar den fria världen att vägen mot en starkare ekonomisk framtid för alla våra medborgare framhålls i programmet för 2020.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! I nödens stund prövas vännerna, som talesättet lyder. Det finns 27 regeringar i Europeiska unionen som försöker – var och en på sitt eget sätt – att rädda sina egna banker och storskaliga industrier. Detta har hittills lett till större skulder för varje enskilt land och katastrofala sparräntor för medborgarna. Den eufemistiska politiken för löneåterhållsamhet, minskningen av lönebikostnader och privatiseringen av riskerna i livet, som ålder, familj, sjukdom och önskad utbildning, har alla nämnts.

Bankerna använder nu staternas räddningspaket för att spekulera mot de nationella budgeterna. Bankerna har redan gjort större framsteg än staterna. Hypo Real Estate och Commerzbank, som i Tyskland räddades med hjälp av miljarder euro av skattebetalarnas pengar, står just nu i förgrunden när det gäller ärendet med överdrivet dyra statsobligationer i Grekland. Skattebetalarnas pengar används för spekulationer, och detta är pengar från vanliga, ärliga löntagare som inte har bankkonton i Schweiz att fly till, som rikare personer har.

(Häcklande)

Tro mig, det gläder mig inte att ge negativa exempel från Tyskland. Ett regeringsparti i Tyskland uppmanar dock ständigt till skattelättnader, samtidigt som den grekiska regeringen uppmanas höja sina skatter. Men var ska pengarna tas ifrån? Jag befärar att det framför allt kommer att bli från dem som redan har det svårt

att få det att gå ihop. Var det inte Tyskland, tidigare världens största exportör, som för många år sedan separerade lönehöjningar från produktivitet, något som följaktligen resulterade i social dumpning?

I den antika grekiska teatern innebär en kris en möjlighet – ja, en utmanande vändpunkt. För att skapa en sådan vändning måste vi kräva att en lagstadgad minimilön äntligen införs. Lika lön för lika arbete på samma plats måste införas. Vi måste harmonisera olika typer av beskattning i unionen, men framför allt behöver vi riktiga europeiska bestämmelser, en kontroll av finansmarknaderna och en verklig europeisk ekonomisk och finansiell politik, som ska samordnas på grundval av solidaritet, med bindande sociala och miljömässiga mål.

Nigel Farage, för EFD-gruppen. – (EN) Ordförande för Europa – denna länge efterlängtnade dag. Man sade till oss att den dag då vi har en ordförande kommer det att bli en stor, världspolitisk person: mannen som skulle vara politisk ledare för fem hundra miljoner människor. Mannen som skulle företräda oss alla på världsarenan. Mannen vars arbete var så viktigt att han skulle få högre lön än president Barack Obama. Jaja, jag är rädd att vi fick er. Och jag beklagar, men efter det uppträdande ni visade prov på tidigare ... jag vill inte vara oartig, men egentligen är ni lika karismatisk som en blöt trasa och ser ut som en banktjänsteman av lägre grad.

(Protester)

Den fråga som jag vill ställa till er, och som vi alla kommer att fråga oss, är: vem är ni? Jag hade aldrig tidigare hört talas om er. Ingen i EU hade någonsin hört talas om er. Herr ordförande! Jag vill fråga er: vem röstade på er?

(Högljudda protester)

Och vilken mekanism – jag vet att demokrati inte tilltalar er så värst mycket – vilken mekanism för att avsätta er har EU:s medborgare? Är detta europeisk demokrati?

Jag har dock på känn att ni är kompetent, kapabel och farlig, och jag betvivlar inte att ni har för avsikt att i det tysta lönnmörda den europeiska demokratin och de europeiska nationalstaterna. Ni verkar hysa en avsky för själva begreppet befintliga nationalstater. Det är kanske för att ni är från Belgien, som ju i stort sett är ett icke-land.

(Reaktioner)

Men sedan ni tog över har vi sett hur Grekland har reducerats till ingenting annat än ett protektorat. Min herre! Ni har ingen legitimitet för detta uppdrag alls, och jag kan med säkerhet hävda att jag talar för majoriteten av den brittiska befolkningen när jag säger: vi känner er inte, vi vill inte ha er, och ju snabbare ni drar er tillbaka, desto bättre.

Talmannen. – Som ni sa, herr gruppordförande, ni ville inte vara oartig.

Jag föredrar att gå vidare. Herr gruppordförande! Är ni villig att besvara en fråga (blått kort)?

Joseph Daul, för PPE-gruppen. – (FR) Herr Farage! Är ni villig att tillämpa artikel 9 i fördraget för att helt enkelt begära utträde ur EU? På så sätt blir ni nöjd.

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag är mycket besviken på er, herr Buzek. Det är oacceptabelt att en gruppordförande kallar ordföranden för Europeiska rådet för en "blöt trasa" i kammaren, i stället för att framföra politisk kritik.

(Applåder)

Herr talman! Jag förväntar mig att ni besvarar detta med en tillsägelse. Det är inte acceptabelt att denna man obehindrat får kränka kammarens värdighet. Till Joseph Daul skulle jag vilja säga att detta inte handlar om huruvida Storbritannien ska lämna EU. Det skulle kanske vara bättre för Nigel Farage om han avsade sig sitt uppdrag, om han finner Europeiska unionen och Europaparlamentet så stötande.

(Applåder)

Talmannen. – I dag upprepar jag det som jag sade till Nigel Farage för två månader sedan: inlägg av detta slag, som utgörs av personangrepp på bestämda individer godtas inte i Europaparlamentet. När jag diskuterade detta med Nigel Farage påpekade jag det för honom. Herr Schulz! Jag skulle vilja påstå att jag har gjort, och just nu gör, det som ni föreslår.

Nigel Farage (EFD). – (EN) Ni kanske inte gillar det som jag säger, men begrunda ert uppförande. Efter att irländarna hade röstat "nej" i en folkomröstning sade ni att vår grupp hade öppnat dörren för fascismen genom att stödja "nej"-omröstningen. Ni sade att vi som grupp i parlamentet hade uppfört oss som Hitler och nazisterna i den tyska riksdagen. Vi har kallats mentalt svaga av Danny Cohn-Bendit. Ni förstår, det måste vara ... Det kan inte vara på ett sätt ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Herr Farage! Jag beklagar, men det var inte ett personligt uttalande. Vi måste upprätthålla ordningen i parlamentet och alla våra regler.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Låt mig, först av allt, lugnt konstatera att vi håller denna debatt i kammaren, i Bryssel, Belgien. Mot den aktuella ekonomiska bakgrunden skulle vi, utan några som helst överdrifter, kunna beskriva landet Belgien som Nordsjöns Grekland, eftersom detta land, Belgien, efter Grekland och Italien, har EU:s procentuellt sett största statsskuld. I grunden befinner vi oss i ett sjukt land i Europa, och, om jag får säga så, detta hedrar inte en av de föregående talarna, Guy Verhofstadt, tidigare premiärminister i Belgien. När det gäller bedrägeri och att blåsa upp budgeten på ett konstlat sätt skulle han till och med kunna lära grekerna ett och annat!

Men låt oss nu inte bli alltför uppjagade av detta. Och vi bör framför allt inte påstå att vi kommer att kunna förhindra krisen genom att driva upp en högre statsskuld, det ökända Verhofstadtförslaget om ett europeisk statslån, en räkning som någon måste betala förr eller senare. Tvärtom har vi om och om igen sett att det är EU-beslut som har lett oss in i krisen, EU-beslut om att strunta i kriterierna i Maastrichtfördraget och stabilitets- och tillväxtpakten, allt för syns skull, eftersom det skulle verka som om EU gjorde framsteg.

Det är också just denna eurokratiska påstridighet som nu påtvingar oss Turkiets anslutningsstrategi. Den ekonomiska och geografiska verkligheten måste nu åsidosättas, och EU:s medborgare skinnas för att ett land, som inte ens är europeiskt, ska kunna ansluta sig. Lösningen är inte "mer Europa". Lösningen är nationellt ansvarstagande och enskilda medlemsstaters skyldighet att rätta munnen efter matsäcken.

Corien Wortmann-Kool (PPE). – (NL) Talman Buzek, ordförande Barroso och, naturligtvis, även ordförande Van Rompuy! Det gläder oss att ni närvarar här i dag. Med era förklaringar i debattens början klargjorde ni att ni vill sätta igång på en hög ambitionsnivå, men även att ni vill utföra er uppgift i enlighet med Lissabonfördraget. Jag skulle vilja gratulera er till detta på förhand.

Det är viktigt att ni är här med anledning av den kommande EU 2020-strategin, eftersom den är avgörande för att åter fastställa EU:s roll i världen. Herr ordförande, och nu vänder jag mig även till ordförande José Manuel Barroso, ni känner till våra prioriteringar. De är inriktade på en miljövänlig, social marknadsekonomi. Detta innebär att vår främsta uppgift bör vara att få små och medelstora företag på fötter igen. De utgör den bakomliggande drivkraften som skapar arbetstillfällen. Vi talar inte bara om vår handel och våra tjänster här, utan även om vår europeiska industri, som åter måste göras konkurrenskraftig på världsarenan. Vi talar också om vår jordbrukssektor och en högkvalitativ livsmedelsproduktion, som också är konkurrenskraftiga på världsarenan. Detta innebär att vi behöver små och medelstora företag där kunskap, nyskapande och hållbar teknik står i centrum.

EU 2020-strategin måste byggas på en sådan grund. Denna grund inbegriper en utgångsstrategi som ska gå hand i hand med en stark stabilitets- och tillväxtpakt och med den nödvändiga reformen av hur medlemsstaternas regeringar använder pengar. Den gamla Lissabonstrategin innehöll alltför många vaga mål och visade att den öppna samordningsmetoden var misslyckad. Min fråga till er är därför: vilka särskilda mål ska ni i slutändan genomföra i medlemsstaterna för att visa ett verkligt engagemang i denna nya strategi, samtidigt som ni håller er inom Lissabonfördragets gränser när det gäller subsidiaritetsprincipen?

Marita Ulvskog (S&D). - Herr talman! Enligt kommissionens egna siffror lever idag 80 miljoner EU-medborgare under fattigdomsgränsen. Det är inte anständigt och det är också ett hinder för all annan utveckling. Samtidigt står alltså en man som Nigel Farage här i parlamentet och vräker ur sig okvädningsord, när Europa befinner sig i kris, när vi har väldigt många viktiga saker att diskutera. Han borde få en *time out* och inte få delta i sammanträdesperioden nästa vecka i Strasbourg. Det vore ett milt straff för det beteende han har uppvisat.

Det vi nu har framför oss att göra är att ta fram en ny Lissabonstrategi, alltså EU 2020. Då är det viktigt att vi förstår att social sammanhållning och hållbar utveckling är en förutsättning för ekonomisk tillväxt. Exempelvis kommer den som är först ut ur det fossilberoende samhället också att vara den som tar ledningen

i skapandet av de nya gröna jobben. Ska detta lyckas behövs det dock resurser. Minst 50 procent av de medel som avsätts av EU och medlemsstaterna för att ta sig ur krisen måste investeras i en ny *Green deal* som kan skapa de nya gröna jobben. Sjunde och åttonde ramprogrammet måste koncentreras på forskning och utveckling av förnybar energi.

Kommissionen måste också ta krafttag för att hindra den sociala utslagning som nu sker runtom i Europa och för att stärka arbetsmarknadens parter. De senaste åren har EU med all rätt börjat ses som ett hot mot fackföreningsrörelsen. Detta måste förändras. Ett första steg vore en revidering av det omdebatterade utstationeringsdirektivet eller, som det kommit att kallas i Europa, "lönedumpningsdirektivet", som skapar så mycket ilska och så många konflikter. Det har vi haft nog av här idag i parlamentet.

Lena Ek (ALDE). – (EN) Herr talman! Målet med EU 2020-strategin borde vara att frigöra EU-medborgarnas potential. Alltför ofta glömmar vi att våra tillväxtsstrategier genomförs i syfte att gynna våra medborgare och våra barns framtid.

Det råder inget tvivel om att Lissabonstrategin var misslyckad, när man försökte innefatta allt. Med en sådan omfattande agenda förlorade man fokus och likaså möjligheterna att nå de ambitiösa mål som fastställdes.

För att EU 2020-strategin ska bli mer effektiv måste formatet ändras fullständigt. Arbetet bör inriktas på de få särskilda områdena där grundvalen till hållbar tillväxt bör behandlas.

Som det enda direktvalda organet i EU, som även har fulla medbeslutande befogenheter, kommer parlamentet att säga sitt om EU 2020-strategin. För att säkerställa legitimitet och öppenhet kommer därför kommissionen och rådet att vara kloka nog att inbegripa parlamentet i det pågående arbetet med EU 2020-strategin.

Precis som det är grundläggande med öppenhet och insyn för att upprätta ett medborgarnas Europa är dessa inslag också huvudinstrumenten när det gäller att undvika kriser i de offentliga finanserna, som de som för närvarande slår mot länder överallt inom unionen.

Alla pekar finger mot Grekland, men det finns också andra medlemsstater som har undvikit prestandajämförelse, som har vilselett EU när det gäller att redovisa underskott och som har fuskat med sin finansiella statistik. Den öppna samordningsmetoden har blivit ett hemligt samförstånd och öppen förnedring.

Kom ihåg att det som gäller för medborgare även gäller för regeringar. Friheter medför också ansvar. Det är nu dags för regeringar över hela Europa att ta detta ansvar på allvar, eftersom vi har allvarliga problem.

Philippe Lamberts (Verts/ALE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag instämmer i idén att minska antalet mål i EU 2020-strategin till ett begränsat antal, förutsatt att de åtminstone är ambitiösa. Först och främst ska de vara ambitiösa när det gäller att minska vårt ekologiska fotavtryck. Detta handlar därför inte bara om klimatet, och från denna synpunkt ligger återgången till siffran 20 procent, vad oss beträffar, långt under det som faktiskt krävs. Inte ens 30 procent är tillräckligt ambitiöst.

Nästa punkt är ett ambitiöst mål för att minska ojämlikheter: att till exempel minska fattigdomsnivån i Europa med 50 procent fram till 2020. Detta skulle sannernligen vara det minsta vi bör uppnå. Ett ambitiöst mål när det gäller utbildning, forskning, utveckling och nyskapande samt, naturligtvis, ett ambitiöst mål för skapandet av arbetstillfällen.

Dessa mål, som redan har nämnts, måste vara överskådliga och bindande. Det spelar inte någon nämnvärd roll om det är ett bonus-malus-system eller något annat system, men vi behöver se resultat. Vi kommer dock inte att nå dessa resultat utan två absolut nödvändiga inslag.

Det första är kraftfulla marknadsregleringar, och, herr Van Rompuy, från denna synvinkel är utvecklingen av övervakningen av finansmarknaderna mycket oroande.

När det gäller den andra komponenten skulle jag vilja framhålla det som Joseph Daul sade. Herr Daul! Medlemsstaterna kommer att tvingas överge mer av sin suveränitet, särskilt på skatteområdet. Jag undrar hur Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) ställer sig till detta. Utan en kraftfull skattekonvergens kommer vi inte att åter kunna ge stabilitet åt våra offentliga finanser och bygga våra skattesystem på en hållbar grund. Vi vill vidta åtgärder för energi; vi vill givetvis vidta åtgärder för beskattning av finansiella transaktioner.

Kay Swinburne (ECR). – (EN) Herr talman! Jag stöder inriktningen i EU 2020-strategin, särskilt i denna ekonomiska kristid, och jag skulle vilja uppmana EU att fokusera på Europas befintliga jämförbara ekonomiska

och konkurrensrelaterade fördelar och använda alla tillgängliga redskap och resurser, särskilt på området FoU, för att skapa verkligt europeiskt mervärde.

Jag skulle önska att vi försökte prioritera fullbordandet av den inre marknaden för tjänster och varor och vidtog ambitiösa åtgärder för att skapa en inre marknad för nyskapande forskning. Forskning och utveckling borde uppmuntras kraftfullt både vid universitet och i privata företag inom EU, så att vi kan gå i spetsen för hållbar industri och teknik.

Vi måste dock förbli uppmärksamma på lagstiftning som hindrar dessa utvecklingsprocesser. Vi måste förbättra länken mellan den privata sektorn och akademisk forskning för att underlätta omvandlingen av kunskap till sysselsättning och välståndsskapande företag. Även när det gäller att förbättra tillgängligheten till finansiering av nyskapande måste vi se till att den administrativa bördan minskas, särskilt för små och medelstora företag samt mikroenheter. Att följa den upphandlingspolicy som gynnar små och medelstora företag och låta små och medelstora företag delta i offentlig-privata partnerskap kommer att bli en början.

En strategi för EU 2020 som inriktas på nyskapande på områden där det finns befintlig expertis ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Arbetstagare inom de privata och offentliga sektorerna håller i dag massmöten mot arbetslösheten i Grekland.

Iltskan har brett ut sig på gatorna, och arbetstagarna är upprörda över de hårda åtgärder som den grekiska regeringen vidtar på Europeiska unionens begäran, särskilt från det nyligen hållna mötet i Europeiska rådet, där rådet förbereder 2020 års europeiska kommission som en utvidgning och förlängning av fördraget, i stället för att vidta åtgärder som ska gynna svaga ekonomier, som ska få ett slut på spekulationer och skapa ett paraply av ekonomisk och social solidaritet, i stället för att acceptera att stabilitetspakten inte existerar och att dess återkomst kommer att fördjupa recessionen, samt i stället för att godta att Lissabonfördraget har misslyckats ordentligt.

Ni behandlar Grekland som en syndabock och dikterar åtgärder mot arbetstagarna, som inte kan beskyllas för denna kris. Och det kommer att leda till liknande åtgärder för andra länder.

Greklands och EU:s befolkningar kommer inom kort att ta itu med er, såsom Argentinas befolkning tog itu med Internationella valutafonden.

Rolandas Paksas (EFD). – (LT) Det är symboliskt att vi, 20 år efter att den mur som delade EU föll, i dag talar om EU 2020. För det första skulle jag vilja godkänna de grundläggande prioriteringarna i EU 2020-strategin: kunskap och nyskapande, ett samhälle med hög sysselsättning samt en konkurrenskraftig och hållbar ekonomi. Jag föreslår att vi lägger till ytterligare två prioriteringar – infrastrukturutveckling och en effektiv energipolitik. Samtidigt som vi framhåller att förstärkandet av energisäkerheten är en av de viktigaste prioriteringarna inom ramen för EU:s energipolitik och att vi eftersträvar att säkerställa diversifieringen av energikällor och vägar för energiförsörjning, får vi inte glömma de viktiga projekten *Rail Baltica* och *Via Baltica*, som är så viktiga, och inte bara för Litauen. Jag anser att vi, samtidigt som vi utarbetar en ny strategi, måste granska varför vi misslyckades med att uppnå de angivna målen i Lissabonstrategin. Vi får inte fastställa nya strategiska mål och uppgifter utan överföra de diskussioner, som ibland varar alltför länge, till konkreta åtgärder med bestämda tidsfrister.

ORDFÖRANDESKAP: ROTH-BEHRENDT

Vice talman

Francisco Sosa Wagner (NI). – (ES) Fru talman! Jag anser att denna kris är en möjlighet att ta kraftfulla och övertygande tag för att skapa ett starkt EU. I detta starka EU kommer vi förmodligen att få avvara begreppet "förbättrad samordning", eftersom det innebär att allt är beroende av de ämnen som ska samordnas och oundvikligen leder till förslamning och otydlighet.

Vi vet att finanserna och de offentliga underskotten i EU-länderna kommer att bli lidande tills vi rör oss mot europeisk integrering av finansmarknaderna och euroobligationer utfärdas.

Hur som helst kan EU-institutionerna redan vidta särskilda åtgärder – jag ska inte fokusera på allt prat om samordning. Å ena sidan har vi Europeiska centralbanken som ska harmonisera den finansiella övervakningen, och å ...

(Resten av anförandet finns av tekniska skäl inte tillgängligt.)

Werner Langen (PPE). – (DE) Fru talman, herr Barroso, herr Van Rompuy! Om EU 2020-strategin ska bli en framgång måste den – till skillnad från Lissabonstrategin – faktiskt tillämpas. I motsats till det som tidigare talare har sagt var inte målen bristfälliga. Huvudorsaken till att strategin misslyckades var att medlemsstaterna inte följde reglerna och uppfyllde sina åtaganden. Dessutom hade inte kommissionen mod nog, herr Barroso. Den hade inte mod nog i samband med tillämpandet när det gällde att begära reformer eller genomföra sin egen strategi.

Ni har, med en bred majoritet, en ny kommission inför er andra mandatperiod – jag hoppas att ni kommer att förbättra allt, att ni åter kommer att injicera en dynamisk kraft i EU, att ni kommer att främja teknik, och att vi inte bara kommer att tala om omfördelning, utan konkurrerar med andra ekonomiska regioner i världen. Dessa regioner frågar sig inte huruvida européerna kommer överens eller om de genomför nya omfördelningsprogram. De har sin egen dynamik, och vi måste bemöta detta. Genom denna strategi måste vi ges möjlighet att fullborda denna uppgift.

Hittills har det bara lagts fram förslag, och jag hoppas att de kommer att förbättras, eftersom dessa förslag i hög grad verkar skrivna i en anda av "fortsätt som tidigare". Det finns inga riktigt nya strategier. Det finns inte ens något riktigt nytt från rådet och EU:s nya ständige ordförande. Vi behöver emellertid denna strategi för att kunna hålla jämna steg med resten av världen. Av denna anledning måste nya ramvillkor fastställas. Vi måste nogga överväga de tidigare klimatmålen. Vi måste främja teknik och sluta sätta hinder för den.

Som kollegium uppmanas kommissionen att inte företräda enskilda kommissionsledamöters intressen, utan att spela en ledande roll i EU. Ni kan försäkra er om vårt oreserverade stöd. Först då kommer EU 2020-strategin att lyckas – inte med feiga regeringar och ett krav på att någon betalar för det som de berörda parterna i EU inte själva tar itu med.

Stéphane Le Foll (S&D). – (FR) Fru talman, herr Barroso, herr Van Rompuy! Jag skulle först av allt vilja säga att när det gäller EU 2020-strategin är alla överens om målen. Men problemet för vår kontinent i dag är att den kommer ur en allvarlig kris, som kännetecknas av att vi har en oerhört svag, eller till och med negativ, tillväxt, globalt sett.

Detta kräver därför en politisk medvetenhet, och denna ska ha två mål, enligt min mening. För det första att veta hur vi organiserar oss politiskt. När man sitter på de befattningar som ni gör har man två viktiga ansvarsområden: att uppmuntra till samordning av ekonomisk politik – detta är absolut nödvändigt – och att fastställa mål med redskap för att uppnå dem.

Detta för mig till det andra målet, som jag anser är grundläggande, och samtidigt är det en fråga. För att uppnå målen inom ramen för den offentliga politiken krävs det en budget. EU står inför detta dilemma i dag: medlemsstaterna dras med stora underskott, och ju större deras underskott är, desto mindre kommer de att lägga i EU:s gemensamma pott. Vi har därför mindre möjlighet att återuppliva vår tillväxt.

Hur ska vi då lösa detta dilemma? Detta är den fråga som jag ställer till er. Den är beroende av två inslag. För det första, vilka riktlinjer försvarar ni när ni diskuterar budgetramarna med medlemsstaterna? För det andra, har ni möjlighet att gå mot en förnyelse, som låter Europeiska investeringsbanken och Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling ta på sig mycket mer ansvar, och – varför inte? – gör det möjligt för EU att låna för att finansiera detta behov, som är morgondagens tillväxt?

Sylvie Goulard (ALDE). – (FR) Mina herrar ordförande! Efter Lissabonstrategin har vi nu EU 2020-strategin. Är det bara ett namnbyte eller en strategisk förändring? Jag ställer särskilt denna fråga till José Manuel Barroso. När jag läste ert bidrag till det informella rådsmötet, när jag med rätta hör er tala i dag om antalet fattiga i Europeiska unionen och behovet av att utveckla budgetförordningen, sade jag till mig själv: Herr Barroso! Det är synd att ni inte har varit en riktig kommissionsordförande under de senaste fem åren! Då skulle ni ha haft möjlighet att göra allt det som ni föreslår i dag. I dag säger ni att det var krisen som hindrade er från att göra det, men det är lätt att skylla på krisen. När allt kommer omkring kan alla synder förlätas, så låt oss inte förspilla mer tid.

Jag vänder mig därför i förhoppning mot Herman Van Rompuy, i första hand för att ge honom ett varmare välkomnande än det som han fick tidigare av en av de andra ledamöterna – inte av de övriga. Det är er som vi räknar med. Herr Van Rompuy! Det är aningen paradoxalt, men vi räknar med att ni ska återlansera EU, en verklig europeisk gemenskap, och ni kommer från ett land som vet vad ordet "gemenskap" innebär i bemärkelsen allmänhetens intresse.

Om ni tar itu med detta kommer ni att få parlamentets stöd, och jag anser att vi inte ska vilseledas av ord när det gäller EU 2020-strategin. Om ord betyder något måste vi framför allt tänka på medellång sikt, globalt och bortom nationalismen. Jag instämmer i det som Philipps Lamberts sade: just nu ger inte rådsledamöterna oss något djupare europeiskt perspektiv på den finansiella övervakningen. De tvärbromsar.

Jag för min del föreslår därför ett enda mål, som ni faktiskt nämnde i ert eget dokument till rådet, och det är att ha en ekonomisk och monetär union i alla dessa former, att konsolidera discipliner och naturligtvis konsolidera solidaritet. Det är också för att påminna rådet om att problemen i Grekland delvis har orsakats av grekerna och delvis beror på en brist på solidaritet.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Fru talman! Det är enkelt att sätta upp vackra mål. Det gör vi alla i början av varje år, vi sätter upp vackra mål, men huruvida dessa förblir en dröm, en uppläxning eller om de hamnar på en dagordning beror på huruvida vi ger specifika svar på frågorna: vem, vad, hur, hur mycket och när. Det är detta som vi måste se över när det gäller EU 2020-strategin. Enligt min uppfattning slog Joseph Daul huvudet på spiken i början av denna debatt. Frågan är om vi är redo att ge upp nationell suveränitet på det ekonomiska området, eller skulle vi hellre vilja slippa unionens sammanhållning, utan euron eller utan det som vi byggt upp under flera årtionden? Så dramatiskt är alternativet. Jag hade också velat höra några klargöranden från företrädaren för Tyska kristdemokratiska unionen (CDU), eftersom det är de konservativa i Tyskland som så många gånger har stått i vägen för detta, som vi vet.

Jag skulle inte bara vilja höra Europeiska rådets ordförande med lugn övertygelse säga att rådet vill fastställa riktlinjer på detta område, utan jag skulle också vilja se att kommissionen, tillsammans med parlamentet, tar sig an uppgiften med kraft och energi och arbetar för att framställa riktlinjer för en gemensam europeisk ekonomisk styrning. Därigenom skulle rådet inte bara ledas av Angela Merkel och Nicolas Sarkozy, utan göra en verklig ansträngning för att sammanföra EU i en gemensam ekonomisk politik.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Fru talman! Medan vi diskuterar resultaten från det informella mötet i Europeiska rådet strejkar, som ni så väl känner till, hela den grekiska arbetsstyrkan, till siste man, i protest mot precis dessa åtgärder, mot precis dessa resultat. De protesterar mot Europeiska unionen själv och mot mitten-vänsterregeringens och mitten-högerregeringens enhälliga politik om att vidta åtgärder mot gräsrötterna, mot arbetskraften, enbart i syfte att skydda monopolens vinster.

Europeiska unionen, regeringar och kommissionen strävar efter att kuva arbetstagare inom hela EU i ett försök att få dem att böja sig före den storm som är på väg med åtgärder mot gräsrötterna. Men i detta krig svarar arbetstagarna med masstrejker, demonstrationer och samlingar, och jag har inte hört er nämna ett enda ord om detta, herr Barroso, trots att demonstrationer och strejker organiseras av de klassmedvetna fackföreningarna i otaliga EU-länder.

Det finns bara ett sätt för arbetstagarna att besvara den stridslinje som kapitalets parter sätter upp, den europeiska enkelriktade vägen, de komprometterade fackföreningsledarna, regeringarnas breda attacker mot löner och pensioner: en utveckling av deras intressen.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Man har uppvisat en formell solidaritet med Grekland, men i verkligheten var syftet att införa en rigid och sträng politik i EU:s medlemsstater.

Vid presskonferensens slut klargjorde Herman Van Rompuy att tanken är att upprätta ett slags diktatur i Europeiska unionen och omvandla rådet till en imperatorisk junta, med ännu större makt över medlemsstaterna.

Före toppmötet – vilket avslöjades i dagstidningen *The Independent* – sände han en skrivelse till stats- och regeringscheferna, där han i en av bilagorna skrev att rådsmedlemmarna ansvarade för den ekonomiska strategin i de egna regeringarna och att de borde ansvara för den ekonomiska strategin på EU-nivå också. Oavsett om man kallar det politisk samordning eller ekonomisk styrning är det bara rådet som kan formulera och upprätthålla en europeisk strategi. Han tillade också att Europeiska rådet är mycket ambitiöst, att det vill få kontroll och agera som ledare, om än inom ramen för rådgivning naturligtvis, och att det var därför som han hade föreslagit att rådet skulle mötas varje månad.

Detta är imperatoriska utformningar av EU:s arkitekter, och de förekommer även i ett projekt som cirkulerar i kommissionens korridorer, där man kräver att 80 procent av EU:s medlemsstaters skulder ska bli Europeiska unionens skuld.

Den kampanj för en ekonomisk superstat som har inletts under den senaste tiden riskerar att omvandla inte bara Grekland utan alla EU:s 27 medlemsstater till protektorat.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru talman! EU har nu antagit en strategi som utformats efter Lissabonagendan där man har varit noga med att inte åta sig några mätbara mål alls. Att fokusera på grön ekonomi kommer inte att räcka i sig självt för att säkra EU:s konkurrenskraft som ett produktionscentrum. Enligt min uppfattning kommer detta, utöver en välfungerande energiförsörjning och infrastruktur, att kräva välutbildad arbetskraft och inte våg efter våg av migrerande arbetstagare som översvämmar arbetsmarknaden med billig arbetskraft.

Om de nationella arbetsmarknaderna måste göras flexibla så får detta inte leda till att övergångsperioderna för de nya medlemsstaterna upphävs bakvägen. Det är inte rätt tillfälle för EU att i kristider, då allt fler människor blir arbetslösa eller måste dra sig fram med hjälp av deltidsarbete eller "1-euro-jobb", ge ny stimulans åt den befintliga skoningslösa konkurrensen på arbetsmarknaden.

Europeiska unionen bör som allmän regel inte använda sig av despotism. Man får inte omedelbart dra in det finansiella stödet i struktursvaga regioner för att det inte har genomförts några reformer – inte ens som ett hot. Vi behöver verkligen inte någon ny rådgivande kommitté som utvärderar målen, som förmodligen kommer att läggas på hyllan igen. I stället för ökad centralism måste vi återföra subventionerna till nationell nivå. Europa 2020-strategin får inte utlösa ännu ett konkurrensmaraton och en privatiseringsflykt. I stället måste de europeiska medborgarnas välbefinnande garanteras.

Nu har EU chansen att få en ställning som bålverk mot globalisering, och det är förmodligen den enda chans man kommer att få.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Herr rådsordförande! Ni kanske inte är välkänd, som Nigel Farage påpekar, men jag vet att era ideal är djupt rotade i den europeiska traditionen och kulturen, och det beundrar och respekterar jag er för.

Just av den anledningen får jag kanske ta mig friheten att kommentera ert mycket rationella anförande genom att dra en parallell till fotbollsvärlden. Den syn ni har på er roll verkar enligt min uppfattning likna den syn som en halvback har, som en mittfältare har som har till uppgift att upprätthålla ett system i spelet för ett lag som kanske tycker att det är svårare att göra mål, det vill säga att uppnå målsättningarna, efter de regeländringar som införts i och med Lissabonfördraget.

Jag anser att det mot bakgrund av detta exempel är upp till parlamentet att riskera mer än de övriga spelarna, att vara en anfallsspelare som ständigt förnyar spelet och hämtar inspiration från de nya reglerna för att stärka lagets anfallsförmåga och flytta upp vår hypotetiska center – Barrosokommissionen – till en position där den kan göra mål.

Vad kommer att ske om vi inte följer denna strategi, som jag stöder helhjärtat? Vi kommer att dra oss tillbaka till en försvarsposition och göra självmål mot våra medborgares intressen.

Just av denna anledning ber jag er, herr Van Rompuy, att stödja den nya ledarroll som parlamentet har och att inte se den som ett hinder utan som en möjlighet. Vi måste alla visa vad vi duger till vid detta historiska tillfälle, för att spela en historisk roll, uppfylla en historisk uppgift, och jag är övertygad om att ni är rätt man att leda oss i detta.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) (Inledningen av anförandet finns av tekniska skäl inte tillgänglig.) ... När vi talar om EU 2020-strategin talar vi inte bara om den strategi som utformats efter Lissabonagendan, utan också om strategin för att erkänna misslyckandet med att uppfylla Lissabonmålen eller, för att uttrycka det hårdare och mer osminkat, strategin för att erkänna misslyckandet med Lissabonstrategin. Det är en strategi som utformades för att garantera tillväxt och hållbarhet, men den har inte uppfyllts eftersom hållbarhet inte har kunnat garanteras, varken ur ett ekonomiskt, miljömässigt eller socialt perspektiv.

Utifrån ett ekonomiskt perspektiv har EU skapat den monetära unionen, men man är mycket långt inte bara från att skapa den ekonomiska unionen, utan också från att samordna den ekonomiska politiken och de finanspolitiska stimulansåtgärder som bör följa med den monetära unionen.

Utifrån ett energiperspektiv har en gemensam europeisk politik ännu inte utformats. Utifrån ett socialt perspektiv råder det över hela Europa ett missnöje bland arbetstagare, fackföreningar och de mest missgynnade klasserna, som är oroade över hållbarheten hos den modell som gjorde oss till någonting bättre när den gjorde oss till européer, just den modell som har lyckats garantera välfärd och social samordning.

Med tanke på det informella rådsmöte som hölls den 11 februari vill jag ställa frågan vilka åtaganden rådet, kommissionen och alla EU-institutioner vill göra för att stärka engagemanget i den sociala pakt som nämndes

i anförandet av den roterande ordföranden för rådet under de kommande sex månaderna, Spaniens premiärminister José Luis Rodríguez Zapatero?

En social pakt som tydligt visar att Europa den här gången kommer att göra ett åtagande i fråga om ekonomisk och miljömässig hållbarhet och också i fråga om att bevara den sociala modell som förbättrade oss när den gjorde oss till européer.

Jean Lambert (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! José Manuel Barroso talade tidigare om att han vill ha en ambitiös strategi, och det stämmer att det finns ambitiösa delar i EU 2020-strategin, men siffran för utsläpp av växthusgaser är verkligen inte ambitiös: den är patetisk, och den kommer inte att ta oss dit vi vill komma. Vi bör ha minskat utsläppen med omkring 40 procent 2020. Denna fråga handlar naturligtvis inte bara om klimatet, utan också om resurstillgänglighet och en ökad resurseffektivitet.

Det är också mycket i denna strategi som vi verkar ha sett förut, inte minst att en ekonomisk tillväxt alltmer framstår som ett mål snarare än en indikator. Det bör inte vara målet med en strategi. Inom EU finns det många områden där vi har försökt frikoppla tillväxten från transport, energianvändning och annat, och den har sedan länge frikopplats från sysselsättning. Kan vi därför inte undvika att tala om tillväxten som om den skulle medföra sysselsättning?

I stället för att bara sträva efter att minska fattigdom måste vi också minska ojämlikheten, för det har tidigare visat sig medföra bevisliga fördelar, och vi måste se till att våra finansinstitut inte undergräver de ambitiösa mål som vi kan komma att sätta upp.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Herr van Rompuy! Först och främst vill jag tacka er för det brev som ni skickat till oss. Jag kan tala om att jag till fullo stöder de principer och värderingar och den riktning som ni angett i brevet. Det gläder mig att ni sade i dag att ni vill sammanträda nästan varje månad, för det är er uppgift att återföra stats- och regeringscheferna och medlemsstaterna till EU. Själva Lissabonstrategin var inte fel, men metoderna var inte de rätta och den politiska viljan saknades för att genomföra målen i medlemsstaterna. Det måste vara er uppgift att samordna medlemsstaterna på områden där Europeiska kommissionens och unionens befogenheter är otillräckliga.

Ni sade mycket tydligt att marknaden inte är tillräcklig. Och vi vill verkligen ha en social marknadsekonomi. Det räcker inte med den monetära unionen. Vi behöver en politisk union. Det första provet för oss alla blir budgeten för 2011, som redan den måste baseras på EU 2020-strategin. EU 2020 är inte målet; det är det redskap som vi ska använda för att göra vad vi måste för att bemöta den finansiella och ekonomiska krisen. Det behövs en större samordning inom budgetpolitiken, skattepolitiken, den ekonomiska politiken, forskningspolitiken och utbildningspolitiken, för vi kan inte förbättra vår konkurrenskraft enbart med ekonomiska målsättningar. Därför måste småföretagsakten genomföras i medlemsstaterna. Vårt motto borde vara "små företag först", eftersom det kommer att skapa sysselsättning i regionerna.

Jag skulle vilja se tre saker. Jag vill be José Manuel Barroso att undersöka följderna av alla kommissionens åtgärder för realekonomin, inte bara för banksektorn. Vi behöver granska vår ekonomi på ett sätt som också beaktar demografiska förändringar, socialförsäkringen och pensionssystemen. Vi behöver också ett gemensamt paket som inbegriper samordning, förfarandet vid alltför stora underskott, utgångsstrategin och EU 2020-strategin, så att dessa inte strider mot varandra.

Alejandro Cercas (S&D). – (ES) Ordförande Van Rompuy, ordförande Barroso! Jag tycker verkligen om vad jag har hört i dag. Jag hoppas att texten kommer att lyda likadant nästa vecka, för som vi alla har insett – liksom ni – skulle det innebära att vi kunde och måste sätta upp mål för oss själva och att vi själva kunde bestämma hur framtiden skulle se ut.

Det skulle innebära en avsaknad av ekonomisk determinism, att det fanns en politisk röst, en röst för medborgarna, en röst för att vår framtid ska ligga i våra händer. Det skulle innebära att ekonomin skapade gränser för oss och gav oss medel, men att det var vi som satte upp målen och att ekonomin snarare tjänade samhället än tvärtom.

Det skulle innebära att vi, vilket har nämnts här under eftermiddagen, måste ha en långsiktig strategi, inte bara en kortsiktig, för det är enligt min uppfattning en lärdom vi kan dra av det förgångna. Den lärdom vi kan dra av det förgångna är att vi har upplevt en betydande ekonomisk tillväxt, men detta utifrån spekulation, utan beaktande av rimlighet, rättvisa, miljö, framtid eller framtida generationer.

Därför hoppas jag verkligen att vi nästa vecka kommer att ha dokument som innehåller en ambitiös dagordning, en dagordning där hållbarhet tas upp, en dagordning där behov på det ekonomiska, sociala och miljömässiga området görs förenliga, för de är inbördes beroende av varandra.

Nu vill jag säga några ord om dagordningens sociala dimension: det är här som medborgarnas krav, drömmar och farhågor ska ges uttryck, drömmar och farhågor hos dem som befinner sig på eller utanför arbetsmarknaden, hos offren för arrogansen på de finansiella marknaderna som har tagit kontroll över realekonomin och ödelagt den.

Det är här som hoppet finns om att vi ska sätta stopp för detta, att vi ska skapa en politik för full sysselsättning, för kvalitetsarbeten, för arbeten som inbegriper alla, och att vi till sist kommer att göra kompetens till EU:s målsättning i stället för kampen för att sänka den sociala standarden.

Sven Giegold (Verts/ALE). – (DE) Fru talman, herr Barroso, herr Van Rompuy! Krisen inom den europeiska ekonomin är så djupt rotad att vi måste förvänta oss mycket specifika förslag i denna situation – specifika förslag i linje med dem som lagts fram här av olika talare. Europaparlamentet har på många olika sätt krävt en europeisk ekonomisk styrning.

Lägg fram ett förslag om hur de risker som är knutna till de höga skuldnivåerna kan fördelas så att Grekland och andra länder inte krossas av höga räntor. Lägg fram ett förslag om hur vi ska kunna hantera obalanserna – som utskottet för ekonomi och valutafrågor bad om i går. Det är inte bara länderna med underskott som måste bestraffas och genomföra förändringar. Det måste också genomföras reformer i de länder som har ett omåttligt överskott. Vi behöver en oberoende europeisk statistik, och vi måste vidta effektiva åtgärder för att förebygga skattekonkurrens. Sådana förslag har lagts fram i parlamentet. Nu är det upp till er att slutligen lägga fram detta.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Herr Van Rompuy, herr minister, herr Barroso, mina damer och herrar! Nu befinner ni er äntligen här i kammaren, herr rådsordförande. Välkommen! Jag vill dock börja med att upprepa min stora besvikelse över att er första politiska handling efter den 1 december, det datum då ni officiellt tillträdde posten, inte var att komma och presentera er för företrädarna för Europas folk.

Ni är politiker, liksom vi, och politik kan inte existera utan demokrati. Den demokratiska lärdom som vi kan dra av den franska och den nederländska folkomröstningen 2005, och av många andra befolknings ståndpunkter om de hade rådfrågats, är att medborgarna säger att de inte motsätter sig EU, men att de har en känsla av att unionen byggs utan dem, och ibland för att motverka dem.

Det var därför tack vare Angela Merkel, som innehade er post 2007, och Nicolas Sarkozy, som precis hade valts till president för Republiken Frankrike, som medborgarna återigen placerades i centrum för den europeiska integrationen med Lissabonfördraget, som skapade den höga befattning som ni nu har.

Ni måste inse att inget kan göras utan medborgarna och deras företrädare, precis som Europaparlamentet måste inse att ingenting kan göras utan medlemsstaterna och, följaktligen, stats- och regeringscheferna.

För att komma till saken: Europas folk lider, eftersom de inte längre förstår den enorma globala rubbning som pågår runt dem. Er uppgift är att ge unionen en mening, att fastställa kursen, att övertyga Europeiska rådet om att EU inte är ett problem, utan en lösning. EU exponerar inte; det skyddar. EU lider inte; det agerar.

Vilken är er vision av världen, och av Europeiska unionens ställning i den? Kan ni tala om vilken roll mellanstatlighet spelar i er EU-strategi, framför allt i samband med den ekonomiska styrning som vi saknar och inrättandet av avdelningen för yttre åtgärder?

Herr Van Rompuy! Europeiska unionen stöder sig på två ben: medlemsstaterna och regeringar och folket. Vi söker efter huvudet, ledaren, och det är ni! Ni borde inte heller sitta i passagerarsätet utan i förarsätet, och EU:s framtid är beroende av er förmåga att styra medlemsstaterna mot en politisk union. Tack för att ni har kommit hit, herr Van Rompuy. Ni är en man med mycket goda egenskaper. Var inte rädd för folket och dess företrädare. Älska dem, så kommer de att älska er tillbaka.

Sergio Gaetano Cofferati (S&D). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! I definitionen av sin strategi på medellång sikt måste unionen ta hänsyn till följderna av den ekonomiska kris som i nuläget belastar denna del – och andra delar – av världen och, naturligtvis, av de brister som gav upphov till de blygsamma resultaten av den tidigare strategin, Lissabonstrategin från 2000.

Krisen ger oss några specifika fingervisningar i fråga om utveckling och full sysselsättning, om vi – vilket jag tror att vi måste – vill införliva detta mål i våra åtgärder.

För det första krävs lagstiftningsinstrument och övervakning av det finansiella systemet och av bankerna för att se till att de negativa förhållanden som belastar oss allvarligt i dag inte upprepas.

För det andra kommer vi att behöva investera stort i innovation, forskning och utbildning, i synnerhet om vi vill gå i riktning mot en grön ekonomi. Men för att en betydande investering ska vara möjlig måste EU utrusta sig med euroobligationer och med ett system med belöning och bestraffning, så att man kan uppnå de ekonomiska målsättningarna. Dessa är de huvudsakliga bristerna i den första Lissabonstrategin.

Vi kommer att behöva införa en enhetlig omfördelningspolitik i fråga om både beskattning och betalning. Dessutom krävs en samordnad industripolitik för sektorer för att skydda vår regions historiska tillverkningsstruktur i världen. Slutligen måste vi omforma och återuppta den sociala dialogen som en styrka för samordning och för att tygla de risker med långtidsarbetslöshet som vi måste komma till rätta med.

Pilar del Castillo Vera (PPE). – (ES) Fru talman, ordförande Van Rompuy, ordförande Barroso – som inte är närvarande men som jag också riktar mig till! Sanningen är den att det är väldigt trevligt att se er tillsammans, och anledningen är – enligt min uppfattning – att vi har sett ett steg tas i riktning mot, och att fokus har lagts på, vad som borde vara grunderna för den gemensamma strategin under de närmaste 10 åren, och det är enligt min uppfattning oerhört viktigt.

Det som intresserade mig mest med det förslag som vi sett i skrift och det som ni har sagt är att det bara behövs några få målsättningar: bara de toppprioriterade målsättningarna. Att de måste vara reella, att vi måste kunna mäta dem och att de ständigt måste utvärderas så att det framgår huruvida vi gör några framsteg.

Jag anser att detta är av avgörande betydelse, och det är en betydande förändring jämfört med Lissabonstrategin.

Jag ska belysa en målsättning: den inre marknaden. Den europeiska inre marknaden utformades för över 20 år sedan. 20 år senare återstår det mycket att göra innan vi har en sann inre europeisk marknad inom majoriteten av sektorer. Detta beror i vissa fall på att sektorerna är mycket nya, t.ex. den digitala marknaden, men i andra fall förekommer en sådan hög grad av splittring och sådana hinder att vi berövar den europeiska ekonomin den storskaliga ram som den behöver för att verkligen kunna utveckla all den konkurrenskraft som den behöver och som kommer att medföra tillväxt, som i sin tur kommer att medföra sysselsättning.

Vi är i behov av en mycket stark politisk drivkraft: de vanliga rutinerna är inte längre ett användbart redskap. Vi behöver ett starkt ledarskap, och ni har ett stort ansvar. Ni har naturligtvis mitt fulla stöd när det gäller att möjliggöra detta.

Udo Bullmann (S&D). – (DE) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill kort ta upp två punkter. För det första, har vi redan en löftesrik EU 2020-strategi? Nej, det har vi inte än. Jag ska tala om varför. Ni i kommissionen och medlemsstaterna gör en felbedömning om ni säger att vi först ska genomföra en snabb budgetkonsolidering och därefter ta itu med ekonomin och sysselsättningen. Läs det uttalande som Internationella valutafonden lade fram i går om ni inte tror oss. Den privata efterfrågan är långt ifrån återställd. Vi är bekymrade över den offentliga investeringen. Om ni inte arbetar vidare med en integrerad strategi med specifika sysselsättningsmål i centrum kommer vi inte att ha en chans att kunna hantera krisen.

För det andra, har vi någon lösning på skuldkrisen i de länder som befinner sig under störst press? Nej, det har vi inte än. Det är fler än ett land som har gjort misstag. Men om ni läser uppgifterna noggrant och lyssnar på analytikerna så vet ni att minst hälften av det grekiska överskottet är spekulanternas fel – de spekulanter som kommissionen under fem år inte ville reglera – hedgefonderna. Nu gör vi till sist det, men vad innebär det egentligen i praktiken? Vi behöver en europeisk valutafond, en fond för att hjälpa dessa länder. Vi måste kunna erbjuda kredit till rimliga kostnader, inte bara utanför euroområdet utan också inom det, med åtföljande villkor. Vi måste dock skapa en europeisk politik för att lösa krisen – och vi måste göra det nu.

Enikő Győri (PPE). – (HU) Mina damer och herrar! Jag följer, i egenskap av ledamot av ordförandeskapstrojkan och ungersk parlamentsledamot, Herman Van Rompuys verksamhet med stor tacksamhet när det gäller det starka engagemang i och den tilltro till EU som han visade när han åtog sig sina nya uppgifter. Det är helt sant att det nu är dags att fastställa hur ordförandeskapet för rådet ska fungera. Jag är övertygad om att EU behöver en stark hand och person vid rodret under denna krisperiod. Det är också en fråga om trovärdighet när det gäller det nya programmet att undvika föregångarens, Lissabonstrategins,

öde. Jag säger detta också i egenskap av ledamot från ett tidigare kommunistiskt land. I det hörnet av EU råder – vilket kanske är förståeligt – en naturlig motvilja mot bombastiska långsiktiga planer.

Jag har en institutionsrelaterad och en oavhängig kommentar. Beträffande institutionen: vi måste bestämma vem denna strategi riktar sig till. Om den riktar sig till EU:s ledare så är det som har utträttats hittills tillräckligt och det snäva schemat någonting positivt. Men om vi anser att den riktar sig till EU:s medborgare, som vi vill vinna över på vår sida, som vi vill samarbeta med och inte motarbeta vid skapandet av en starkare och mer konkurrenskraftig union som medför fler fördelar för medborgarna än den gör nu, så måste vi gå vidare i enlighet med Lissabonfördraget och uppriktigt sagt involvera Europaparlamentet och, vad mer är, de nationella parlamenten. Dagens debatt är ingen ersättning för att behandla ämnet i kammaren på vanligt sätt, med föredragandens yttrande, i utskotten och i de politiska grupperna.

Vad gäller den oavhängiga kommentaren så måste den viktigaste målsättningen vara att skapa arbetstillfällen. Den måste vara utgångspunkten för alla nya strategier. Hur ska vi lyckas med detta? Det vet vi väldigt lite om i nuläget. Vi kan fastslå följande: färre prioriteringar, identifiering av problem, striktare samordning av ekonomisk politik. Allt detta är bra, men jag ber er att ta hänsyn till följande: för det första, låt oss inte förkasta det som har fungerat bra. EU har stärkts av den befintliga EU-politiken, och det går dessutom emot grundfördragen för att förkasta samordnings- och jordbrukspolitik som tjänar EU-medborgarnas intressen väl. För det andra innebär den nya strategin att tjäna alla regioners intressen, inte bara vissa företags eller länders intressen. EU:s konkurrenskraft kommer också att öka genom samordning. Låt oss, för det tredje, skräddarsy strategin efter länderna. Det kommer att ge saken trovärdighet.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Fru talman! Det är en mycket intressant debatt som hålls i dag om strategin för 2020, men vi vet alla mycket väl att det informella rådsmötet den 11 februari dominerades av den s.k. grekiska frågan. Vi vet också att det informella mötet kulminerade i ett uttalande av stats- och regeringscheferna i vilket man gav sitt politiska stöd till Grekland och uttryckte villighet att vidta åtgärder för att stabilisera euron och påpekte att Grekland inte har krävt något finansiellt stöd från Europeiska unionen.

Jag vill ta tillfället i akt att påminna parlamentet om att den grekiska regeringen och den grekiska premiärministern upprepade gånger har betonat att Grekland inte ber om pengar. Man ber inte att tyska eller österrikiska eller svenska eller några andra europeiska skattebetalare ska betala landets skulder, som man kommer att hantera, som man kommer att begränsa med egna ansträngningar som baseras på de åtgärder som redan har tillkännagivits.

När vi ändå är inne på detta ämne så vill jag påpeka för Guy Verhofstadt att det är felaktigt att Grekland ska ha sagt att man har tillhandahållit all information om Goldman Sachs-obligationerna. Man har sagt att man ska tillhandahålla den så snabbt som möjligt. Jag skulle också – men jag ser inte kommissionens ordförande här – vilja uttrycka bryderi över att det bara är de grekiska myndigheterna och Grekland som har avkrävt förklaringar när det gäller en praxis som tillämpats till mättningspunkten av en rad medlemsstater i euroområdet under tioårsperioden 1998–2008, vilket nyligen har rapporterats i ett flertal artiklar i den utländska pressen.

Grekland ber inte om pengar. Man ber om något annat. Något som borde vara självklart, inte bara för att landet ingår i euroområdet utan också, mer allmänt, för att det ingår i Europeiska unionen: att EU uttrycker sitt politiska stöd, sin solidaritet och sin grundläggande och uppriktiga tilltro. Inte bara stöd i ord, utan stöd som har innehåll och innebörd och som inte kommer att avlägsnas och undergrävas så snart som vi inte längre befinner oss bakom slutna dörrar.

Grekland ber sina partner att inte säga eller göra något för att underblåsa spekulationer, och att sluta så tvivel i fråga om huruvida Grekland kommer att kunna uppnå resultat med de åtgärder som man har tillkännagivit, för det skulle undergräva de ansträngningar som landet gör i den slutliga analysen.

Vi får inte begrava våra huvuden i sanden. Vi vet alla att spekulanter riktar in sig på euroområdet och euron genom Grekland. Låt oss därför vidta alla de åtgärder som krävs för att skydda euroområdet och euron.

(Applåder)

Paolo De Castro (S&D). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill uttrycka min uppriktiga besvikelse, även som talesman för hela utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling, som jag har äran att vara ordförande för, över att det inte har gjorts någon hänvisning överhuvudtaget till jordbrukets livsmedelsindustri i strategin för 2020.

Det är absurt att kommissionens förslag till strategi för de närmaste 10 åren inte inbegriper den centrala frågan om utmaningen i samband med livsmedelssäkerhet, tillväxt och fortsatt arbete i landsbygdsområden.

Hur kan man föreställa sig ett miljövänligt och hållbart Europa utan att ta hänsyn till att 45 procent av EU:s territorium förvaltas av jordbrukare? Hur kan man undlåta att ta hänsyn till de nästan 30 miljoner människor som arbetar på detta territorium? Dessa arbetare måste ges säkerhet och skyddas. Innan vi fokuserar på nya jobb måste vi skydda de jobb som redan finns.

Jag vill påminna er om att jordbruket tillhandahåller en massa nödvändiga tjänster som är knutna till bl.a. livsmedel, biologisk mångfald, klimat och miljö, och det är uppgifter som utförs till förmån för det sociala och ekonomiska livet i landsbygdsområden.

Det spanska ordförandeskapet har också insisterat starkt på behovet av en kraftfull gemensam jordbrukspolitik. Denna mycket allvarliga underlåtenhet oroar mig därför, och jag hoppas att parlamentet kommer att kunna rätta till den.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Fru talman! I år är det tigerns år, och Kina är en ekonomisk tiger.

Indien är för ögonblicket en kolossal byggarbetsplats, och jag tror att Indiens utveckling kommer att påverka Europa enormt. Det är just av den anledningen som vi behöver en ny rytm, den nya början som EU 2020-strategin symboliserar. Vi behöver en gemensam ekonomisk politik, en intelligent skattepolitik och modet att erkänna våra strukturella svagheter: forskning och produktutveckling. Dessa ämnen har presenterats på ett mycket bra sätt här.

Jag har två frågor. Hur ska vi i framtiden kunna övervaka genomförandet av stabilitets- och tillväxtpakten utifrån denna grekiska tragedi och de lärdomar vi dragit av den? Min andra fråga är denna: vilka morötter och piskor ska vi använda för att EU 2020-strategin ska bli en större framgång än Lissabontragedin, med tanke på att medlemsstaterna inte kunde bry sig mindre om den?

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Fru talman, herr rådsordförande! Det gläder mig att se er här hos oss. Jag förstår inte varför rådet försöker fatta ett beslut så snabbt, utan ett ingående samråd med Europaparlamentet. Vi behöver 2020-strategin eftersom Lissabonstrategin inte har visat sig vara effektiv. De dokument som cirkulerar är emellertid allmänna och tillhandahåller inte några tydliga uttalanden beträffande de framtida utmaningarna.

Ett exempel är den sociala aspekten. De största sociala problemen i Europa är den åldrande befolkningen och bristen på höga kvalifikationer bland arbetstagarna.

Under dessa omständigheter är en avsättning av mindre än 2 procent av BNP till forskning, utveckling och innovation ett första misstag som måste korrigeras snabbt. Forskning och utveckling skulle kunna baseras på offentlig-privata partnerskap och på att uppmuntra affärsfolk att investera i forskningslaboratorier och -institut för att motverka kompetensflykten till Förenta staterna och Japan.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Jag ska försöka hålla mig kort för att inte överskrida talartiden. Jag är besviken över att ordföranden för kommissionen inte är kvar, men jag tror att den man som är ansvarig för det interinstitutionella samarbetet sitter kvar.

Jag vill därför framför allt tala om hur nödvändigt det är, som ett viktigt steg mot att göra EU 2020-strategin till en framgång, att de olika EU-institutionerna slutar att tävla mot varandra och att vi samarbetar på allvar med de instrument utan vilka vi omöjligt kan uppnå målsättningarna inom 2020-strategin.

Därför är det mycket viktigt att nationell egoism verkligen omvandlas i en känsla av nationellt ansvar och en känsla av ansvar på EU-nivå, för om vi inte tar itu med frågan om en harmonisering av socialpolitiken och av skattepolitiken så snart som möjligt kommer vi inte att kunna uppfylla de målsättningar inom den ekonomiska politiken eller inom vår gemensamma europeiska politik som kommer att göra oss till en verkligt konkurrenskraftig region i en globaliserad värld.

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Fru talman! Jag är mycket tacksam mot ordförande Herman Van Rompuy för att han beskrivit sin arbetsspecifikation, men jag förstår fortfarande inte varför han vägrar att svara på min parlamentsfråga. Jag vill be honom att ompröva sin strategi i fråga om parlamentsfrågor.

Jag vill också be ordförande Van Rompuy om ursäkt för Nigel Farages skandalösa uppträdande. Jag kan garantera att den huvudsakliga majoriteten av brittiska parlamentsledamöter kommer att behandla honom med stor respekt.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Fru talman! Under den senaste tiden har hela Europas ögon – och inte bara Europas – varit riktade mot Grekland, liksom en rad talare redan har sagt.

Mot bakgrund av den globala ekonomiska krisen är det naturligtvis inte bara Grekland som har allvarliga ekonomiska problem. Som vi alla vet finns det också andra länder som har det.

Vi bevittnar nu en spekulativ attack som saknar motstycke och som den senaste tiden – tyvärr – i vissa medier har tagit sig uttryck i baktal av den värsta sorten.

Hur det än är med det så kan jag försäkra er alla om att Grekland inte är försatt i konkurs, att Grekland inte håller på att kollapsa. Landet har inte heller bett om ekonomiskt stöd. Det landet har bett om, och ber om, är politiskt stöd. Det landet har bett om och ber om är ett verkligt bevis på solidaritet från de andra medlemsstaterna inom ramen för Europeiska monetära unionen, för det är det som står på spel i den slutliga analysen.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) I början av året nådde arbetslöshetsgraden 10 procent, medan underskottet har ökat i en rad medlemsstater. Europas medborgare väntar på omedelbara lösningar på de nuvarande grundläggande utmaningarna: demografiska förändringar och klimatförändringar samt den ekonomiska och finansiella krisen.

Europeiska unionen måste prioritera en investering i skapande och bevarande av jobb inom utbildning, hälso- och sjukvård, jordbruk och transport- och energiinfrastrukturer. Europeiska unionen behöver en hållbar energistrategi och en modern, säker och effektiv transportinfrastruktur. Vi måste investera i energieffektivitetsåtgärder till förmån för både boende och modernisering av industrianläggningar och på så sätt göra det möjligt att skapa fler än två miljoner nya jobb till 2020.

Dessutom innebär en minskning av förorenande utsläpp en modernisering av industrianläggningar över hela Europeiska unionen och inte att omlokalisera den europeiska industrin till tredjeländer. Sist men inte minst kräver den åldrande befolkningen och det sjunkande födelsetalet en reform av de sociala systemen, så att alla EU-medborgare kan garanteras anständiga levnadsvillkor.

ORDFÖRANDESKAP: LAMBRINIDIS

Vice talman

Maroš Šefčovič, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman, ärade ledamöter av Europaparlamentet! Sessionen drog över tiden lite, och kommissionens ordförande var tvungen att gå eftersom han hade andra åtaganden, men det är en ära för mig att få svara på era frågor på José Manuel Barrosos och kommissionens vägnar.

Jag vill börja med att tacka er alla för en fascinerande debatt, för många intressanta idéer och för den entusiasm och det stöd som ni har visat i fråga om EU 2020-strategin. EU 2020 kan inte och kommer inte att lyckas utan ert stöd. Jag kan försäkra er om att kommissionen kommer att vara mycket djärv. I EU 2020 kommer medborgare, sysselsättning och en minskning av fattigdomen att vara kärnfrågor. Jag kan också försäkra er om att vi har dragit lärdom av Lissabonstrategin och att vi därför kommer att fokusera på ett färre antal målsättningar, och vi kommer definitivt att förbättra oss i fråga om förvaltning.

Vi i kommissionen känner oss mycket uppmuntrade av Europaparlamentets starka intresse, och förhoppningsvis starka stöd. Vi känner oss också mycket uppmuntrade av den känsla av prioritering i Europeiska rådet som tydliggör att atmosfären i dag skiljer sig mycket från den som rådde för fem år sedan, då vi diskuterade parametrarna i Lissabonstrategin.

Men vi måste göra mer. Vi måste få lokalt och regionalt stöd för denna strategi, och vi måste framför allt få folkets stöd. Vi måste se till att de inte betraktar strategin som ännu en administrativ övning, utan att de ser den som ett tillvägagångssätt för att förbättra levnadsvillkoren i Europa och i deras länder och regioner. Jag vill be Europaparlamentets ledamöter att hjälpa oss med detta. Låt oss, i stället för att tävla mot varandra, samarbeta, och fokusera på prioriteringarna och leverera konkreta resultat.

I EU 2020-strategin vill vi införa ett system med tre sammankopplade pelare som baseras på en smart, miljövänligare och integrerad ekonomi, och vi skulle vilja bygga flexibla initiativ på dessa pelare, som skulle inriktas på problemen, på de problem som saktar ned den europeiska ekonomin och som hindrar den från att prestera fullt ut. Vi vill fokusera mer på utbildning och fortbildning, så att arbetskraften i Europa

upprätthåller den konkurrensfördel som Europa förtjänar. EU 2020-strategin kommer att fortsätta vara anknuten till stabilitets- och tillväxtpakten, för en stabil finansiell ställning är nyckeln till ekonomisk stabilitet.

Vi har talat mycket om Grekland, och jag vill försäkra er om att det har rätt enighet om att medlemsstater i euroområdet ska vidta beslutsamma och samordnade åtgärder om det behövs för att säkra den finansiella stabiliteten i euroområdet. Kommissionen kommer att föra ett nära samarbete med Grekland och övervaka landets genomförande av rekommendationerna. En delegation som leds av kommissionen tillsammans med Europeiska centralbanken med användning av Internationella valutafonden för tekniskt stöd befinner sig just nu i Aten för att bedöma behovet för Grekland att vidta ytterligare åtgärder.

Jag ska vara mycket tydlig. Vi har redskapen för att garantera finansiell stabilitet i euroområdet om det skulle behövas. De inbegriper framför allt medlemmarna i euroområdet, kommissionen och Europeiska centralbanken, och vi är beredda att upprätta en europeisk ram för att samordna åtgärderna. Varje steg i denna process måste emellertid få ha sin gång, och nu är det upp till Grekland att driva på reformerna och vidta de nödvändiga åtgärderna. Jag anser att vi är redo att vidta djärva åtgärder, vare sig det handlar om EU 2020-strategin eller om situationen i Grekland.

Herman Van Rompuy, *Europeiska rådets ordförande*. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är glad över att vi har fört denna debatt. Jag är glad över att jag tackade ja till er inbjudan nu alldeles i inledningen av förfarandet med 2020-strategin, för debatten har bara börjat. Vi hade alldeles nyligen en debatt, den 11 februari, vi kommer att ha ett vårmöte i slutet av mars, och vi kommer att fullborda 2020-strategin, eller strategin för sysselsättning och ekonomisk tillväxt, i slutet av juni. Vi har följaktligen mycket tid på oss att utbyta åsikter och fastställa tillvägagångssätt en gång för alla.

Därför välkomnar jag den europeiska ambition och den känsla av prioritering som det har getts uttryck för här under eftermiddagen. Ett av anförandena kan jag inte annat än förakta, men jag ska inte kommentera det ytterligare.

Vad gäller den ekonomiska strategin kommer jag att göra åtskillnad mellan tre perioder. Den första perioden är den period som vi fortfarande befinner oss i, med andra ord den finansiella krisen och alla dess följder. Jag vill använda ett annat språk än det jag har hört under eftermiddagen och under hela debatten. Jag ska förklara. Jag vill använda ett språk som också speglar det som är positivt med Europeiska unionen, för det har också skett positiva saker nyligen, hur förvånande det än kan vara. Vi har dragit slutsatser och lärdomar av krisen på 1930-talet. Nu har det gått ett år sedan den stora krisen, och vi har faktiskt återigen en positiv tillväxt i de flesta länderna 2010. Så var inte fallet på 30-talet. Då höll krisen faktiskt i sig ända till i slutet av decenniet.

Varför upplever vi en positiv tillväxt nu? För att vi har vidtagit åtgärder. Vi har vidtagit åtgärder för att rädda finansinstituten, inte för att vi tycker särskilt mycket om dem som sådana, utan för att det inte finns någon ekonomi utan dem. Vi har genomfört en intelligent monetär politik. Vi har tillfört likviditet till ekonomin, något som ingen gjorde för 70 år sedan. Trots alla problem har vi skapat en zon av monetär stabilitet för minst 16 länder. På 1930-talet hade vi konkurrenspräglade devalveringar. Det har vi inte i dag. Vi har genomfört en riskabel budgetpolitik med användning av budgetunderskott för att stimulera ekonomin. Vi gjorde inte det som gjordes på 30-talet, nämligen att återställa den ekonomiska balansen så snabbt som möjligt. Därför har vi skyddat den inre marknaden, som inte är perfekt. Vi måste förbättra den, och Mario Monti kommer att ge oss några konkreta förslag. Vi har emellertid inte fallit tillbaka till 1930-talets protektionism. Vi har följaktligen dragit vissa lärdomar av den stora kris som vi precis har upplevt.

Jag skulle till och med gå ett steg längre. Det är tack vare Europeiska unionen som G20-gruppen uppstod. Vi var de som tog initiativet till att upprätta detta embryonala världsstyre. Detta är första gången som stormakterna, nya och gamla, har gått samman för att bekämpa krisen, inte på ett perfekt sätt, men vi kommer att fortsätta enligt denna linje. Europa, Europeiska unionen, bör följaktligen inte alltid hållas tillbaka. Det har också gjorts några mycket positiva saker.

Nu måste vi lämna denna strategi, denna så kallade utgångsstrategi, bakom oss. Vi måste finna en balans mellan att överge budgetstimulansåtgärderna för snabbt och att återgå, på medellång sikt, till en ekonomisk balans, som är absolut nödvändig för att finansiera vårt pensionssystem, vårt sociala trygghetssystem och vårt hälso- och sjukvårdssystem. Det är därmed en svår balansgång, och stabilitets- och tillväxtpakten ger oss resurser att göra det, för den kräver inte en omedelbar återgång till en ekonomisk balans. Den kräver ett tillvägagångssätt steg för steg, enligt vilket vi först når ett stadium på 3 procent och sedan, på medellång sikt, en ekonomisk balans. Enligt min uppfattning har vi drivit, och driver fortfarande, en sund politik.

Vad gäller Lissabonstrategin känner vi till dess svagheter, men vi får inte heller glömma att den finansiella och ekonomiska krisen helt har avbrutit genomförandet av Lissabonagendan. Det har förstås skett försummelser. Jag ska inte räkna upp dem nu; alla känner till dem. Jag vill däremot säga följande: vi behöver några stora reformer, eller betydelsefulla reformer, och dessa betydelsefulla reformer på EU-nivå och nationell nivå kommer att kräva prioriteringar i finanspolitiken. Det är inte en slump – och detta har jag upprepat i de skriftliga slutsatser som ni har läst – att vi vill knyta budgetdiskussionen, helt och hållet inom stabilitets- och tillväxtpaktens rättsliga ram, till ekonomiska reformer. Vi måste nämligen, om vi exempelvis säger att vi måste genomföra mer forskning och utveckling, vidta åtgärder för detta inom de nationella budgetarna och i Europeiska unionens budgetram. Det innebär att det måste göras vissa prioriteringar i finanspolitiken.

En annan följd av de val vi gör i samband med Lissabonstrategin är att de målsättningar som vi föreslår inte alltid kommer att vara icke-bindande målsättningar. Det skulle mycket väl kunna hända att de blir bindande målsättningar. Det är i det läget som det blir svårt. Å ena sidan har vi kravet på reformer, och å andra sidan har vi genomförandet av reformerna. Jag säger inte att jag har hört det här, men utanför kammaren, på EU-nivå, kräver människor konkreta åtgärder, stora reformer, konkreta reformer, och när de sedan åker hem ser man få konkreta resultat. Därför behövs en konsekvent ståndpunkt. Det är inte bara Europeiska unionen som kommer att genomföra reformer. Vi kan uppmuntra till dem, stimulera dem och tillhandahålla rätt ram för dem, men det är på nationell nivå som ett stort antal reformer måste genomföras, och det är därför en fråga om att visa en betydande politisk vilja, och politiskt engagemang är i detta avseende det allra viktigaste.

Det sägs ofta att vi behöver fler bindande åtgärder. Men vi bör ha detta i åtanke. Jag har lagt fram ett flertal förslag som jag anser vara intelligentare än bindande åtgärder. Men inte ens med stabilitets- och tillväxtpakten, som innehåller många bindande åtgärder, har alla länder kommit på rätt köl igen. Metoden är följaktligen inte allt, metoden är inte hela lösningen, och utan politiskt engagemang, utan åtagande, är metoden värdelös.

Vad gäller den ekonomiska strategin är det inget fel att säga att vi behöver fler begränsningar. Men vad beträffar ekonomiska riktlinjer föreskrivs inga sådana i Lissabonfördraget. Det var inte jag som utformade Lissabonfördraget, det var andra som gjorde det, men det föreskrivs inga sanktioner, bestraffningar eller negativa åtgärder i fråga om genomförande av de ekonomiska riktlinjerna. Läs noggrant igenom artikel 121 så att ni blir fullt medvetna om detta. Därför är politiskt engagemang på såväl EU-nivå som nationell nivå nödvändigt, och utan ett sådant politiskt engagemang kommer ingenting att bli gjort.

Ett sista ord om Grekland. Jag anser att vi har sänt rätt budskap. Vi har förmedlat ett budskap om den grekiska regeringens ansvar, en regering som måste hantera en oerhört svår situation som man ärvt. Det kräver vissa djärva åtgärder. Den 11 februari sade regeringen att man kommer att vidta ytterligare åtgärder om de aktuella åtgärderna inte skulle räcka för att skapa en minskning av underskottet på 4 procent av BNP under 2010. Vi har åtagit oss att öka övervakningen, inte bara på Europeiska kommissionens initiativ, utan också med hjälp av Europeiska centralbanken och till och med av experter från Internationella valutafonden. Därför anser jag att vi verkligen har utformat och definierat ansvarsaspekten mycket tydligt. Det finns naturligtvis också ett solidaritetsmoment, om det skulle behövas. Grekland har sagt att man inte vill använda sig av det, men vi har förberett två budskap: ett budskap om ansvar och ett budskap om solidaritet, om det skulle behövas.

Vi måste naturligtvis dra slutsatser av vad som har skett i Grekland under de senaste åren. Vi måste vara mer proaktiva med avseende på både datainsamling och själva politiken också i euroområdet. Denna kris har också varit en utmaning, i den mening att vi måste utöva samordningspolitiken i högre grad. I själva verket är alla kriser en utmaning. Vi måste dra lärdom av alla kriser. Vi kommer hur som helst att dra denna lärdom. Nu måste vi dra lärdom av denna finansiella kris på samma sätt som vi har dragit lärdom av krisen på 1930-talet: ökad lagstiftning, ökad övervakning av bonusar och en mer omfattande bankpolitik. Vi måste emellertid också dra lärdom av Greklands och andra länders erfarenheter.

Jag tror att jag har känt samma ambition här i kammaren. Jag har känt samma politiska vilja att driva en ekonomisk politik och strategi som gör att vi kan klara av de svårigheter som vi står inför i nuläget. Detta är, som många av er har sagt, inte bara en eller två personers ansvar. Alla europeiska institutioner och alla medlemsstater måste ta på sig ett gemensamt ansvar. Annars kommer vi inte att kunna rädda vår sociala modell, och vi kommer att förlora vår ställning i världen. Det är därför i denna sinnesstämmning som jag har kommit hit i eftermiddag, och det är i denna sinnesstämmning som jag kommer att fortsätta mitt arbete.

(Applåder)

Talmannen. – Tack så mycket, herr ordförande! Det har verkligen varit ett stort nöje att ha er här hos oss för ett första framträdande i kammaren. I Grekland har vi ett uttryck för personer som tar på sig nya, tuffa

uppgifter. Det kallas *σιδηροκέφαλος*, vilket betyder att man har ett järnhuvud för att kunna uthärda allt som kommer att falla ned på det under en svår period. Enligt min uppfattning har ni visat på en sådan egenskap. Om ni inte har den än så håller ni på att utveckla den. Tack så mycket för att ni kom hit.

Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Den ekonomiska krisen har lämnat ett kraftigt negativt avtryck på EU-ländernas möjlighet till ekonomisk tillväxt. Vi har följt debatterna om detta ämne och sett att uppmärksamheten har riktats mot åtgärderna för en väg ut ur krisen och nytt finansiellt liv åt den ekonomiska tillväxten. Det är utan tvekan en bra idé att ta itu med problemen i storleksordning. Det är emellertid viktigt att vi inser att situationen inte är densamma som före krisen. Det är faktiskt den ekonomiska modellen som måste förändras. Den måste i högre grad baseras på innovation och icke-förorenande energikällor, och på människors hälsotillstånd. Vi kan inte få en dynamisk ekonomi om vi inte har motiverade arbetstagare. Vi kan inte heller få en hållbar ekonomi om vi bara stöder miljöskydd med halvhjärtade åtgärder. Om vi vill återuppliva möjligheten till ekonomisk tillväxt måste vi enligt min uppfattning börja med att ändra själva den ekonomiska modellen, som måste vara inriktad på vad som åstadkommer innovation och individuell motivation. Att kunna ta sig ur krisen är i grunden inte ett problem som handlar om ekonomisk politik eller skattepolitik.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Europa har redan erfarit att inte kunna genomföra de mål som fastställs i Lissabonstrategin, och jag hoppas att man kommer att lära sig av de misstag som orsakade den ekonomiska och finansiella krisen. Jag uppmanar er därför att i framtiden fästa större uppmärksamhet vid för det första att skapa arbetstillfällen, och inte vilka arbetstillfällen som helst, utan att försöka garantera heltidsanställning av hög kvalitet samt social integration, med hänsyn till behoven på arbetsmarknaden. För det andra är det mycket viktigt att kämpa för jämställdhet mellan könen och att utrota fattigdomen, framför allt när det gäller människor inom de mest utsatta grupperna, eftersom de drabbas värst av fattigdomen i dessa hårda tider. Jag vill också fästa uppmärksamhet vid utbildningssystemen och betydelsen av att förvärva nya färdigheter. Eftersom EU-medlemsstaternas arbetsmarknader upplever en dynamisk förändring måste vi se till att arbetstagarna har de färdigheter som krävs för framtida arbetsmarknader. Därför är det nödvändigt att investera i intern utbildning av personal och livslångt lärande. Vi borde fästa störst uppmärksamhet vid ett av samhällets allvarligaste problem: den stigande arbetslösheten bland ungdomar. Om ungdomarna inte får möjlighet att ta sig in på arbetsmarknaden riskerar Europa att förlora en hel generation unga. Vid det informella mötet för EU:s stats- och regeringschefer om EU 2020-strategin den 11 februari togs det mycket viktiga ämnet förvaltning upp. Jag vill, även om Europeiska rådet är mycket ambitiöst på denna punkt, uppmana er att garantera en ännu aktivare delaktighet av Europaparlamentet, de nationella parlamenten och rådets olika sekretariat.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I denna debatt befinner sig de personer som bär ansvar inom Europeiska unionen långt borta från medborgarnas verkliga problem. De exempel som vi ständigt finner under våra besök och i vår kontakt med arbetstagare, jordbrukare, fiskare och ägare till mikroföretag och små företag visar att Europeiska unionens strategier och politik bara tjänar till att göra sysselsättningen mer otrygg och till att förvärra arbetslöshet och exploatering.

Vid en tidpunkt då arbetslöshetssiffrorna har nått 23 miljoner och fattigdomen påverkar över 85 miljoner människor är det oacceptabelt att fortsätta att driva en politik som har orsakat denna situation.

Därför insisterar vi på behovet av att avsluta stabilitetspakten och att ersätta den med en utvecklings- och sysselsättningspakt i vilken skapande av arbetstillfällen med rättigheter och en produktionsökning prioriteras.

Vi måste bryta med den så kallade Lissabonstrategin och i stället stödja en strategi för sociala framsteg i vilken kampen mot fattigdom, stöd av offentliga tjänster av hög kvalitet och sociala resurser samt främjande av jämställdhet och kvinnors rättigheter prioriteras. Det innebär en utveckling av en budgetpolitik som skyndar på tilldelningen av gemenskapsstöd och en snabbare och förenklad överföring av dem till medlemsstaterna ...

(Röstförklaringen kortades ned i enlighet med artikel 170 i arbetsordningen.)

Kinga Góncz (S&D), skriftlig. – (HU) EU 2020-strategin kan bara bli en framgång om medlemsstaterna visar tillräckligt engagemang för att genomföra den. Utöver en självklar acceptans av nationella ansvarstaganden ligger nyckeln till framgång i att genomföra EU-politiken med de resurser som åtföljer de

olika politiska områdena till förmån för upphämtning, regional utveckling och jordbruk, som bidrar till ekonomisk tillväxt och skapande av sysselsättning. Den arbetsmetod med uppifrånperspektiv som nu tar form och som baseras på den ökade politiska ansvarsskyldigheten hos premiärministrar ger också större garantier för ett framgångsrikt genomförande än vad som var fallet med Lissabonstrategin. I 2020-strategin fastställs också prioriteringarna för nästa budgetperiod, utan att det ges tillfälle till ingående diskussion i nuläget. Man måste följaktligen redan nu betona betydelsen av en gemensam jordbruks- och sammanhållningspolitik för den kommande sjuårsbudgeten, som inleds 2014. Utan ekonomisk, social och territoriell sammanhållning existerar inget starkt och konkurrenskraftigt Europa. Konvergens mellan regionerna stärker Europas konkurrenskraft.

Livia Járóka (PPE), skriftlig. – (HU) Mina damer och herrar! En av de viktigaste utmaningar som EU står inför är omprövningen av Lissabonstrategin, med den tillhörande kampen mot fattigdom och utslagning och stärkandet av social samordning. 2020-initiativet, som utgör en av stöttepelarna i den spansk-belgisk-ungerska ordförandeskapstrojkan, måste bemöta de långsiktiga demografiska och sociala utmaningar som kontinenten står inför. Det innebär inget mindre än en omprövning av den europeiska arbetsmarknaden och utbildningssystemet. Med tanke på misslyckandet med den europeiska sysselsättningsstrategin måste 2020-programmet verkligen leda till fler och bättre arbetstillfällen, med huvudsaklig hänsyn till ett ökat deltagande av kvinnor och missgynnade grupper på arbetsmarknaden. Det är lovvärt att både Europeiska kommissionens dagordning och handlingsplanen för den kommande ordförandeskapstrojkan fäster betydelse vid faktorer som är oundgängliga för att programmet ska bli framgångsrikt, t.ex. åtgärder som är riktade mot svart arbete, den svarta ekonomin och elever som slutar skolan i förtid, och som förbättrar villkoren för egenföretagande. Eftersom socioekonomisk utslagning är en följd av en rad faktorer som är inbördes beroende av varandra kan man bara nå lösningar med hjälp av en mer omfattande handlingsplan där alla områden hanteras tillsammans, snarare än med hjälp av de projektbaserade idéer som hittills har rått. För att enskilda initiativ ska lyckas måste de överges för åtgärder som vävts in i ett balanserat politiskt paket i vilket fokus ligger på tidiga ingripanden och som kan garantera en verklig förbättring i var och en av de faktiska åtgärderna mot social utslagning som återspeglas i Laekenindikatorerna.

Iosif Matula (PPE), skriftlig. – (RO) Den nuvarande ekonomiska krisen är den allvarligaste under de senaste årtiondena, och dess följder speglas i den 50-procentiga minskningen av tillväxtpotential i EU. Denna ekonomiska nedgång går också hand i hand med en allt större andel åldrande befolkning, vilket verkar hämmande på ansträngningarna för att hjälpa EU:s ekonomier att återhämta sig. Mot bakgrund av detta måste 2020-strategin, som ska vara en fortsättning på Lissabonstrategin, skapa de villkor som krävs för en hållbar tillväxt och en finanspolitisk konsolidering. Livslångt lärande måste i själva verket bli mycket mer tillgängligt, och universiteten måste vara mycket öppnare för att ta emot icke-integrerade studenter. Ett större samband mellan tillgång och efterfrågan och en ökad rörlighet på arbetsmarknaden kommer att ge arbetstagarna fler möjligheter på områden där det finns störst efterfrågan på deras färdigheter. Det krävs moderna sociala trygghetssystem och pensionssystem för att minska fattigdomen och utslagningen. Sysselsättningspolitiken måste inriktas på en flexibilitet på arbetsmarknaden, där arbetstagarna tar ansvar för sitt arbetsliv genom fortlöpande utbildning, anpassning till förändringar och rörlighet. Vi måste anpassa oss till det nuvarande klimatet av ekonomisk kris och en åldrande europeisk befolkning, så att vi kan ge tillräckligt stöd till människor som är tillfälligt arbetslösa.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag delar de ledamöters åsikter som har tagit upp frågan om att jordbruket inte finns med i EU 2020-strategin. Jag anser att jordbruket är ett område som kan bidra till Europeiska unionens utveckling, och att det samtidigt är en viktig sektor eftersom det befinner sig i hjärtat av det europeiska levnadssättet. Sist men inte minst måste särskild uppmärksamhet fästas vid jordbruk eftersom denna sektor har drabbats oerhört hårt av den ekonomiska krisen. Vi behöver bara titta på minskningen i realinkomst per jordbruksarbetare, som uppgår till så mycket som 35 procent i vissa EU-medlemsstater.

Ioan Mircea Paşcu (S&D), skriftlig. – (EN) I linje med ordförande Herman Van Rompuys inledningsanförande handlar mitt inlägg om genomförandet av Lissabonfördraget. Medan den höge representantens dubbla ställning ser bra ut i teorin skapar den "unika karaktären" hos den i praktiken problem som författarna av fördraget inte har förutsett. I avsaknad av en ställföreträdare, också denne med dubbel ställning, kommer den höge representanten i allt högre grad bli tvungen att välja mellan att stanna i Bryssel och till exempel närvara vid Europaparlamentets sammanträden och att flyga till en utländsk huvudstad, där EU behöver en företrädare av samma höga grad. Catherine Ashton kan naturligtvis agera som ställföreträdare, men om hon gör det så måste det vara tillfälligt och på bekostnad av rådet eller kommissionen. Och om det "roterande

ordförandeskapet" kliver in igen för att återställa balansen kommer det att sluta med mer byråkrati snarare än mindre.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *skriftlig*. – (PL) EU 2020 får inte vara en upprepning av de misstag som gjordes i samband med föregångaren, Lissabonstrategin. Den nya strategin har i betydande grad utformats av den ekonomiska krisen, vars följder vi kommer att behöva hantera med denna strategi. Samtidigt måste vi gottgöra vår försummelse. Eftersom bestämmelserna i stabilitets- och tillväxtpakten är så stränga undrar jag hur EU lyckades få ett underskott på 7 procent och en skuld på 80 procent av BNP. Vem är ansvarig för detta? Det vi vill helst av allt är att EU ska återgå till riktningen för en snabb tillväxt, och detta är huvudsakligen vad denna strategi ska bidra till att uppnå. Det framgår inte av de nuvarande bestämmelserna i strategin hur detta ska uppnås, och inte heller hur Europas sociala prestationer ska förenas med de demografiska problemen, med sjukvårdsförsäkringens dåliga resultat eller det misslyckade systemet för pensioner och förmåner. Och vad är det som gäller i fråga om arbetstid? Och slutligen, vad är det som gäller för upprättandet av ett system för översikt och övervakning av banker och andra finansinstitut? Hur ska vi öka produktiviteten? Vi behöver en ny strategi för dessa nya utmaningar.

Bogusław Sonik (PPE), *skriftlig*. – (PL) Prioriteringen inom den nya EU 2020-strategin är en intelligentare och mer ekologisk kunskapsbaserad marknadsekonomi. För att uppnå detta mål bör vi framför allt koncentrera oss på att stärka den inre marknaden och öka den fria rörligheten för tjänster. Europeiska gemenskapens roll bör vara att främja företagande och att underlätta registrering av företag genom att undanröja rättsliga och ekonomiska hinder. En viktig fråga är stöd, i synnerhet till små och medelstora företag: betydelsefulla åtgärder i denna riktning skulle kunna vara att upphäva kravet på mikroföretag att presentera årsredovisningar och att förbättra kredittillgången. Resultatet av Eurobarometerundersökningen om människors företagande visar att Europeiska unionen fortfarande ligger efter Förenta staterna, men också att mer än hälften av de unga EU-medborgarna skulle vilja bli företagare under de kommande fem åren. Enligt min uppfattning är det också viktigt att koncentrera sig på att skapa en ekonomisk tillväxt som grundas på kunskap och på att skapa en konkurrenskraftig, sammanhållen och miljövänligare ekonomi. Detta är också anledningen till att vi måste uppmärksamma, och öka anslagen till, utvecklingen och förberedandet av ungdomar inför långsiktiga utmaningar.

EU bör så snart som möjligt införa en europeisk digital agenda för att bidra till att upprätta en genuin, inre gemensam marknad för Internethandel, så att konsumenterna kan dra fördel av konkurrenskraftiga priserbjudanden i andra medlemsstater och så att små och medelstora företag kan verka obehindrat på den europeiska marknaden.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), *skriftlig*. – (HU) EU 2020-strategin måste vila på två pelare. Å ena sidan på en solidaritet mellan medlemsstaterna som garanterar att ingen medlemsstat hamnar på efterkälken i krisen. Å andra sidan måste medlemsstaterna också visa solidaritet med samhället genom att pålitligt uppfylla skyldigheter som fastställts gemensamt. Vi får aldrig förlora en redan fungerande politik ur sikte när vi diskuterar EU:s framtid. En gemensam jordbrukspolitik och sammanhållningspolitik är verkliga resultat av europeisk integration, och symboler på solidaritet mellan medlemsstater och nationer. I egenskap av ungersk parlamentsledamot och politiker från en ny medlemsstat anser jag att de nya prioriteringar som har formulerats av Europeiska kommissionen är lika viktiga: att bygga ett kunskapsbaserat samhälle, främja innovation, stärka den sociala integrationen, skapa nya arbeten och ett mer resolut ställningstagande mot klimatförändringar inom ramen för hållbar utveckling.

En försvagning av den tidigare gemensamma politiken får inte bli det pris som betalas för ett ökat samarbete på ovannämnda områden. Den livsmedelssäkerhet som garanteras av den gemensamma jordbrukspolitiken blir allt viktigare under 2000-talet i takt med att livsmedel och dricksvatten får samma strategiska betydelse som oljan fick på 1900-talet. Om vi verkligen vill stärka EU:s konkurrensmässiga ställning globalt får vi inte låta vissa regioner hamna på efterkälken till följd av föråldrad infrastruktur och bristfälliga sociala tjänster och tjänster inom utbildning och hälso- och sjukvård. Därför finns det ett ständigt behov av en stark sammanhållningspolitik som baseras på solidaritet.

Traian Ungureanu (PPE), *skriftlig*. – (RO) EU 2020-strategin måste markera ett genombrott. Annars kommer EU 2020 att bli ett Lissabon 2, en strategi som måste ersättas med en ny om 10 år. EU 2020 måste tydligt markera inledningen av fasen efter Lissabonagendan. Vi måste fastställa prioriteringar för denna strategi, så att de reformer som EU 2020 kommer att ge upphov till överlever på medellång och lång sikt.

Det är tre prioriterade områden som absolut måste finnas med i EU 2020. Det första är ett aktivt stöd till små och medelstora företag som baseras på sambandet mellan gemenskapsprogram och makroekonomisk

politik. Detta tillvägagångssätt kommer att garantera en hälsosam ekonomisk miljö för privata enheter. Det andra är ett utbildningssystem inom vilket arbetskraften förbereds utifrån efterfrågan på marknaden. Med detta förfarande kommer en bättre sysselsättningsnivå att kunna garanteras i medlemsstaterna. Slutligen måste Europaparlamentet få en mer betydelsefull roll. På detta sätt skulle faktisk information från medlemsstaterna användas för att förebygga ökade klyftor mellan medlemsstaternas ekonomier. Med en EU 2020-strategi som organiseras i enlighet med tydliga prioriteringar kommer den ekonomiska tillväxten i EU snabbt att återupplivas, i synnerhet i samband med de nuvarande finansiella och ekonomiska svårigheterna.

14. Parlamentets prioriteringar för FN:s råd för mänskliga rättigheter (Genève den 1-26 mars 2010) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalanden av rådet och kommissionen om parlamentets prioriteringar för FN:s råd för mänskliga rättigheter (Genève den 1–26 mars 2010).

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Europeiska unionen förbereder sig i Genève, i Bryssel och i huvudstäderna i tredjeländer för årets första session för FN:s råd för mänskliga rättigheter.

Rådet för mänskliga rättigheter är ett forum för debatter om situationen för mänskliga rättigheter i alla världens regioner och världssamfundets ansträngningar för att förbättra denna situation, som är en av principerna, en av delarna, ett av de oundgängliga kännetecknen i Europeiska unionens anda, den del som ger unionen dess sanna identitet i världen.

Ordförandeskapet har tagit den roll som man måste spela i detta avseende på mycket stort allvar. Man har tagit de utmaningar som Europeiska unionen måste hantera under dessa sessioner för rådet för mänskliga rättigheter på mycket stort allvar. Ett bevis på detta är att den spanska regeringens förste vice premiärminister, María Teresa Fernández de la Vega – som i detta sammanhang agerar som företrädare för Europeiska unionens ordförandeskap – kommer att närvara vid "högnivåmötet", som kommer att inleda rådets trettonde session.

Ordförandeskapet kommer följaktligen att vara aktivt närvarande i rådets arbete.

Vi kommer att försvara Europeiska unionens ståndpunkter i frågor med särskilda följder för ett flertal medlemsstater, och Europeiska unionen kommer, utöver de nationella initiativen, att lägga fram landsresolutioner.

Vi är fortfarande av den uppfattningen att rådet måste ha instrument för att kunna försvara mänskliga rättigheter, för att kunna svara på situationer med allvarliga brott mot mänskliga rättigheter, endera med hjälp av ett särskilt landsmandat – vilket är fallet när det gäller Burma och Demokratiska folkrepubliken Korea – eller med hjälp av mandat för specifika frågor inom ett land, vilket vi hoppas kommer att bli fallet när det gäller Demokratiska republiken Kongo.

Dessa situationer måste övervakas av världssamfundet och av FN:s råd för mänskliga rättigheter om vi vill att rådet ska upprätthålla sin trovärdighet.

En av de frågor som kommer att finnas på dagordningen för rådets kommande sessioner är något som vi kommer att diskutera senare, inom ramen för ett annat ämne i eftermiddag, nämligen särskilda sammanträden om Gaza och Goldstonerapporten. Europeiska unionen anser – vilket vi kommer att upprepa senare – att denna rapport är en tillförlitlig analys, och EU har betonat vikten av att utföra adekvat och tillförlitlig forskning om eventuella överträdelser av internationell lagstiftning om mänskliga rättigheter och internationell humanitär rätt.

Avslutningsvis vill jag diskutera problemet med utvärderingen av rådet.

Detta kommer att bli ett avgörande år för förhandlingarna om utvärderingen av rådets arbete, som särskilt kommer att äga rum 2011.

Europeiska unionen har börjat utforma, men tänker stärka, en tydlig ståndpunkt, en tydlig strategi för unionen, så att vi kan fortsätta att spela en aktiv roll och visa engagemang för skydd av och respekt för mänskliga rättigheter.

Det står hur som helst klart att Europeiska unionen kommer att fortsätta att förespråka att Kontoret för FN:s högkommissarie för mänskliga rättigheter ska vara oberoende, vilket vi alltid har gjort, samt ett oberoende för särskilda förfaranden, delaktighet av icke-statliga organisationer i rådet för mänskliga rättigheter,

befogenhet för rådet att hantera centrala, allvarliga brott mot mänskliga rättigheter och ett upprättande av landsmandat.

Spanien och det spanska ordförandeskapet är medvetna om att man har övertagit det roterande ordförandeskapet vid en tidpunkt som är avgörande för unionen och för FN när det gäller att skydda och främja mänskliga rättigheter i världen.

Lissabonfördraget har också, liksom på så många andra områden, inlett en ny fas i fråga om unionens externa åtgärder, och vi hoppas att vårt gemensamma arbete på så sätt, under ledning av den höge representanten, kommer att göra Europeiska unionens röst högre i försvaret av de grundläggande principerna för arbetet inom rådet för mänskliga rättigheter. Vi hoppas också att denna fas av förflyttning mot ett aktivare, öppnare och effektivare råd gynnas av den övergångsfas som unionen genomgår under ett ordförandeskap – som jag företräder för närvarande – som kommer att göra allt som står i dess makt för att se till att de vägar som unionen och rådet väljer från och med nu leder till samma mål, vilket är främjande och skydd av mänskliga rättigheter i världen.

Kristalina Georgieva, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Det är enligt min uppfattning mycket passande att jag är här för första gången i dag när frågan om mänskliga rättigheter diskuteras, som passar min portfölj så väl.

Kommissionen ansluter sig verkligen till det spanska ordförandeskapets presentation, och jag vill tillfoga två kommentarer till det som har sagts här i fråga om prioriteringarna för den kommande sessionen och om hur EU ska inrätta sig efter dessa prioriteringar.

Den första rör tematiska frågor. EU och de latinamerikanska länderna arbetar tillsammans på ett förslag till resolution om barnets rättigheter, med särskild fokus på kampen mot sexuellt våld mot barn. Kommissionen är mycket bekymrad över den ökade förekomsten av sexuellt våld i konfliktområden och krissituationer och över hur detta även drabbar de mest utsatta, i synnerhet barn. EU kommer i enlighet med det europeiska samförståndet om humanitärt bistånd att se till att detta tas upp ordentligt i resolutionen.

EU vill också delta aktivt i en panel om funktionshindrades rättigheter. En sådan panel är mycket tydligt anknuten till EU:s inre politik, eftersom vi snart kommer att slutföra anslutningsprocessen till FN:s konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning.

Ett annat temaområde av särskilt intresse är rätten till livsmedel, som går i linje med uppnåendet av millennieutvecklingsmålen, samt mänskliga rättigheter för internflyktingar, som till skillnad från flyktingar inte får ordentligt skydd i internationella konventioner, och vi kommer att fortsätta utöva påtryckningar i samband med denna fråga.

Den andra kommentaren rör EU:s stöd för ett antagande i plenum av rapporterna om de allmänt återkommande utvärderingar som rör stater som gick igenom detta förfarande i december. Detta är ett mycket viktigt tillfälle, då de stater som utvärderats kan offentliggöra de åtaganden som de gör för att förbättra situationen för mänskliga rättigheter. Samtidigt kan staterna välja att kräva internationellt stöd för genomförande av dessa åtaganden. Kommissionen är fortfarande mycket öppen för att diskutera sätt och medel att stödja ett genomförande av rekommendationerna i dessa utvärderingar med sina partner.

Resultaten av detta förfarande beror först och främst på vilken grad av öppenhet och insyn som EU-medlemsstaterna visar, vilket, som det spanska ordförandeskapet redan har betonat, är av mycket stor betydelse, för vi kan bara vara effektiva om vi lever som vi lär.

Laima Liucija Andrikienė, för PPE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar att Europaparlamentet kommer att anta en resolution om den kommande sessionen för rådet för mänskliga rättigheter. Jag välkomnar också att Europaparlamentet kommer att sända en delegation till rådet för mänskliga rättigheter, eftersom de rekommendationer som vi lägger fram för Europeiska rådet vanligtvis handlar om hur människorättsrådets arbete ska kunna förbättras och hur EU:s roll ska kunna stärkas i detta sammanhang.

Denna trettonde session är den viktigaste under 2010, och den kommer att omfatta högnivåmöten och diskussioner med regeringsministrar om en rad viktiga frågor som kommissionsledamoten och ministern redan har nämnt, till exempel den globala finansiella krisens påverkan på situationen för mänskliga rättigheter över hela världen.

Vi välkomnar att våra amerikanska partner engagerar sig starkt i människorättsrådets arbete. Vi bör emellertid notera med oro att vissa länder försöker stjälta hela förfarandet och undergräva rådets trovärdighet. Iran har

signalerat att man kan komma att kandidera till valet till rådet. Det vore ytterst beklagligt om Iran valdes, eftersom detta i själva verket skulle öka antalet länder i rådet med problematiska meriter i fråga om mänskliga rättigheter. Rådet för mänskliga rättigheter skulle då riskera att bli lika ogiltigt och ineffektivt som sin föregångare, FN:s kommission för de mänskliga rättigheterna. Trovärdigheten för rådet för mänskliga rättigheter som sådant står med andra ord på spel, och därför borde vi göra allt vi kan för att upprätthålla dess auktoritet.

Richard Howitt, för S&D-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill börja med att välkomna Europaparlamentets engagemang i FN:s initiativ. I höstas utövade vi påtryckningar i New York för att utse en ny vice generalsekreterare för att höja prioriteringen av mänskliga rättigheter i FN, och nästa månad kommer vi återigen att befinna oss i själva rådet för mänskliga rättigheter: inte bara i dialog med våra företrädare för EU, utan också i samarbete med tredjeländer som en del av Europas gemensamma ansträngningar tillsammans med resten av världen för att främja respekten för mänskliga rättigheter. Jag är stolt över att det i Genève framgår att Europa är en mästare i fråga om mänskliga rättigheter, och i och med det arbete som ska inledas i juni i år visar vår resolution att vi bör vara en mästare när det gäller ytterligare reform av själva rådet för mänskliga rättigheter.

Rådet är fortfarande alltför politiserat, och i vår text i dag kritiserar vi de delegater som cyniskt radade upp sina bilar utanför FN-byggnaden i Genève kl. 06.00 för att vara först på plats och fylla talarlistan för att hjälpa Sri Lanka i dess blockerande förslag att undandra sig kritik om överträdelser i landet, och för att undandra sig den anda som rådet för mänskliga rättigheter upprättades i: att arbeta året om med att hantera brott mot mänskliga rättigheter var och när de än sker. Europaparlamentet ställer sig bakom många av de principer i fråga om ytterligare reform som det spanska ordförandeskapet har tillkännaggett, och jag instämmer med min vän Laima Liucija Andrikiene i att det kommer att innebära en ytterligare dödsstöt för människorättsrådet om Iran, med sin förödande historia vad gäller mänskliga rättigheter, väljs nästa gång utan motkandidater, vilket en del är rädda för.

Det svåraste provet för alla länder i fråga om mänskliga rättigheter är när vi anklagas för brott mot mänskliga rättigheter. Det är anledningen till att det gläder mig att både Europeiska unionen och Förenta staterna vid det konstituerande mötet i Genève den 18 februari förespråkade att den gemensamma undersökningen om hemliga fångelser ska presenteras för rådet för mänskliga rättigheter vid denna session. Vi kommer inte alltid att instämma i kritiken, men vi måste alltid vara öppna för kritik om vi förväntar oss att andra ska vara det.

Kristiina Ojuland (ALDE). – (ET) Fru höga representant, fru kommissionsledamot! Vi i gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa vill att Europeiska unionen ska vara synlig vid den kommande trettonde sessionen för FN:s råd för mänskliga rättigheter. I egenskap av medförfattare till denna resolution vill jag särskilt uppmärksamma er på punkterna 9 och 13 i resolutionen, där frågor som relaterar till Iran hanteras.

För oss, ALDE-gruppen, är det oacceptabelt att FN:s råd för mänskliga rättigheter inte kan – för att inte tala om inte vill – reagera tillräckligt snabbt på kriser på området för mänskliga rättigheter i Afghanistan, Guinea, Iran, Jemen och Irak. Syftet med rådet för mänskliga rättigheter, som samlar alla länder i världen, är att ständigt övervaka situationen för mänskliga rättigheter på alla medlemsstaters territorium och att omedelbart reagera på all eventuell försämring av situationen.

Den nuvarande tröga hanteringen av situationen visar tydligt tecken på organisationens svaghet och oförmåga att genomföra de mål som man har satt upp på ett adekvat sätt. Organisationens svaghet framgår också tydligt med Irans kandidatur i det val i FN:s råd för mänskliga rättigheter som äger rum i maj 2010, som är riktigt komisk. Själva tanken är absurd med tanke på de hjälplösa försök som Irans teokratiska regim gjort för att undertrycka det civila kaos som råder i hela landet med hjälp av repressiva redskap. Den enda möjligheten är att beskylla hela världssamfundet.

Vi respekterar det iranska folkets val, och syftet med vår kritik är att det iranska folket ska få en bättre framtid. Vi vädjar till Europeiska unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik och kommissionens vice ordförande att inta ett resolut ställningstagande i denna fråga och att sätta stor press på FN.

Heidi Hautala, för Verts/ALE-gruppen. – (FI) Herr talman! Europeiska unionen har ett ypperligt tillfälle att stödja en åtgärd för att stärka internationell rätt vid nästa möte för rådet för mänskliga rättigheter.

Rådet och kommissionen har läst upp långa listor över viktiga frågor, men har vi några garantier för att Europeiska unionen verkligen kommer att insistera på att de tas upp? Jag kan till exempel nämna att Goldstonerapporten om brott mot internationell humanitär rätt under kriget i Gaza har fått ett mycket kontroversiellt mottagande i medlemsstaterna. Enligt min uppfattning har vi rätt att få en redogörelse av

rådets företrädare för vad de olika medlemsstaterna anser om denna betydelsefulla rapport. Rapporten är av avgörande betydelse i en tid då vi försöker sätta stopp för att man ostraffat kan begå krigsförbrytelser och brott mot internationell humanitär rätt, och i stället försöker ställa dem inför rätta.

För det andra vill jag, i likhet med min kollega Richard Howitt, nämna den nya rapporten om hemliga fångelser. Europeiska unionen måste vidta mer beslutsamma åtgärder mot tortyr och all omänsklig behandling i fångelser, varav vissa är hemliga. Vi måste också inse att Europeiska unionens medlemsstater själva gör sig skyldiga till sådana handlingar. Detta måste få ett slut. Vi måste också undersöka dessa frågor såtillvida som de påverkar oss.

Vi har möjlighet att öka Internationella brottmålsdomstolens befogenheter genom att inta en kraftfull ståndpunkt i vår fråga om hur domstolens uppförandekod bör ändras.

Charles Tannock, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! FN:s råd för mänskliga rättigheter har tveklöst lovvärda mål, men det äventyras allvarligt av vissa av dess medlemmar. Många av dem har ringa respekt för mänskliga rättigheter och demokrati, däribland Kuba, Kina, Pakistan, Saudiarabien, Nicaragua och Gabon – samt Iran, som potentiell kandidat – för att bara nämna ett fåtal. Detta organ har därför uppenbarligen inte någon stor faktisk, moralisk auktoritet. Det är det enda som EU måste samarbeta med på FN-nivå, och det gör ändå delvis ett gott arbete i fråga om livsmedelssäkerhet och barnets rättigheter. Men rådets medlemmar attackerar tvångsmässigt Israels meriter vad gäller mänskliga rättigheter, medan deras eget förakt för mänskliga rättigheter ofta undgår granskning.

Europaparlamentets resolution belyser med rätta att man under den trettonde sessionen försummar att nämna de allvarliga problem med mänskliga rättigheter som är knutna till regimer som Guinea-Conakry, Afghanistan, Iran och Jemen. I resolutionen hänvisas också till CIA och extraordinära överlämnanden. Vi borde tänka oss för innan vi attackerar våra amerikanska allierade när de fortfarande axlar en oerhört oproportionerlig börda av ansvaret för vår säkerhet i Europeiska unionen.

Nicole Sinclair (NI). – (EN) Herr talman! Medan kommissionen är mycket angelägen om att försvara de mänskliga rättigheterna så har vi britter vetat exakt var vi stått sedan 1 200-talet. Jag beklagar att behöva säga att Lissabonfördraget är en blek skugga av vår *Magna Carta*.

Kommissionen vill gärna betrakta sig själv som en global aktör på området för mänskliga rättigheter och verkar vara ivrig att döma andra och att erbjuda hjälp och råd. Den bör emellertid ta en kritisk titt på sig själv. Enligt min uppfattning är det mycket ironiskt att kommissionen via Lissabonfördraget aktivt försöker frånta sina egna medlemsstater befogenheter på de viktiga områdena för storpolitik, samtidigt som EU med rätta stöder de kashmiriska medborgarnas rättigheter, som tålmodigt väntar på den folkomröstning om rätten till självbestämmande som de utlovades av FN 1947. Detta leder mig faktiskt till frågan om den folkomröstning som de brittiska väljarna utlovades, men som helt enkelt aldrig ägde rum. Väljarna i mitt land väntar följaktligen också på självbestämmanderätt, liksom kashmirerna.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Herr talman! Jag anser att detta är ett ypperligt tillfälle att bekräfta de mänskliga rättigheternas allmängiltighet, odelbarhet och ömsesidiga beroende, vilket är vad som görs i detta förslag till gemensam resolution, som ska antas i morgon.

Parlamentet har uttryckt sin åsikt vid flera tillfällen, vanligtvis i årsrapporten om de mänskliga rättigheterna och i olika resolutioner, liksom vi gjorde nyligen beträffande Iran.

Några av mina kolleger har hänvisat till paradoxen – ett ord som de har använt – att vissa länder som har mycket dåliga meriter när det gäller mänskliga rättigheter utgör en del av ett organ som är ansvarigt för att övervaka dem, och enligt min uppfattning är fallet med Iran ett av de mest uppenbara. Detta är inte det enda exemplet, och jag anser att Förenta nationerna kommer att förlora sin effektivitet, all politisk legitimitet och moralisk auktoritet att fördöma sådana brott om sådana länder verkligen kommer att utgöra dess redskap.

Medan jag ändå är inne på detta så har ett annat av parlamentets organ denna vecka övervägt uteslutning av en medlem i detta organ, uteslutning av Kuba. I dag måste vi också sörja Orlando Zapata Tamayos död, en 42-årig byggnadsarbetare och politisk fånge som dog till följd av en hungerstrejk och ett godtyckligt, omänskligt och grymt fängelsestraff.

Ordföranden för den kubanska kommissionen för mänskliga rättigheter och nationell försoning, Elizardo Sánchez, vars politiska sympatier ligger nära den socialdemokratiska andan, har sagt att detta dödsfall hade varit fullt möjligt att undvika och att han betraktar det som ett mord förklätt till juridisk rättvisa. Jag vill fråga er, fru kommissionsledamot – eftersom vi redan vet hur rådets ordförande ställer sig – om ni

utifrån en etisk och demokratisk synpunkt är av den uppfattningen, och om kommissionen är av den uppfattningen, att förbindelserna mellan Europeiska unionen och Kuba måste placeras på en ny nivå och prioriteras för att bemöta sådana beklagliga händelser som Orlando Zapatas död?

15. Välkomsthälsning

Talmannen. – Jag vill hälsa Jorge Ortiga, ärkebiskop i Braga, välkommen, liksom de biskopar och den portugisiska biskopsdelegation som gör honom sällskap.

Jag vill ta tillfället i akt att uttrycka vår solidaritet och vårt deltagande med det portugisiska folket, och i synnerhet med invånarna i Madeira, som har fått lida mycket under de senaste dagarna. Vi är med dem i våra tankar och böner.

16. Parlamentets prioriteringar för FN:s råd för mänskliga rättigheter (Genève den 1-26 mars 2010) (fortsättning på debatten)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalanden av rådet och kommissionen om parlamentets prioriteringar för FN:s råd för mänskliga rättigheter (Genève den 1-26 mars 2010).

Vittorio Prodi (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Den trettonde sessionen för FN:s råd för mänskliga rättigheter är en oerhört viktig händelse.

Jag skulle bara vilja nämna ett par frågor som inte tas upp så ofta. Jag vill, just i fråga om fångelser, men inte fångelser för terrorister, påpeka vilka verkligt omänskliga förhållanden som råder i fångelserna i Rwanda och Libyen, där helt oskyldiga, fängslade människor döms till döden.

Jag vill dessutom ta upp frågan om Sahrawi-folket, som förblivit olöst under så lång tid nu, och jag vill också nämna rättigheterna för de miljöflyktingar som drivs från sina hemländer av dramatiska former av klimatförändringar. Dessa faktorer måste alla beaktas, just för att de också utgör grunden för vårt samhälle.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Herr talman! År 2005 gav Förenta nationerna sig själv två nya strukturer i 60-årspresent. Den första var den fredsbyggande kommissionen och den andra var rådet för mänskliga rättigheter. Medan den fredsbyggande kommissionen utför sitt arbete ganska effektivt och i stort har uppfyllt förväntningarna kan man inte med bästa vilja i världen säga detsamma om rådet för mänskliga rättigheter. Det har nämnts här i kammaren – och fastslagits i resolutionen – att det i högsta grad finns behov av en reform. Det arbete som rådet för mänskliga rättigheter utför är för ensidigt – detta har mina kolleger redan nämnt – till exempel diskuteras Israel utifrån ett ensidigt perspektiv. Jag är ärligt talat missnöjd med att den enda stora fråga som ordförandeskapet har belyst här är Goldstonerapporten, som naturligtvis är värd att diskuteras, men som inte är den stora frågan.

Om Richard Howitt säger att valet av Iran – om det går igenom – skulle vara dödsstöten för rådet för mänskliga rättigheter så vill jag veta vad detta innebär. Jag vill att våra medlemsstater och den europeiska avdelningen för yttre åtgärder ska inta en enhetlig ståndpunkt i denna fråga, för jag anser att vi, om saker och ting fortsätter så här, kommer att vara tvungna att på allvar åter göra FN:s generalförsamlings tredje kommitté till centrum för arbetet för mänskliga rättigheter inom FN, som åtminstone har en enhetlig representation och större legitimitet.

Daniël van der Stoep (NI). – (NL) Ni vet, och vi vet, att FN:s råd för mänskliga rättigheter är ett stort skämt. Rådet hålls som gisslan av islamiska staternas organisation, som består av länder som skyddar varandra och som försöker provocera den framstående staten Israel och komma med falska anklagelser mot den.

Detta så kallade råd för mänskliga rättigheter motsätter sig allt som de mänskliga rättigheterna handlar om, och framför allt yttrandefriheten. Det är skandalöst och föraktligt att Europaparlamentet tar detta förskräckliga organ på allvar. Om parlamentet verkligen tror på mänskliga rättigheter så borde det fördöma den stadiga ström av resolutioner som syftar till att strypa yttrandefriheten samt de uppenbara brott mot de mänskliga rättigheterna som begås av de länder som utgör rådet för mänskliga rättigheter. Utöver Saudiarabien, Pakistan, Indonesien och Egypten, som hör till de länder i världen som begår de allvarligaste brotten mot de mänskliga rättigheterna, vill nu också Iran bli medlem av rådet för mänskliga rättigheter. Nu fattas det bara att Nordkorea ansluter sig, så har vi så gott som alla förbrytarländer glatt samlade sida vid sida.

I mitt partis ögon är en sak klar: FN:s råd för mänskliga rättigheter är ett fruktansvärt organ som inte kan tas på allvar. Europaparlamentet måste omedelbart och tydligt ta avstånd från rådet för mänskliga rättigheter och helt neka till varje dialog med denna samling förbrytare.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Jag vill börja med att påminna er om att rådet för mänskliga rättigheter väckte hopp när det upprättades som ett unikt organ som skulle ägna sig åt mänskliga rättigheter som en del av FN:s system, nämligen ett hopp om att öka skyddet för grundläggande rättigheter på global nivå.

Införandet av systemet för allmän återkommande utvärdering, som är den viktigaste nyheten i samband med FN:s inte längre existerande människorättskommission, skulle lösa de relevanta problemen, den överdrivna politiseringen och det selektiva tillvägagångssättet vid hanteringen av fall av allvarliga brott mot mänskliga rättigheter. Detta system är av avgörande betydelse för att rådet för mänskliga rättigheter på något sätt ska kunna uppfylla sitt mandat. Det måste dock betonas att de gamla demonerna inte har försvunnit helt och att detta organs arbete fortsätter att påverkas av överdriven politisering. Å andra sidan måste man säga att systemet för allmän återkommande utvärdering inte är tillräckligt för att garantera ett effektivt skydd för mänskliga rättigheter.

När rådet inte reagerar tillräckligt alert, vilket var fallet i fråga om Guinea, för att bara nämna ett exempel, har det fått oerhört allvarliga följder. Detta kan få de personer som begår överträdelser mot mänskliga rättigheter att helt enkelt känna att de inte behöver oroa sig. Rådets trovärdighet är följaktligen beroende av dess förmåga att vidta bestämda och snabba åtgärder vid förekomst av brott mot mänskliga rättigheter.

I detta avseende är det viktigt att Europeiska unionen främjar upprättandet av mekanismer på människorättsrådets nivå som är specifikt utformade för att möta kriser som dem i Afghanistan, Guinea-Conakry, Iran, Jemen och Irak, för att ge aktuella exempel. Jag anser att det ligger i Europaparlamentets intresse att detta organ, rådet för mänskliga rättigheter, ska vara så mäktigt och effektivt som möjligt, för jag skulle vilja påstå att vi behöver en trovärdig partner i dialogen om mänskliga rättigheter.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Jag skulle vilja tala om situationen på Gazaremsan som, som ni vet, är en ständig källa till oro när det gäller respekt för mänskliga rättigheter, i synnerhet efter den försämring av läget som blivit resultatet av förra vinterns strider. Enligt min uppfattning går det inte att mäta vem som har lidit mest i denna konflikt. Militära åtgärder från båda sidor har olyckligtvis inneburit att huvudsakligen civila drabbats. Men när det gäller situationen på plats är det oerhört svårt att skilja mellan soldater och civila bland palestinier. Å andra sidan har de raketer som Hamas avfyrat terroriserat israeliska civila.

Jag besökte området under konflikten och såg vilka problem och vilken rädsla som båda sidor levde med. Jag anser att varje försök att lägga skulden för det som skett på bara en sida går stick i stäv med verkligheten. De blodiga striderna på Gazaremsan och de tragiska humanitära följderna är en plågsam vädjan om riktade åtgärder på alla brännpunkter runtom i världen, i synnerhet mot orsakerna till att försvarslösa civila lider, och av en mer omfattande och effektiv inblandning av internationella organisationer i syfte att stimulera fredsdialogen. Detta är ett område där Europeiska unionen inte bara har den kapacitet och trovärdighet som krävs, utan också skyldighet att vidta mer kraftfulla åtgärder globalt.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Herr talman! En av parlamentets prioriteringar är att ta itu med en oroande situation där verksamheten inom rådet för mänskliga rättigheter har resulterat i en extrem politisering. Därför är det av yttersta vikt att EU:s medlemsdelegationer försvarar fastställandet av kriterier för medlemskap i rådet för mänskliga rättigheter. Det gäller framför allt för minimikrav om samverkan i fråga om särskilda förfaranden och att inte använda sig av blockerande förslag, som har förhindrat antagande av resolutioner om vissa stater som gärna vill undvika kritik mot sin politik för mänskliga rättigheter.

Jag vill hänvisa till ytterligare två av parlamentets prioriteringar. För det första Vitryssland. Situationen för mänskliga rättigheter har, tvärtemot vad man förväntat, inte förbättrats, utan blivit allt sämre. Jag vill ta tillfället i akt här att betona Aljaksandr Milinkevitjs budskap. Nu har EU verkligen kraften att sätta press på Alexander Lukasjenkos regim för att tvinga honom att få till stånd en verklig förbättring som ett villkor för vidare ekonomiskt bistånd och samarbete från EU:s sida.

För det andra vill jag uppmana till stöd för förra veckans offentliga anförande av de 18 ryska människorättsaktivister, däribland vinnaren av Sacharopriset, Sergej Kovalev, som är mycket oroade över de ytterligare inskränkningar av oberoende satellitinformation på ryska som Kreml har uppnått genom påtryckningar.

Det är mycket skadligt för EU:s värderingar att hylla förkämpar för mänskliga rättigheter som Kovalev och samtidigt kapitulera för Vladimir Putins påstående att tv- och radiosändningar med alternativ information på ryska via europeiska satelliter är någonting illasinnat.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Jag vill under denna debatt fästa er uppmärksamhet på fallet med den israeliska soldaten Ghilad Shalit, som då han var endast 19 år kidnappades i Kerem Shalom i juni 2006. I förra veckan deltog jag i Europaparlamentets officiella delegation i Israel, och ett av mötena var med Ghilad Shalits far, Noam Shalit. Trots artiklarna 13, 23 och 126 i Genèvekonventionen om krigsfångars rättigheter har Ghilads, som också innehar franskt medborgarskap, rättigheter inte respekterats när det gäller att få ta emot besök från sin familj och internationella Röda korset och behandlas humant, samt när det gäller angivelse av exakt interneringsort. Jag måste betona att det till och med i artikel 77 i Goldstonerapporten, som i övrigt innehåller kritik mot Israel, rekommenderas att Ghilad Shalit ska åtnjuta de rättigheter som garanteras av Genèvekonventionen. Å andra sidan respekterar Israel internerade personers rättigheter.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Vid sessionen för FN:s råd för mänskliga rättigheter i mars måste Europeiska unionen entydigt framhålla att världssamfundet inte kan tåla brott mot mänskliga rättigheter, inte bara när det gäller sådana brott som sker i utvecklingsländer, utan också överträdelser som observeras i industriländer. FN:s deklaration om rättigheter för personer som tillhör nationella eller etniska, religiösa eller språkliga minoriteter, som antogs av FN:s generalförsamling den 18 december 1992, är lika bindande för industriländer, däribland EU:s medlemsstater, som för utvecklingsländer. I den första punkten i den andra artikeln i förklaringen anges att personer som tillhör nationella minoriteter har rätt att använda sitt eget språk, privat och offentligt, utan inblandning och utan någon form av diskriminering. I nuläget åberopas också denna artikel ofta vid överträdelser i EU-medlemsstater. EU kan bara vara trovärdigt om man finner en föredömlig lösning för att hantera överträdelser av mänskliga rättigheter inom unionens territorium.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman! De kommande två åren kommer att vara avgörande för formgivningen av FN:s roll inom sektorn för mänskliga rättigheter, eftersom den mellanstatliga utvärderingen av rådet för mänskliga rättigheter kommer att offentliggöras 2011.

Det finns en risk för att de länder som mina kolleger hänvisat till och som inte sätter särskilt stort värde på detta område kommer att försöka minska FN:s roll under denna period.

Jag vill tillfoga följande till det som redan har sagts: för det första måste en av prioriteringarna för Europeiska unionen i fråga om försvar av de mänskliga rättigheterna vara att uppträda enat internationellt och att, när så är möjligt, undvika oenighet, eftersom EU är – och förhoppningsvis kommer att fortsätta vara – en av de viktigaste faktorerna på detta område.

För det andra måste vi trappa upp vårt samarbete med Förenta staterna i försvaret av de mänskliga rättigheterna.

Slutligen, för det tredje, måste – och kan – Europaparlamentet noggrant övervaka de särskilda förfaranden som kommer att följa när det gäller den allmänna återkommande utvärderingen av rådet, så att vi bidrar ordentligt och på ett väsentligt sätt till främjandet av mänskliga rättigheter i alla FN:s medlemsstater.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (FR) Herr talman, fru Georgieva, herr López Garrido! Jag vill uppmärksamma er på punkt 13 i resolutionen om Irans kandidatur till valet till FN:s råd för mänskliga rättigheter.

Den 15 februari genomgick Iran en allmän återkommande utvärdering, där man ser på situationen för skyddet och främjandet av de mänskliga rättigheterna i landet. Den iranska regimen försäkrade att respekten för de mänskliga rättigheterna garanteras i Iran. Jag vill lyfta fram flera omständigheter kring den sittande regimen försäkringar om detta.

Så sent som i går här i parlamentet berättade Maryam Radjavi om de godtyckliga gripanden och den tortyr som iranska kvinnor och regimmotståndare utsätts för. Vi beklagar även djupt de politiska villkor som fångar måste utstå, och Ashraf-lägre har blivit en symbol för människorättskränkningar. Mina ledamotskolleger lämnade flera ögonvittnesberättelser under sammanträdesperioden i januari.

I dag kan vi inte godta att Iran blir medlem i den högsta instansen för försvaret av de mänskliga rättigheterna. I så fall undrar jag vilket budskap vi egentligen kommer att sända till andra stater som verkligen respekterar de mänskliga rättigheterna. EU måste föra ut samma budskap och agera konsekvent, och som Catherine Ashton sade under sitt uttalande, låt oss säga att Irans kandidatur är otänkbar i det här skedet.

Alf Svensson (PPE). - Herr talman! I fråga om vår grupps gemensamma resolution om FN:s råd för mänskliga rättigheter är jag i synnerhet glad för punkterna 6 och 25, där vi upprepar EU:s starka stöd för så kallade landspecifika resolutioner. I de fall där grova övergrepp på de mänskliga rättigheterna systematiskt sker är landspecifika resolutioner såväl i rådet för mänskliga rättigheter som i FN:s generalförsamling ett oerhört viktigt verktyg. I många fall där en nations regering under lång tid underlåtit att delta i samtal eller program för att förbättra ämnessituationen är de landspecifika resolutionerna det internationella samfundets enda kvarstående möjlighet att agera mot dessa brott.

Det handlar inte, som en del kritiker menar, om *naming and shaming* och inte heller om att vi i Europa tycker om att lägga näsan i blöt i andra staters interna angelägenheter. Det handlar helt enkelt om att markera att vi inte kan acceptera en regims systematiska kränkningar och förtryck mot sin egen befolkning. Det handlar om att visa att vi står på frihetens sida och inte på förtryckets. Därför är det viktigt att vi från EU-håll fortsätter att försvara förekomsten av landspecifika resolutioner inom FN-systemet.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Herr talman! EU-länderna borde se om sitt eget hus innan de pekar finger åt andra. Många EU-länder åtar sig och fängslar folk för att de fredligt utövar rätten till yttrandefrihet. De försöker särskilt att göra allt motstånd mot invandring till ett brott. Bokbålen brinner för fullt. Politiska partier förbjuds, som i Belgien, eller förbjuds genom påhittade bevis, som i Tyskland, eller så förbjuds de bakvägen, som i Storbritannien, där mitt eget parti till följd av ett domstolsbeslut som regeringen har drivit igenom, har förbjudits att ta in nya medlemmar under obegränsad tid.

Det är inte tillräckligt att länderna kallar sig demokratiska; de måste även respektera yttrandefriheten, föreningsfriheten och fria val.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Jag tackar ledamöterna för deras inlägg om denna oerhört viktiga och centrala fråga som berör en av EU:s hörnpelare, vilket jag sade i mitt första uttalande, nämligen försvaret av de mänskliga rättigheterna.

I detta avseende anser vi att deltagandet i FN:s råd för mänskliga rättigheter, däribland stöd för rådets fortsatta existens, är en ståndpunkt som Europeiska unionen måste stå fast vid. Precis som jag nämnde tidigare har EU alltid förespråkats inrättandet av ett människorättsråd för att ersätta den tidigare FN-kommissionen. Dessutom har EU ansett att människorättsrådet bör vara ett instrument som kan behandla människorättsituationer världen över på ett lämpligt sätt, i situationer där FN och dess medlemmar måste agera, anta en ståndpunkt eller utfärda en förklaring.

Faktum är att EU-ordförandeskapet, rådets ordförandeskap, alltid systematiskt har deltagit i diskussioner vid de olika mötena i FN:s råd för mänskliga rättigheter på EU:s vägnar, och så kommer det att vara även i fortsättningen. Rådets ordförandeskap kommer att delta i människorättsrådets nästa möte på Europeiska rådets vägnar. Detta är självklart fullständigt förenligt med de förklaringar och ståndpunkter som varje EU-medlemsstat kan framföra, och även Europeiska kommissionen, som en EU-institution.

Jag vill därför framhålla att vi är positivt inställda till att FN:s råd för mänskliga rättigheter ska finnas, och vi anser att hela dess potential bör utnyttjas, vilket ibland är möjligt och ibland inte. Det finns naturligtvis vissa situationer där EU och EU-medlemsstaterna, till följd av de omröstningar som genomförs, inte når alla sina mål. Det finns även verkligt positiva fall, t.ex. ståndpunkten om Somalia, eftersom det förekommer kränkningar av de mänskliga rättigheterna i denna region. Det finns andra fall där målen inte har nåtts, men de positiva aspekterna väger alltid tyngre än de negativa.

Jag tänkte ta upp några av de länder som har nämnts i de olika inläggen.

Jag vill tala om Iran eftersom frågan om Irans kandidatur har nämnts flera gånger. Som ni vet utfärdas ständigt förklaringar om denna fråga. Här framför mig har jag tre förklaringar bara från i år av EU:s utrikesrepresentant Catherine Ashton om situationen i Iran, där hon fördömer och uttrycker sin oro över fall av människorättskränkningar och avrättningar som har skett i Iran.

När det gäller frågan om Irans kandidatur vill vi i ordförandeskapet för det första påpeka att den här frågan fortfarande tillhör den nationella behörigheten (ståndpunkter om länders kandidaturer för att ansluta sig till FN:s råd för mänskliga rättigheter). I alla händelser måste frågan om situationen för och kränkningarna av de mänskliga rättigheterna i Iran, och följaktligen frågan om huruvida Irans kandidatur till FN:s råd för mänskliga rättigheter kommer att godtas, hanteras försiktigt för att inte orsaka motsatt effekt än den önskade. Vi anser därför att EU i det här fallet måste försöka ha en så samordnad ståndpunkt som möjligt (vilket är fallet för närvarande), samtidigt som vi respekterar den nationella behörigheten och, som sagt, är försiktiga.

Kort sagt anser vi att Europeiska rådet måste försvara EU:s ståndpunkt i FN:s människorättsråd, och vi anser att det är rätt plats att göra detta. Dessutom har vi alltid arbetat för att det inte ska ske några bakslag inom människorättsrådet, för att världsrörelsen för försvaret av de mänskliga rättigheterna inte ska försvagas, särskilt när det gäller en av mänsklighetens största landvinningar, dvs. att de mänskliga rättigheterna är ett universellt värde som måste försvaras utöver gränser, traditioner och olikheter, eftersom de mänskliga rättigheterna finns inneboende i människans innersta natur.

Kristalina Georgieva, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag tackar alla parlamentets ledamöter för de rekommendationer som de har förmedlat. Utrikesrepresentanten kommer självklart att informeras om dessa.

Jag vill gärna komma med fyra påpekanden som svar på särskilda frågor och kommentarer.

För det första och när det gäller Iran och Irans kandidatur, så instämmer jag fullständigt i den åsikt som framförts av det spanska ordförandeskapet. Jag kan bara betona att varje vald medlem av FN:s råd för mänskliga rättigheter förväntas skydda och främja de mänskliga rättigheterna i praktiken på bästa sätt.

När det gäller det mycket sorgliga dödsfallet på Kuba, Orlando Zapatas död, vill jag förmedla kommissionens kondoleanser till hans familj och starkt fördöma att över 200 politiska dissidenter fortfarande sitter fängslade på Kuba, samt andra uttryck för bristande respekt för de grundläggande mänskliga rättigheterna. Kommissionen uppmanar Kuba att ändra sin politik och leva upp till sina skyldigheter enligt internationell rätt. Vi kommer att fortsätta att behandla människorättsfrågan i vår dialog med Kuba och med de kubanska myndigheterna, och vi kommer att utnyttja dialogen som ett redskap för att utöva påtryckningar i människorättsfrågan.

Kommissionen stöder vidare helhjärtat alla uppmaningar om att EU ska visa upp en enad front i människorättsfrågorna.

Den fjärde punkten handlar om Gaza. Jag tror att det är lämpligare att ta upp den punkten i nästa diskussion om Goldstonerapporten.

Talmannen. – Jag har mottagit sex resolutionsförslag⁽²⁾, som ingivits i enlighet med artikel 110.4 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Mara Bizzotto (EFD), skriftlig. – (IT) Jag har många reservationer angående den allmänna trovärdigheten för FN:s råd för mänskliga rättigheter. Hur som helst anser jag att närvaron av en delegation från underutskottet för mänskliga rättigheter vid människorättsrådets nästa möte kommer att ge EU-institutionerna ett tillfälle att ta upp den brådskande frågan om kristofobi. Vi är alla väl medvetna om att man inte behöver vrida tillbaka tiden för att finna allvarliga fall av förföljelser av kristna. Vi talar faktiskt inte om det förflutna, utan om nuet, och med all sannolikhet tyvärr även om framtiden, eftersom vi varje dag från alla världens hörn får oroande och tragiska nyheter om kristna troende som attackeras, diskrimineras och dödas. Vi vet också att det här är en mycket känslig fråga som hittills inte har behandlats på lämpligt sätt, vilket inte bara beror på den diplomatiska balans som deltagarna måste upprätthålla vid möten som i människorättsrådet, utan naturligtvis också beror på den antikristna politik som förs av länder som visserligen inte är kristendomens fiender, men som åtminstone traditionellt tolererar antikristna yttringar.

Därför bör EU och Europaparlamentet vid de tillfällen då världspolitikens strålkastarljus riktas mot dessa frågor verka för en ny strategi inom världssamfundet för frågan om kristofobi, så att kristofobi allmänt och omedelbart erkänns som en allvarlig kränkning av de mänskliga rättigheterna och den religiösa friheten, och så att världssamfundet agerar för att stoppa den oroande spridningen av detta fenomen.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stöder resolutionen, där parlamentet bland annat uppmanar EU:s utrikesrepresentant och medlemsstaterna att arbeta för en stark gemensam ståndpunkt från EU:s sida i fråga om uppföljningen av Goldstonerapporten, där man begär att rapportens rekommendationer ska genomföras och ansvarsskyldighet garanteras för alla kränkningar av internationell rätt, inbegripet påstådda krigsbrott, och uppmanar alla sidor att göra utredningar som uppfyller internationella standarder med

(2) Se protokollet.

avseende på oberoende, opartiskhet, insyn, snabbhet och effektivitet, i enlighet med resolution A/64/L.11 från FN:s generalförsamling. Parlamentet betonar dessutom att det för att uppnå en rättvis och varaktig fred i Mellanöstern är absolut nödvändigt att internationell lagstiftning om mänskliga rättigheter och internationell humanitär rätt respekteras av samtliga parter och under alla omständigheter. EU:s utrikesrepresentant och medlemsstaterna uppmanas vidare att aktivt övervaka i vilken grad Goldstonerapportens rekommendationer genomförs, genom att samråda med EU:s externa uppdrag och frivilligorganisationer på detta område. Parlamentet framhåller slutligen att rekommendationerna och tillhörande observationer bör ingå i EU:s dialoger med alla parter och i multilaterala forum.

17. Genomförande av Goldstone-rekommendationerna om Israel/Palestina (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalande om genomförandet av Goldstone-rekommendationerna om Israel/Palestina.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Jag vill tacka Europaparlamentet för att jag får det här tillfället att tala om den så kallade Goldstonerapporten om Gaza som FN tagit initiativ till och som togs fram mellan årsslutet 2008 och början av 2009.

FN beaktade noggrant uttalandet från sin generalsekreterare Ban Ki-moon till säkerhetsrådet den 21 januari 2009, där han förmedlade sina intryck efter ett besök till Gaza och södra Israel just efter det att fientligheterna upphört.

Dessutom har rapporten redan tagits upp i några av inläggen om den föregående punkten, och Goldstonerapporten, som offentliggjordes i mitten av september förra året, diskuterades vid det tolfte mötet i FN:s råd för mänskliga rättigheter den 14 september-2 oktober.

Ända från början av konflikten har Europeiska unionen insisterat på att parterna måste respektera de mänskliga rättigheterna fullt ut och uppfylla sina skyldigheter enligt internationell humanitär rätt.

Vi i EU har klargjort att vi nära kommer att övervaka utredningarna av anklagelserna och kränkningarna av de mänskliga rättigheterna.

I Genève fastställde rådets svenska ordförandeskap EU:s ståndpunkt på följande sätt. För det första anser EU att rapporten är allvarlig, eftersom den innehåller redogörelser för allvarliga kränkningar av internationell humanitär rätt, bland annat överlagda attacker mot civilpersoner. För det andra betonar EU att det är viktigt att lämpliga och trovärdiga utredningar genomförs av de eventuella överträdelser av den internationella rätten som begåtts av parterna i konflikten. Detta ska ske i enlighet med internationell rätt för att på så sätt garantera att rapportens rekommendationer riktas till både israelerna och palestinierna.

EU bekräftade sin konstruktiva inställning till Goldstonerapporten när det under diskussionerna i FN:s säkerhetsråd den 27 januari, för bara en månad sedan, lyfte fram betydelsen av att genomföra lämpliga och trovärdiga utredningar av de eventuella överträdelserna av internationell lagstiftning om mänskliga rättigheter och internationell humanitär rätt. Jag kan informera er om att FN:s generalsekreterare därefter för några dagar sedan, den 4 februari 2010, offentliggjorde en rapport om hur FN:s säkerhetsråd kommer att tillämpa Goldstoneresolutionen.

Generalsekreteraren förmedlade svaren från Israel, de ockuperade palestinska territorierna och Schweiz, och påpekade bland annat att de processer som inletts av dessa tre parter pågick och att det därför inte var möjligt att avge något yttrande om de berörda parternas tillämpning av resolutionen.

Det återstår att se hur FN:s generalförsamling kommer att behandla den här frågan.

Det spanska ordförandeskapets prioritering i detta avseende är att nå samförstånd om unionens ståndpunkt om det förslag till resolution som de palestinska myndigheterna nu vill lägga fram för FN:s generalförsamling.

Vi har två mål. För det första vill vi att resolutionen antas genom samförstånd, och om det inte blir så vill vi att EU ska enas om en så integrerad ståndpunkt om den här frågan som möjligt.

I alla händelser upprepar jag att rådets ordförandeskap stöder kraven i Goldstonerapporten, dvs. att trovärdiga utredningar ska genomföras som är oberoende av parterna.

Kristalina Georgieva, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag kan bara instämma i det spanska ordförandeskapets uttalande. Även om EU inte har stött alla rekommendationer har vi klargjort att vi tar

Goldstonerapporten på största allvar. EU har uppmanat alla parter i konflikten att inleda utredningar av de påstådda kränkningarna – som begåtts av båda parterna i konflikten – av internationell humanitär rätt och internationell rätt om mänskliga rättigheter. Utredningen ska genomföras i enlighet med internationella standarder.

Hittills har de åtgärder som vidtagits av Israel, de palestinska myndigheterna och Hamas gett långtifrån konkreta resultat, och ansvaret för kränkningarna har inte fastställts ännu. EU fortsätter därför att upprepa vårt centrala budskap om att parterna i konflikten måste göra betydande insatser för att genomföra oberoende och trovärdiga utredningar av de påstådda kränkningarna. Eftersom detta direkt berör mitt ansvarsområde är det på sin plats att påminna om att kommissionen tillhandahåller betydande finansiering till humanitära organisationer vars projekt syftar till att ge nödvändigt bistånd och skydd till den palestinska civilbefolkningen.

EU kommer att arbeta för att se till att en lämplig uppföljning görs vid mötet i FN:s råd för mänskliga rättigheter i mars, och redan i ett tidigt skede engagera sig i utarbetandet av en resolution som grundas på samförstånd. I detta sammanhang vill jag påpeka att den palestinska delegationen den 18 februari lade fram ett förslag till resolution från säkerhetsrådet med anledning av rapporten från FN:s generalsekreterare som en uppföljning till Goldstonerapporten. Den palestinska sidan förklarade att deras avsikt är att generalförsamlingen behandlar resolutionen på nu fredag, den 26 februari, för att upprepa de viktigaste punkterna i generalförsamlingens resolution 64/10 av den 5 november 2009, och uppmana FN:s generalsekreterare att rapportera igen om fem månader. Medan vi sitter här för medlemsstaterna och kommissionen intensiva samråd om den här frågan, med målsättningen att enas om en gemensam ståndpunkt om denna resolution.

Jag vill gärna avsluta – och jag stöder som sagt helhjärtat det spanska ordförandeskapet – med att säga att det är viktigt att arbeta för en gemensam ståndpunkt från EU:s sida och undvika den tidigare splittringen i tre block.

Elmar Brok, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr López Garrido, fru kommissionsledamot! Jag anser att det är viktigt att det genomförs en trovärdig utredning av kränkningarna av internationell humanitär rätt och att det är detta som vi bör inrikta oss på. Slutsatserna måste granskas, men detta gäller både de berörda parterna i lika hög grad, och även dem som för ett osymmetriskt krig genom att skjuta mot Sderot och andra städer från ett tätbefolkat område, och därigenom väljer slagfält. Detta undersöks på lämpligt sätt, och inga ensidiga slutsatser kommer att dras i det avseendet.

Detta visar även att endast fredliga lösningar kommer att ge varaktiga resultat i Mellanöstern, vilket även gäller för andra jämförbara regioner. Så länge vi inte finner en fredlig lösning och ett varaktigt samförstånd kommer vi aldrig att kunna lösa dessa problem. I det sammanhanget måste även säkerhetsaspekterna när det gäller staten Israel beaktas fullt ut, och dessa aspekter måste tas på allvar, även med tanke på att Israel tar fram nya raketer, vilket är problematiskt.

Jag vill emellertid också påpeka att det är rätt att begära en internationell utredning, även om inte allt kan utredas inom ramen för Goldstonerapporten. Syftet med rapporten är att endast behandla de ockuperade territorierna. Det har påpekats att inte en enda av EU-medlemsstaterna röstade för rapporten i FN:s råd för mänskliga rättigheter. Några lade ned sina röster, några röstade mot den och andra – som Storbritannien och Frankrike – vägrade att delta i omröstningen över huvud taget. Vi måste även ta hänsyn till detta, eftersom resolutionen drevs fram av så "representativa" stater för mänskliga rättigheter och demokrati som Kuba, Nigeria och Kina. Vi måste tänka på det när vi bedömer den här frågan. Vi måste försvara de mänskliga rättigheterna, men inte på grundval av den här rapporten, vars syfte är att föra ett politiskt krig mot en av sidorna.

Véronique De Keyser, för S&D-gruppen. – (FR) I december 2008 ledde operation "Cast Lead" i Gaza till cirka 1 500 dödsfall, och de flesta av de dödade var kvinnor, barn och andra civilpersoner. Familjer krossades och skolor bombades. En hel befolkning försattes i panik, instängda och utan möjlighet att undkomma.

Jag befann mig i Gaza tillsammans med några av mina kolleger här i kammaren under den militära operationen, och vi var förbluffade över att en sådan tragedi kunde utspelas mitt framför världssamfundets ögon, utan att leda till en enorm våg av protester. Gaza har inte förändrats sedan dess. Förstörelsen kvarstår och belägringen fortsätter.

Nu har Goldstonerapporten kommit. Herr Brok! Vad är det för skillnad mellan Goldstonerapporten och den resolution som följde efter den? Goldstonerapporten, denna djärva rapport, där det enda kravet är att rättvisa skipas, är det att begära för mycket? De rådande påtryckningarna för att misskreditera rapporten och domare

Richard Goldstone är otroliga. Hans namn släpas i smutsen, han kallas antisemit, trots att Israel inte är den enda parten som kritiseras i rapporten. Fatah och Hamas skonas inte heller från kritik.

I dag vill jag därför mycket tydligt klargöra, och jag ber mina ledamotskolleger om ursäkt, att den israeliska regeringen är den enda som har skapat ett slags skräckvälde och utövat censur för att blockera alla uppföljningar av rapporten. Herr Lieberman! Ni är inte här nu, men ni var här i går, och jag vill säga er att parlamentet inte låter sig skrämmas!

Vi vill ha oberoende utredningar i enlighet med internationella standarder, inte militärdomstolar som dömer sina egna soldater. Herr Lieberman, jag vill även säga er att ni inte är välkommen, inte för att ni företräder Israel, utan för att era rasistiska och främlingsfientliga ståndpunkter är oförenliga med de europeiska värdena. Ingen demokratisk stat kan tillåtas bryta mot den internationella rätten utan att behöva rättfärdiga sitt agerande. Parlamentet kommer inte att låta sig skrämmas. Vi kommer helt enkelt att fortsätta att kräva att rättvisa skipas och att tragedin i Gaza utreds, inte på ett hårt sätt, men beslutsamt. I dag ber jag rådet och kommissionen att helt enkelt göra detta. Klargörande och rättvisa, inget annat.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Goldstonerapporten försöker motsvara det mandat som gavs, dvs. att "utreda alla kränkningar av internationell rätt och internationell humanitär rätt som kan ha begåtts inom ramen för de militära operationer som genomfördes i Gaza under perioden 27 december 2008–18 januari 2009, vare sig dessa skedde före, under eller efter den perioden". Och det är exakt vad man har gjort i rapporten – även om det inte bara var Richard Goldstone som utarbetade den, utan även hans två kvinnliga kolleger.

De utredde händelserna i Gaza och kom fram till slutsatser som är minst sagt oroande. De är ytterst oroande eftersom man i de flesta undersökta fallen fann att överträdelser av internationell rätt och internationell humanitär rätt och av Genèvekonventionen verkligen har begåtts av militären i en stat som hävdar att den är den enda demokratiska staten i regionen. Detta är mycket oroande.

Vi får inte tillåta detta. När vi uppmanas att inta en ståndpunkt om den här rapporten är frågan därför inte om vi är för eller emot Israel, för eller emot palestinierna, för eller emot Hamas. Frågan är om vi fördömer kränkningar av internationell rätt, internationell humanitär rätt och Genèvekonventionen, oavsett vem som har begått kränkningarna. Det är den frågan vi måste besvara.

Caroline Lucas, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag är väldigt glad över att vi äntligen diskuterar Goldstonerapporten i plenum eftersom den är oerhört viktig och EU hittills har varit skamligt tyst i dessa frågor. Det är faktiskt oacceptabelt att rådet fortfarande inte har gett sitt stöd åt rekommendationerna i Goldstonerapporten. Kommissionen säger att den tar rapporten på största allvar, men det räcker inte. Vi vill ha ett uttryckligt stöd. Ordförandeskapet säger att det stöder rapporten, men då måste det stödja den offentligt och uttryckligen, och se till att resten av rådet gör samma sak.

Mot bakgrund av detta måste jag säga att jag är nöjd över att vi i parlamentets resolutionsförslag om FN:s råd för mänskliga rättigheter, som vi kommer att rösta om i morgon, har två mycket starka punkter där vi uppmanar EU:s utrikesrepresentant och medlemsstaterna att uttryckligen kräva att rekommendationerna i rapporten genomförs.

I resolutionen uppmanas de även att aktivt övervaka att rekommendationerna genomförs, genom att samråda med EU:s externa uppdrag och frivilligorganisationer på detta område, eftersom varken de israeliska myndigheterna eller Hamas enligt de uppgifter som vi har tillgång till hittills har tagit sitt ansvar på tillräckligt stort allvar. I Israel har utredningarna av de mål och den taktik som användes under operation Cast Lead genomförts av militära befälhavare eller av militärpolisen, vilket allvarligt äventyrar resultatens oberoende karaktär, och från Hamas-sidan har man fortfarande inte lyckats ta itu med frågan om avskjutningen av raketer mot mål i södra Israel på lämpligt sätt. Mot bakgrund av dessa misslyckanden står det klart att EU bör utöva påtryckningar på FN:s generalsekreterare att ta fram en verkligt oberoende konsekvensanalys.

Avslutningsvis, och med anledning av den pågående humanitära krisen i Gaza, uppmanar jag återigen rådet och utrikesrepresentanten att sätta mycket starkare press på Israel att häva belägringen, som förhindrar återuppgygandet och förvärrar lidandet.

Michał Tomasz Kamiński, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Goldstonerapporten är ytterst obalanserad och orättvis. Den kommer från FN:s råd för mänskliga rättigheter, vars medlemmar omfattar länder som Iran, Nicaragua, Somalia och Libyen. Vilken rätt har dessa länder, där respekten för de mänskliga rättigheterna är lika med noll, att utvärdera Israel, den enda demokratin i Mellanöstern?

Rapporten kommer från en mycket misstänkt källa, som är tvångsmässigt avogt inställd till Israel. Av de 25 resolutioner om mänskliga rättigheter som FN:s människorättsråd har antagit ägnas så många som 20 åt Israel. Inte en enda av dem handlar om de länder som är medlemmar i rådet, länder som, och jag vill verkligen betona detta, visar förskräckligt dåliga resultat på människorättsområdet, från kvinnors rättigheter till valrättigheter.

Jag framhåller att den här rapporten är fullständigt obalanserad. Man försöker i själva verket att frikänna Hamas' terroristaktiviteter. I rapporten sägs ingenting om det grundläggande faktum att tusentals raketer avfyrades mot oskyldiga israeliska medborgare när Israel under de åtta föregående åren vidtog åtgärder i Gazaremsan i eget försvar. Alla länder har rätt att försvara sig mot terrorister. Det gäller även Israel. Det ska också påpekas att 150 brottsutredningar om enskilda israeliska soldaters handlande för närvarande pågår i Israel. Israel har ett fritt parlament och en fri press, som ofta kritiserar sin egen regering och militär. Inget av detta förekommer tyvärr på terroristsidan.

Jag anser därför att denna obalanserade och orättvisa rapport, där vår största allierade i Mellanöstern attackeras på ett skamlöst sätt, inte kan tas på allvar.

Kyriacos Triantaphyllides, för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Herr talman! Rapporten från domare Richard Goldstone innehåller de allra grövsta bevis på de brott mot och överträdelser av internationell rätt och internationell humanitär rätt som Israel begått mot det palestinska folket. Utredningen innehåller starka indicier på att de israeliska styrkorna har gjort sig skyldiga till allvarliga överträdelser av den fjärde Genèvekonventionen. Det ska också påpekas att den palestinska sidan, även om den kritiseras i rapporten, godtar den internationella rätten och kräver att den tillämpas, medan Israel å sin sida vägrar att göra detta.

Vissa parter försöker undergräva rapporten, men från vårt håll uppmanar vi EU-medlemsstaterna att försvara de principer som styr den internationella rätten och EU. Vi uppmanar dem att stödja diskussionerna om rapporten i FN:s generalförsamling och se till att den vidarebefordras till säkerhetsrådet för slutlig ratificering och att åtgärder vidtas. Rapporten bör även översändas till Internationella brottmålsdomstolen i Haag för granskning. Om EU verkligen vill lösa det palestinska problemet måste vi sluta att tolerera dessa brott, eftersom tolerans tolkas som uppmuntrande och delaktighet.

På grundval av rapportens slutsatser bör man dessutom omedelbart överväga att upphöra med åtgärderna för en fördjupning av förbindelserna mellan EU och Israel och upphäva tillämpningen av bestämmelserna i associeringsavtalet.

Palestinas och Israels folk har all rätt till en framtid och ett liv. Det är vår skyldighet att utöva påtryckningar för att nå en rättvis lösning och fred. Goldstonerapporten bör användas för att blåsa nytt liv i den processen, med målsättningen att nå en rättvis lösning.

Bastiaan Belder, för EFD-gruppen. – (NL) Goldstonerapporten stod i allra högsta grad i centrum för uppmärksamheten förra veckan under arbetsbesöket i Israel av delegationen för förbindelserna med Israel. Delegationen fick detaljerad information om Israels rättsliga utredning under och efter militäroperationen i Gaza, från både militära och civila företrädare. Denna grundliga utredning av landets egna åtgärder motbevisar grundligt Goldstonerapportens fördömande anklagelser mot de israeliska myndigheterna.

Bortsett från Goldstonerapporten tar dessutom den israeliska försvarsmakten alla anklagelser som riktas mot den på allvar och utreder dem grundligt. Här finns det en markerad skillnad mellan den israeliska försvarsmakten och Hamas, den terroriströrelse som bär skulden för Gazaoperationen. När har vi någonsin sett Hamas utreda sitt eget handlande?

Den tillgängliga dokumentationen om Gazaoperationen ger inget utrymme för tvivel om svaret på den frågan. Hamas utsatte avsiktligt palestinska medborgare för ett akut krigshot, även på platser som moskéer. Till skillnad från detta, tänk bara på israelernas avsikter och åtgärder, på skyddet av israeliska liv och israelisk egendom mot Hamas' terroristraketattacker, som har pågått i årtal, och tänk på Israels verkliga omtanke om palestinska liv. Se på alla försiktighetsåtgärder som de vidtog under operationen.

Trots avsikterna med Goldstonerapporten leder denna partiska utredning till att två punkter motiveras: Israels militära operation mot Hamas och att Israel är en demokratisk stat som styrs av rättsstatsprincipen. Man behöver bara besöka Mellanöstern för att inse detta!

Louis Bontes (NI). – (NL) Det stod klart redan från början att Israel skulle märkas som förövare och angripande part i Gazakonflikten. Richard Goldstone och hans arbetsmetoder stöds av länder som Egypten

och Pakistan, och vi vet hur människorättssituationen ser ut i dessa länder. Den är under alla godtagbara standarder.

I rapporten görs inget omnämnande av de 12 000 raketer som avfyrats mot Israel från Gaza, som utgjorde ett mycket allvarligt hot mot lokalbefolkningen. Israel utövade sin rätt till självförsvar. Det står inte ett enda ord i rapporten om Hamas, eller om det faktum att de använde sina egna medborgare som en mänsklig sköld eller att de använde civila byggnader för att lagra vapen och avfyrade raketer. Inte ett enda ord om det. Det står inte ett enda ord om att Hamas' polisväsende en gång ingick i en militär organisation som förde en väpnad kamp mot Israel.

Vi kan bara göra en enda sak med Goldstonerapporten, och det är att slänga den direkt i papperskorgen. Vi bör inte slösa bort mer tid på den. Den är en del av en politisk process. Detta får inte fortsätta. Sätt stopp för denna politiska förföljelse av staten Israel.

Gabriele Albertini (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Den allmänna opinionen är splittrad om Goldstonerapporten.

Den israeliska militären anklagas särskilt för att avsiktligt ha orsakat oräkneliga civilpersoners död under stadsgerillaoperationerna. Detta är en mycket allvarlig anklagelse, där man verkar förbise vissa obestridliga fakta, t.ex. att flygblad spreds i krigszonen för att förklara att hus som innehöll vapen och ammunition skulle kunna träffas, och de telefon- och radiovarningar, även på Hamas' frekvenser, som föregick attacker mot byggnader som identifierats som vapendepåer.

Den så kallade takknackningstekniken användes också. Om luftvapnet efter alla dessa varningar fortfarande identifierade byggnader fulla av människor användes en liten explosion, och framför allt sköts varningsladdningar med högt ljud för att snabbt evakuera byggnaderna.

Den israeliska militären införde varningssignaler för civilbefolkningen i Gaza som ingen annan tidigare hade använt i praktiken. En part som vidtar alla dessa försiktighetsåtgärder kan inte, under några omständigheter, anklagas för att avsiktligt inrikta sig på civilpersoner.

I går, på samma dag, träffade jag två framträdande politiska personligheter: Israels utrikesminister Avigdor Lieberman på morgonen och den palestinska myndighetens president Abu Mazen på kvällen. I båda fallen hölls mötena i en lugn och avslappnad atmosfär, och förhoppningar uttrycktes om att vapnen äntligen kommer att läggas ned till förmån för en fredsprocess efter alltför många årtionden av strider.

Precis som båda regeringarna har begärt måste EU även fortsätta att spela sin balanserade roll som opartisk domare, opåverkad av ideologiska ståndpunkter som bara kommer att hetsa upp båda sidors känslor ytterligare.

ORDFÖRANDESKAP: SCHMITT

Vice talman

Richard Howitt (S&D). – (EN) Herr talman! I slutet av förra året kom ni och Navi Pillay, FN:s högkommissarie för mänskliga rättigheter, hit till parlamentet och talade om för oss att Goldstonerapporten om människorättskränkningarna på båda sidor i Gazakonflikten var grundlig, objektiv och uppfyllde internationella standarder.

Låt oss därför inte kritisera rapporten alltför hårt. Vi måste agera i stället. Precis som andra talare som yttrat sig i debatten har jag personligen talat med företrädare för den israeliska regeringen och för den palestinska myndigheten, och i Gaza har jag talat med företrädare för den kommission som inrättats av de facto-myndigheten, för att vädja till dem om att samarbeta med Richard Goldstone och genomföra egna trovärdiga och oberoende utredningar för att ställa de som gjort sig skyldiga till överträdelser till svars. Jag talade även med USA:s biträdande utrikesminister Michael Posner när han var här, för att uppmana Israel att göra detsamma.

Till vår kollega från det spanska ordförandeskapet som förbereder sig för omröstningen i FN nu på fredag vill jag säga att ordförandeskapet inte bör eftersträva en enad EU-ståndpunkt till vilket pris som helst. Det förslag som några kommit med om att EU enhälligt ska avstå från att rösta skulle vara en parodi för alla offer för denna fruktansvärda konflikt. Vi måste förhandla fram den bästa möjliga texten, men i så fall hoppas jag att fler än de fem EU-stater som röstade ja förra gången kommer att rösta ja till att fortsätta påtryckningarna.

Denna utredning från FN:s råd för mänskliga rättigheter om påstådda överträdelser av den internationella humanitära rätten bör – precis som Internationella domstolens utslag om separationsregeln från 2004 – behandlas och ha status som ett rättsligt utslag enligt de internationella fördragstexter som de är.

Jag vänder mig starkt emot det som ledaren för den konservativa gruppen har sagt under debatten, när han kallade FN för en "misstänkt källa". FN företräder den högsta strävan hos oss alla här på jorden och förtjänar vårt helhjärtade stöd.

Jag vill påpeka att vi här i EU – som har skapats ur krig – anser att ansvariga för krigsbrott måste ställas till svars. När FN:s generalsekreterare rapporterar till säkerhetsrådet om Israels och palestiniernas efterlevnad och säger att "inget kan fastställas", så räcker det helt enkelt inte. Dessa påståenden måste fastställas, och EU måste beslutsamt kräva att så sker.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Herr talman! Syftet med den här debatten är inte att vi ska sätta oss till doms över sådant som vi inte är kvalificerade att bedöma. Vårt syfte, som råkar vara dubbelriktat, är först och främst att klargöra de olika parternas ansvar i Gazakriget, och förutom detta att se mer till framtiden. Det vill säga, vi måste fråga oss vad vi kan göra och säga i dag för att få igång en dialog igen.

Personligen anser jag inte att Goldstonerapporten är konstruktiv i det avseendet. Dessutom – och det är viktigt att vi kommer ihåg det eftersom det är sällsynt – var detta den slutsats som alla EU-länder kom fram till, och inga EU-länder har stött rapporten inför så framstående åklagare och värdiga försvarare av friheter och mänskliga rättigheter som Kina, Pakistan, Saudiarabien, Ryssland och Kuba, för att bara nämna några exempel. Rapporten är mycket omdiskuterad; den är partisk, och vare sig vi tycker om det eller inte kommer den inte att bidra till att vi kan göra framsteg.

Å andra sidan är det upp till Israel att välja att ta sitt ansvar som en demokratisk stat och fullständigt klargöra omständigheterna kring kriget i Gaza. Det är landets militär och diplomatiska och mediemässiga intressen som står på spel – de intressen som den hebreiska staten har kunnat skapa i det förflutna.

Jan Philipp Albrecht (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Det gläder mig att Europaparlamentet har lyckats ta fram en resolution om Goldstonerapporten som har ett relativt brett stöd, utan att bara överföra frågan om konflikten i Mellanöstern till Bryssel. Om vi vill ha kvar chansen till en varaktig fred måste vi lyfta fram de faktorer som enar alla berörda parter i stället för att – vilket några gör – betona källorna till söndring. Källan till enande är den internationella rättens tillämplighet, särskilt den internationella människorätten, i hela världen.

Men precis som parterna i konflikten måste tillåta och stödja en oberoende utredning måste världssamfundet undvika att göra en ensidig bedömning. Därför måste vi också göra det absolut klart att den ensidiga svartmålningen av Israel inte bara är olämplig i den här debatten, utan är olämplig i största allmänhet. De krafter som agerar för att ifrågasätta staten Israels legitimitet måste tydligt tillbakavisas av oss i EU. I stället måste de krafter i Israel som kämpar tillsammans med oss för fred, tolerans och mänskliga rättigheter i Mellanöstern stärkas. Därför måste vi klargöra här och nu att vi anser att de åtgärder för att hindra icke-statliga organisationer i Israel som har vidtagits av regeringsföreträdare som utrikesminister Avigdor Lieberman är oacceptabla. Denna politik skadar Israels folk och därför freden i Mellanöstern.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Herr talman! Goldstonerapporten beställdes av FN:s råd för mänskliga rättigheter, som är översvämmat av Israels fiender, så man kunde knappast förvänta sig en välavvägd analys. Den amerikanska kongressen kallade Goldstonerapporten för ohjälpligt partisk och ansåg att den varken var värd ytterligare övervägande eller var legitim. I rapporten nämns inte heller Hamas' terrorism, och man bortser från att Israel för närvarande utreder 150 anklagelser om tjänstefel och kommer att åtala dem som har gjort sig skyldiga till brott.

Men bakom kontroverserna om rapporten döljer sig en mänsklig tragedi, tragedin för de palestinier som längtar efter en återhållsam och omutlig ledare som ger dem fred, säkerhet och välstånd genom en uppgörelse med Israel. Vi får inte heller glömma bort den tragedi som drabbat civilbefolkningen i södra Israel, som obarmhärtigt har varit målet för Hamas' jihadfanatiker som gömde sig i deras skolor eller avfyrade sina dödliga raketer.

ECR-gruppen fortsätter att föra fram tvåstatslösningen som det enda sättet att nå en långsiktig och varaktig lösning på konflikten i Mellanöstern, men Goldstonerapporten gör ingenting för att vi ska komma närmare det målet.

Helmut Scholz (GUE/NGL). – (DE) Herr talman! För mig som tysk och vänsterpolitiker är Israels rätt att existera, landets rätt att skydda sitt folk och insatserna för att främja ett så nära samarbete med Israel som möjligt en politisk självklarhet. Jag anser dock att det är oacceptabelt att 1,5 miljoner palestinier i årtal vid det här laget har levt i det största utomhusfängelset i världen som gisslan för en missriktad politik. Alla som känner till att över 44 procent av barnen under 14 års ålder bor på Gazaremsan kommer att inse vilket farligt arv denna politik har skapat inför framtiden. Det står klart att det är meningen att kriget 2008 och den omänskliga politiken gentemot civilbefolkningen ska glömmas. Därför efterlyser vi en utredning och gottgörelse.

Att inta en relativistisk inställning till kränkningarna av den humanitära och internationella rätten och bevilja förövarna undantag från straff kommer bara att leda till nya självmordsattacker och krig, och våldsspiralen kommer att fortsätta. EU får inte fortsätta att blunda för detta. Genomförandet av Goldstonerapporten, även inom ramen för FN:s generalförsamling, måste därför förbli EU:s uppgift.

Lorenzo Fontana (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! FN:s råd för mänskliga rättigheter har antagit Goldstonerapporten med en överväldigande majoritet.

Alltför många länder av dem som utgör denna stora majoritet – Kina, Saudiarabien, Pakistan – gör oss emellertid betänksamma och oroliga över människorättsrådets sammansättning. Vi undrar när vi läser att det är dessa länder, som inte direkt föregår med gott exempel på människorättsområdet, som uppmanar Israel och Hamas att genomföra grundliga utredningar av de människorättskränkningar som begicks under operation Cast Lead.

Vi tänker inte ta parti för någon av de stridande parterna, utan föredrar i stället en välvägd bedömning, samtidigt som vi lyfter fram behovet av att garantera Israels säkerhet inom de egna gränserna och den israeliska och den palestinska statens rätt att existera. Vi ger uttryck för vårt motstånd mot användningen av våld, terrorism och krig för att lösa konflikter.

Vår kristna kultur och vår syn på mänskligheten och historien ger oss anledning att hoppas att alla kränkningar som har begåtts kommer att bestraffas på ett fast och välvägt sätt.

Ria Oomen-Ruijten (PPE). – (NL) Jag har vid fler än ett tillfälle sagt att man aldrig kan bygga upp en framtid om man inte kan erkänna sitt förflutna. Detta gäller sannerligen för konflikten i Mellanöstern.

Jag har hört mycket kritik mot Richard Goldstones rapport här. Jag känner Richard Goldstone från den tid när han var en framstående medlare, som har genomfört och lett många utredningar i Sydafrika. Enligt min åsikt är Richard Goldstone ett perfekt exempel på en person som kan lägga korten på bordet för att komma närmare en försoning. Det sätt som rapporten mottagits på tyder tyvärr på att ingen försoning har skapats och att polariseringen tvärtom verkar ha ökat. Det är därför rapporten helt enkelt har ignorerats.

Israel har ignorerat rapportens slutsatser, men samtidigt har landet faktiskt erkänt att det gjorde misstag genom att betala ut ersättning till FN för de skador som vållats och genom att åtala medlemmar ur militären. Den palestinska sidan har däremot inte tagit några sådana steg. Jag undrar om den undersökningskommission som har inrättats i Ramallah över huvud taget är i stånd att genomföra en grundlig utredning i Gaza.

Nästa fredag kommer ett möte att hållas i FN, och jag hoppas innerligt att vår nya utrikesrepresentant kommer att lyckas nå en enad och tydlig EU-ståndpunkt. Vi måste under alla omständigheter respektera de mänskliga rättigheterna och båda parter rättigheter. Om vi kan nå den enigheten på fredag kommer det att glädja mig stort, och då kanske en lösning i Mellanöstern kommer att vara inom räckhåll.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Det är alltid vilseledande att jämföra siffror som döljer enskilda människors öde. Operation Cast Lead orsakade över tusen offer bland Gazas invånare, jämfört med 13 offer inom den israeliska armén. Behöver vi veta något mer innan vi sluter oss till vem som är den skyldiga parten och vem som är offret i detta krig? Jag anser att vi absolut behöver veta mer än så. Det är t.ex. bra att veta att efter 2006 avfyrades tusentals raketer från Gazaremsan mot civilbefolkningarna i israeliska städer, och de sköts från tätbefolkade områden och helt klart även från offentliga byggnader. Vi bör ställa oss ytterligare frågor. Hur kan en stat försvara sina medborgare i en sådan situation? Är det möjligt för en armé att kämpa mot terrorister som använder civilpersoner som mänskliga sköldar? Om så är fallet, är det då möjligt att undvika att civilpersoner blir offer? Vad gjorde världssamfundet för att förhindra denna form av terrorism? Varierar inte standarderna avsiktligt när det gäller efterlevnaden av de mänskliga rättigheterna? Att finna svar på dessa allvarliga frågor är en utmanande uppgift för EU:s gemensamma utrikespolitik. Syftet med politiken bör vara att bidra till dialog, bygga upp ett förtroende och tålmodigt söka efter en varaktig och fredlig lösning

för hela Mellanöstern. En fördomsfri utredning av alla omständigheter kring och även de omständigheter som föregick konflikten i Gaza kan vara ett steg i rätt riktning.

Niccolò Rinaldi (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Goldstonerapporten är ämnad att bli en milstolpe, och rapportens eventuella framtida följder kanske inte har övervägts ännu, bland annat när det gäller bekräftelsen av den internationella rätten, något som ligger oss liberaldemokrater särskilt varmt om hjärtat.

Vi välkomnar rapportens krav på att ersättning ska betalas till de civila offren för en ojämn konflikt och att Internationella brottmålsdomstolen ska behandla alla fall där parterna inte genomför verkligt oberoende och opartiska utredningar, vilket många israeliska människorättsorganisationer begärde i januari i år. Dessa fakta kan till och med skada en stat som Israel, som verkar ha slutat att hämta sin inspiration från den kloka humanismen i den storslagna hebreiska kultur som vi alla härstammar ifrån.

Sanningen är att våld är och förblir en ödesdiger politik. Hizbollah är starkare efter attacken mot Libanon, och Hamas är starkare i dag i Gaza. Alla som har besökt Gaza efter konflikten kan vittna om folkets enorma lidande. Vi européer måste även i dag, och särskilt till Gaza, säga att vi måste behålla vår mänsklighet!

Frieda Brepoels (Verts/ALE). – (NL) Jag anser att Goldstonerapporten tydligt har visat att både Israel och Hamas har gjort sig skyldiga till kränkningar av de mänskliga rättigheterna under kriget i Gaza. FN har redan två gånger uppmanat båda parterna att genomföra oberoende utredningar, men 14 månader senare avfärdar de fortfarande denna uppmaning.

Jag frågar också mig själv varför EU inte försvarar den internationella rätten. Varför tillåter EU att straffriheten får råda i denna region? EU kommer att förlora all trovärdighet när det gäller vår respekt för den internationella rätten om vi inte protesterar mot dessa krigsbrott. Goldstonerapporten handlar inte om Israels säkerhet. Den handlar om allvarliga kränkningar av de mänskliga rättigheterna. Det finns därför inga tänkbara argument för att inte genomföra rapportens rekommendationer.

Jag uppmanar inte bara EU:s utrikesrepresentant, utan även medlemsstaterna, att göra allt som står i deras makt för att garantera en ordentlig uppföljning på plats. Trots allt är detta det enda sättet för oss att ge återupptagandet av fredsförhandlingarna någon chans till framgång.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Denna rapport är ensidig. Stark kritik riktas mot Israel eftersom landet, bland många andra saker, sköt mot ekonomiska och civila mål. Hamas missbrukade emellertid dessa byggnader. Tyvärr har Richard Goldstone inte funnit det lämpligt att utreda om så verkligen var fallet. Han har därför underlåtit att undersöka vad Hamas gjorde fel och har följaktligen slagit Israel på fingrarna. Detta inger inget förtroende för rapporten, eftersom det finns andra källor som hävdar att Hamas verkligen förskansade sig på sjukhus, i ambulanser och i civila byggnader.

Jag ska avsluta med en positiv anmärkning. Goldstonerapporten innehåller många anklagelser, och de måste utredas. Den israeliska regeringen har helt rätt tagit initiativ i detta avseende och har inlett en brottsutredning. Detta är välkommet. Ändå fruktar jag att vi kommer att få vänta länge på att Hamas visar samma grad av självvrannsakan.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Vare sig vi tycker om det eller inte så har Goldstonerapporten stötts av FN:s generalförsamling, och jag förstår inte varför det skulle finnas dubbla måttstockar när det gäller internationell rätt. Internationell rätt är just internationell rätt, och i Goldstonerapporten används begreppet "krigsbrott", vilket alla dessutom själva kunde se på tv-skärmarna. Till och med israeliska soldater har vittnat om att de fick order om att skjuta mot civila.

Under dessa omständigheter måste EU och Europaparlamentet skapa de nödvändiga förutsättningarna för att garantera att den israeliska regeringen följer den internationella rätten, genom att upphäva artikel 2 i associeringsavtalet mellan EU och Israel som en sanktion om så blir nödvändigt. I denna artikel fastställs att "förbindelserna mellan de två parterna måste grundas på respekt för de mänskliga rättigheterna och för demokratin". Så enkelt är det; det måste bara tillämpas.

EU måste därför klargöra att det är beslutet att hänföra frågan till Internationella brottmålsdomstolen om inget görs, i linje med den rekommendation som görs i Goldstonerapporten. Avslutningsvis måste Europaparlamentet bestämma sig i en absolut grundläggande fråga. Vill vi ha en harmonisk värld där rättvisa och fred äntligen härskar obestridd, eller vill vi ha den djungelns lag som maktpolitiken är? Vi måste ta vårt ansvar inför Europas och hela världens folk.

Morten Messerschmidt (EFD). – (DA) Herr talman! Den här frågan – Goldstonerapporten – är ett ytterst pinsamt kapitel i FN:s historia. Vem kan anständigtvis diskutera frågan om kriget i Gaza utan att även tala om de tusentals Qassamraketer som har regnat ned över Israels fredliga medborgare i åtta års tid? Vem kan anständigtvis diskutera den här frågan utan att nämna de hundratals tunnlar som finns mellan Egypten och Gaza och andra områden, som man smugglar vapen igenom för att skada judiska intressen i Israel? Vem kan anständigtvis skriva en rapport som den här utan att nämna att Israel har ett välfungerande rättssystem, medan inte en enda av mördarna och terroristerna i Palestina någonsin har ställts till svars för sina brott? Svaret på alla tre frågorna är domare Richard Goldstone. Detta är skandalöst! Det är pinsamt för FN-systemet, och genom att ha den här debatten i parlamentet gör vi det till en pinsam affär även för EU.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Herr talman! När jag lyssnar till debatten är det svårt att veta vilken rapport som en del av talarna har läst. Det är sannerligen inte den jag har läst.

Israel förnekar Europaparlamentet dess demokratiska rätt att sammanträffa med ledamöter av det palestinska lagstiftande rådet i Gaza och vägrar våra utrikesministrar tillträde. En person som tillhörde Hamas militanta grupp har mördats, med all sannolikhet av israeliska agenter som har använt förfälskade EU-pass, vilket innebär att de bryter mot Irlands, Storbritanniens, Frankrikes, Tysklands och Dubais suveränitet. Israel behandlar oss med förakt, vilket inte är särskilt förvånande med tanke på att landet ostraffat fortsätter att kränka miljontals palestiniers rättigheter.

Eldprovet för vårt åtagande gentemot de mänskliga rättigheterna och rättsstatsprincipen är vårt svar på Goldstonerapporten, där man drar slutsatsen att belägringen av Gaza utgör en kollektiv bestraffning av befolkningen och att syftet med operation Cast Lead var att hjälpa fram denna politik. Man fann bevis för uppsåtlig tortyr, omänsklig behandling och avsiktligt orsakande av stort mänskligt lidande. Rapporten innehåller en rekommendation om att frågan bör hänvisas till Internationella brottmålsdomstolen och att kvartetten bör kräva att rättsstatsprincipen upprätthålls.

Jag stöder Richard Goldstones uppmaning till de medlemsstater som är parter till Genèvekonventionen, inklusive Irland måste jag påpeka, om att vidta straffrättsliga åtgärder i nationella domstolar mot påstådda förövare av krigsbrott.

Jag vill bara korrigera en sak innan jag slutar, eftersom det upprepade gånger har hävdats under debatten att det inte står något i rapporten om att Hamas har avfyrat raketer in i Israel. På sidan 31 i rapporten talas det emellertid om effekterna av raketer och granatattacker från palestinska väpnade grupper på civila i södra Israel.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman! Som medlemmar i EU måste vi minnas EU:s värden. De är demokrati, mänskliga rättigheter och yttrandefrihet, och vi måste följa dem i alla sammanhang.

Syftet med Goldstonerapporten var att genomföra en opartisk utredning, men det misslyckades man tyvärr med. Detta erkänns av alla parter som har satt sig in i rapporten, och det är också uppenbart om man ser på rapportens källmaterial.

Vi måste även minnas att hela den här historien drogs igång av länder som Kuba, Pakistan, Egypten och Saudiarabien, som inte erkänner samma värden som EU och Israel.

Jag är chockerad över de kommentarer som Proinsias De Rossa och Véronique De Keyser gjorde här. Jag undrar faktiskt vilken rapport ni har läst. Om ni vet något, vilket ni gör, om inbördeskriget mellan Hamas och Fatah, och om hur många människoliv som har förintats under det kriget, måste ni hålla med om att vi måste agera för att bidra till en process där palestinerna finner ledarskap och ett gemensamt budskap och börjar bygga upp sitt eget land, och inte bara förstöra det och även det israeliska demokratiska samhället, genom att skjuta raketer mot det.

Jag vill säga att den här rapporten tyvärr är en skamfläck i FN:s historia. Vi européer bör också minnas att Ghilad Shalit, en europé, fransman och israelisk soldat, fortfarande är Hamas' fånge, och vi måste kräva att han frigges. Det är det första steget vi bör ta.

Geoffrey Van Orden (ECR). – (EN) Herr talman! De bland oss som är Israels vänner kan mycket väl ha ifrågasatt många aspekter av Israels ingripande i Gaza, men inte Israels rätt att försvara sig och vidta effektiva åtgärder mot dem som planerar och utför terrorismhandlingar mot landet.

Jag hyser en enorm medkänsla med det vanliga palestinska folket, men de har i 60 år svikits av dem som hävdar att de leder folket och dem vars yrke är terrorism.

Det stod klart redan från början att en rapport som kommer från FN:s suspekta råd för mänskliga rättigheter – och det, herr Howitt, var vad ledaren för vår grupp kritiserade, inte FN, och jag är rädd för att ert futtiga partiargument var ganska pinsamt – skulle bli ett ensidigt fördömande av Israel. Rapporten innehåller långtgående krav på Israel, men det sägs inte mycket om Hamas. Man kräver inte ett slut på terrorismen och attackerna mot Israel, utan uppmanar bara de så kallade palestinska väpnade grupperna att avstå från attacker mot israeliska civila och försöka undvika att skada palestinska civila.

Ingenstans i den här 554-sidiga rapporten finner jag konstruktiva, positiva förslag för att nå varaktig fred och stabilitet. I stället finner vi att retoriken kring de mänskliga rättigheterna och Internationella brottmålsdomstolens instrument utnyttjas för att attackera Israel, och jag måste säga att en sådan förvrängning inte gör FN heder.

Alexandra Thein (ALDE). – (DE) Herr talman! Ingen av parterna i konflikten har hittills uppfyllt FN:s krav på en trovärdig och oberoende utredning av anklagelserna i Goldstonerapporten. Det är beklagligt, särskilt för Israels del. Oavsett hur kontroversiell Goldstonerapporten skulle kunna vara har varje stat som kallar sig en demokratisk rättsstat en skyldighet att låta sådana allvarliga anklagelser genomgå en oberoende utredning. Det räcker inte med en intern militär utredning av den israeliska armén, som själv är misstänkt.

Om EU tar sina egna principer om respekt för mänskliga rättigheter och internationell rätt på allvar måste unionen öka trycket på båda sidor, även inom ramen för sina bilaterala förbindelser, och kräva att den efterlysta utredningen om möjliga kränkningar av internationell rätt och mänskliga rättigheter genomförs enligt rättsordningens principer. Krigsförbrytelser måste bestraffas enligt internationell rätt, vilket många gånger har anförts här. Om nödvändigt ska åklagaren vid Internationella brottmålsdomstolen genomföra utredningen med utgångspunkt i artikel 12.3 i Romstadgan. Oavsett Goldstonerapporten finns det dock för närvarande inga skäl till att fortsätta belägringen av Gaza.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) I Goldstonerapporten, vars slutsatser och rekommendationer är ämnet för debatten, ignoreras Israels rätt till självförsvar. Fjölårets ingripande av Israel i Gazaremsan var en hård åtgärd. Personligen tycker jag synd om de drabbade och deras familjer. Vi får dock inte glömma bort att det var ett slutligt svar på år av palestinska attacker mot ett tätbefolkat israeliskt område.

Hamas tillkännagav nyligen att de är redo att inleda en dialog med det internationella samfundet, inklusive EU och USA. Jag vädjar starkt om att vi inte ska överväga något sådant förrän Hamas entydigt erkänner Israels rätt att existera och avstår från våld. Vi har medlidande med offren för denna långvariga konflikt, men det är viktigt att ha en pålitlig palestinsk motpart i fredsförhandlingarna. Det innebär en legitim, pålitlig och ansvarskännande företrädare för det palestinska folket. Fram till dess är det ett slöseri med tid att producera ytterligare hundratals sidor av internationella rekommendationer.

Jag vill även betona Egyptens roll, som måste agera kraftfullt för att förhindra att hjälp når terroristerna i form av vapen som smugglas in genom underjordiska tunnlar till Gaza.

Antigoni Papadopoulou (S&D). – (EL) Herr talman! I Goldstonerapporten slår man huvudet på spiken. Strategin att behandla båda sidor på lika villkor leder ingen vart. En rad förbrytelser har begåtts och fortsätter att begås i Gaza. Där finns fattigdom, elände och skriande brist på respekt för det palestinska folkets mänskliga rättigheter. Det finns vittnen till detta. Det finns rapporter från Röda korset, Världsbanken och Europarådet om förbrytelserna mot palestinerna, om den ekonomiska utarmningen och om de omänskliga levnadsförhållandena i Gaza.

Vi får inte låtsas som ingenting. Mänskligheten har bevittnat våldshandlingar mot palestinerna under flera år nu. Den israeliska krigsmaskinen har obarmhärtigt slagit omkring sig under förevändning av självförsvar. Det palestinska folket lider.

Vi fördömer även helhjärtat morderna på civilister i Israel. Det innebär dock inte att Israel har rätt att i självförsvar fortsätta begå en störtsjö av förbrytelser mot palestinerna. Det ger inte Israel ett alibi för sådana kriminella handlingar.

Självfallet är vi inte allmänna åklagare. Samtidigt ska vi inte ikläda oss rollen av Pontius Pilatus. Vi kan inte två våra händer och låta blodbadet fortsätta utan att Israels förbrytelser straffas. Genom att vilja vara hänsynsfulla och avstå från att agera ger vi straffriheten fria tyglar. Vi låter förövaren gå fri och behandlar offret med likgiltighet. Vi låter nävrätten råda.

Michael Theurer (ALDE). – (DE) Herr talman! I Goldstonerapporten beskrivs kränkningar av de mänskliga rättigheterna från båda sidor. Mer än 1 400 offer i Gazaremsan är självklart för många. Jag är dock även säker

på att inget militärt svar skulle ha kommit om inte raketattackerna på Israel hade ägt rum. Under ett besök i landet av delegationen för förbindelserna med Israel insåg vi att Israel inte tar lätt på militära åtgärder. Huvudanklagelsen i Goldstonerapporten, att Israel avsiktligt och kontinuerligt angrep civilister, håller inte. Frågan om i vilken omfattning Hamas använde civilister som sköldar har inte tillräckligt utretts. I rapporten nämns dock att den israeliska armén varnade för angreppen genom telefonsamtal och flygblad. Hamas gjorde inget liknande i samband med raketattackerna mot Israel.

Vi måste även ställa frågan om FN självt gjorde tillräckligt i Gaza, exempelvis för att förhindra att Hamas' raketer avfyrades i närheten av FN:s anläggningar. Jag anser inte att Goldstonerapporten utgör grund för ytterligare terroristangrepp på Israel – de berättigas inte genom den. Inte heller kanske den driver frågan vidare. Det står dock klart att vi i Europaparlamentet måste kräva att de mänskliga rättigheterna respekteras och uppmana båda sidor att återgå till fredsprocessen.

Nicole Kiil-Nielsen (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Richard Goldstones arbete demoniseras i Israel och har fullständigt misskrediterats hos allmänheten. På samma gång riktas en hätsk förtalskampanj mot människorättsförfarare, särskilt New Israel Fund, en stiftelse som finansierar de viktigaste israeliska människorättsorganisationerna, och i synnerhet mot dess ordförande Naomi Chazan, tidigare ledamot av Knesset, en akademiker och intellektuell som är känd för sitt engagemang för kvinnors rättigheter och fred.

Tretton fredsgrupper, bland andra Bethlehem och Breaking the Silence, är utsatta för en formlig häxjakt. EU måste ge ett orubbligt stöd till människorättsförfarare i alla länder, naturligtvis inklusive Israel, vars straffrihet är en förolämpning mot demokratiska värderingar. EU måste skydda Israel mot dess egna demoner.

Robert Atkins (ECR). – (EN) Herr talman! Båda sidor bär sin del av skulden, men Israel överreagerar i fråga om denna rapport och Operation Cast Lead. Richard Goldstone är en respekterad domare med mycket stort anseende, och han är jude. Det finns säkert brister i rapporten, men Israel måste medge att kritikens kärna grundas på fakta. Det räcker att lyssna till israeliska soldater som i organisationen Breaking the Silence erkänner sitt tvivelaktiga agerande.

Israel har som ett resultat av denna undersökning tvingats erkänna användningen av vit fosfor, så varför har det inte genomförts någon verklig utredning om vissa av deras soldaters agerande, vilka har medverkat i möjliga krigsförbrytelser? Palestinska lagstiftande rådet (PLC) har erkänt sina överträdelse, men Israel måste i denna fråga och när det gäller de nyligen genomförda lönnmorden i Dubai upphöra med sin arrogans och erkänna förnuftiga och anständiga människors oro världen över.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Det verkar som om de tre nyckelorden i denna debatt är "oberoende", "lika" och "neutral". Det behövs en oberoende utredning av de påstådda kränkningarna av mänskliga rättigheter. De som står bakom dessa kränkningar måste på lika villkor fördömas, och framför allt behövs en kraftfull neutral röst som kan medla i denna olyckliga konflikt, något som tyvärr saknas för närvarande eftersom de allra flesta inflytelserika länders ståndpunkter är rätt välkända.

Jag anser att den höga representanten eller EU:s ständige ordförande här har ett gyllene tillfälle att bli denna neutrala röst, i stil med vad George Mitchell gjorde i Nordirland, vilket ledde till att vi nu har fred och att människor som sköt och dödade varandra i årtal nu sitter i samma regering. Den höga representanten har samma möjlighet att bli den neutrala, oberoende och rättvisa röst som det råder så stor brist på.

Diane Dodds (NI). – (EN) Herr talman! Får jag be Seán Kelly att klargöra; jag är säker på att han gärna gör det. Partiet som jag företräder i Nordirland sitter verkligen i regeringen, men det har varit ett fullkomligt fredligt parti och har inte skjutit eller dödat någon.

Det har däremot IRA och deras politiska företrädare gjort.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Debatten har varit mycket skiftande och har berört inte bara själva Goldstonerapporten utan även den tidigare situation som föranledde rapporten.

Vi kan för ordförandeskapets räkning upprepa att Goldstonerapporten är en referenspunkt. Detta har både rådet och Kristalina Georgieva för kommissionen sagt. Jag tackar henne för hennes anförande. Det är en tillförlitlig rapport, den verkar objektiv och pekar på förekomsten eller möjliga förekomsten av ytterst allvarliga kränkningar av de mänskliga rättigheterna från olika parter i konflikten.

EU får inte stå likgiltigt inför innehållet i Goldstonerapporten. EU får inte stå likgiltigt inför en rapport där möjligheten av mycket allvarliga kränkningar av de mänskliga rättigheterna på ett objektivt och tillförlitligt sätt målas upp.

Vi anser därför att förslaget med utgångspunkt från rapporten, nämligen att genomföra oberoende och trovärdiga utredningar, är det bästa sättet att reagera på rapporten, en viktig rapport som bör beröra samtliga av oss. Den bör tvinga fram en reaktion från de av oss som i linje med EU och parlamentet tror på de mänskliga rättigheterna och är övertygade om behovet av att försvara dem. Den bör därför tvinga oss att reagera på de ytterst allvarliga kränkningar av de mänskliga rättigheterna som har ägt rum i detta fall.

Debatten om rapporten kommer att äga rum, och vi anser att denna debatt i FN bör stödjas. Den ska också debatteras i FN:s råd för mänskliga rättigheter. Vi kan tala om att Internationella brottmålsdomstolen arbetar med och undersöker detta. Jag anser att EU därför bör inta en konstruktiv, samordnad ståndpunkt när det gäller de ytterst allvarliga frågor som tas upp i Goldstonerapporten. Detta är också vad rådets ordförandeskap kommer att göra.

Kristalina Georgieva, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Låt mig först tydligt slå fast att kommissionen genomgående och med kraft har uttryckt sin ytterst stora oro över den humanitära situationen i Gaza. Min företrädare, Louis Michel, besökte Gaza direkt efter Operation Cast Lead. Han bevittnade med egna ögon kränkningar på båda sidor och protesterade mot dessa.

Vi i kommissionen är måna om att två frågor alltid ska stå högt på vår dagordning. För det första: behovet av fullständig respekt för internationell humanitär rätt av alla parter. För det andra: behovet av att se till att de humanitära hjälpsatserna faktiskt kan nå befolkningen i Gaza.

Sedan konflikten i januari förra året har EU klargjort att vi noga kommer att följa utredningarna om påstådda kränkningar av internationell humanitär rätt. Kommissionen har betonat och fortsätter att betona vikten av ansvarighet och kamp mot straffrihet för kränkningar av internationell rätt.

Inom ramen för fredsprocessen i Mellanöstern är respekten för mänskliga rättigheter och internationell humanitär rätt kanske viktigare än någonsin.

För att EU ska vara en trovärdig aktör i fredsprocessen är det nödvändigt att visa att unionen tillämpar sina grundläggande värderingar i alla sammanhang och att EU konsekvent alltid och i alla frågor följer internationell rätt. Låt mig på nytt upprepa mitt stöd för ordförandeskapets hållning att en gemensam EU-linje i Goldstonefrågan skulle vara ett mycket viktigt steg i denna riktning.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under nästa sammanträdesperiod.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Corina Crețu (S&D), skriftlig. – (RO) Goldstonerapporten avser en ytterst kontroversiell situation som ger upphov till starka känslor. Eftersom sammanstötningarna i december 2008 och januari 2009 mellan den israeliska armén och palestinska militanta grupper i det Hamasdominerade Gaza orsakade lidande på båda sidor, är det svårt för rapporten att vinna erkännande från de inblandade parterna. Oavsett parternas ståndpunkt om Goldstonerapporten hoppas jag att den inte kommer att användas som en förevändning för att obstruera diskussioner inriktade på att lösa det palestinska problemet på ett fredligt sätt för gott. Regionens prioritering är att återuppta fredsförhandlingarna, vilket som tidigare kommer att involvera både EU och Förenta staterna. Lösningarna måste innebära att staten Israel garanteras fortsatt existens i regionen och att palestinerna ges garantier för ett värdigt liv i sin egen livskraftiga, demokratiska och oberoende stat. EU måste vara redo att axla ett större ansvar i denna process för att etablera normala förbindelser mellan Israel och Palestina. Jag anser att vi måste hålla det viktigaste budskapet i Goldstonerapporten i minnet: inget kan berättiga att försvarslösa människor lider, och dialog är att föredra framför konfrontation och våld för att göra slut på denna situation.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Den 5 november 2009 antog FN:s generalförsamling Goldstonerapporten och godkände resolution 64/10. I dessa dokument uppmanades både Israel och palestinerna att inom tre månader utreda möjliga kränkningar av de mänskliga rättigheterna under Gazakonflikten. Olyckligtvis har varken Israel eller palestinerna hittills lystrat till denna uppmaning. Det är väldigt synd, eftersom det i Goldstonerapporten finns en mycket lång lista på båda sidors ogärningar och förbrytelser. Under de tre veckor som angreppen varade gjorde sig Israel enligt rapporten skyldigt till allvarliga kränkningar av internationell rätt. Civilister anfölls urskillningslöst och hus bombades. Användningen av fosforbomber, som fördöms av det internationella samfundet, har också nämnts. Enligt rapporten använde palestinerna å sin sida raketer och granater för att avsiktligt döda civilister. Anklagelserna är så pass allvarliga att det är absolut nödvändigt att de skyndsamt utreds. Eftersom FN:s säkerhetsråd har förkastat

Goldstonerapporten kan man inte utgå ifrån att dess rekommendation att hänvisa saken till Internationella brottmålsdomstolen (ICC) i Haag kommer att följas. Jag uppmanar därför den nya höga representanten för utrikes frågor och säkerhetspolitik, Catherine Ashton, att för EU:s räkning utöva starka påtryckningar på båda parter i konflikten och uppmana dem att granska förbrytelseerna.

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE), skriftlig. – (PL) Herr talman! Richard Goldstones rapport presenteras internationellt som ett objektivt dokument om operationen i Gazaremsan under vintern 2009. Enligt olika källor har den dock inte utarbetats på ett sätt som skulle göra det möjligt att hänvisa till den med rent samvete. Jag vill ta upp flera aspekter som ambassadör Dore Gold presenterade under en debatt med Richard Goldstone vid Brandeis University, och vilka har betonats av Israels utrikesministerium.

Det tycks som om uppdragets medlemmar redan före uppdraget hade uttryckt åsikter om konflikten, och när de befann sig i Gazaremsan åtföljdes de av företrädare för Hamas. I deras närvaro intervjuades även vittnen. Richard Goldstone var inte tillräckligt noggrann när han bedömde bevisningen. Det verkar också oroväckande att de israeliska myndigheternas uttalanden som citeras i rapporten inte betraktas som tillförlitliga, medan Gazamyndigheternas och Hamas ståndpunkt inte betvivlas av uppdragets medlemmar.

Mot bakgrund av denna kritik mot Goldstonerapporten uppmanar jag kommissionen och Europaparlamentet att se till att den europeiska allmänheten får tillgång till båda sidors argument när det gäller situationen i Gazaremsan. För EU är det viktigt att de ekonomiska förbindelserna med Israel är så bra som möjligt. Därför är det desto viktigare att vi kan bygga våra förbindelser på ömsesidigt förtroende. Att endast förlita sig på Goldstonerapporten kommer inte att bidra till detta.

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

18. Situationen för civilsamhället och nationella minoriteter i Vitryssland (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om uttalandet av rådet och kommissionen om situationen för civilsamhället och nationella minoriteter i Vitryssland.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Tack, herr talman, för att jag har fått chansen att tala om situationen för civilsamhället och nationella minoriteter i Vitryssland.

EU är verkligen mycket oroat över den förvärrade situationen i Vitryssland, särskilt i fråga om mänskliga rättigheter.

Bristen på yttrande- och mötesfrihet, det ständigt ökande trycket på medierna, lagar genom vilka tillgången till Internet begränsas och åtgärderna mot oppositionsaktivister gör att situationen för mänskliga rättigheter i Vitryssland försämras.

I sitt uttalande den 16 februari, förra månaden, uttryckte även Catherine Ashton, unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, sin oro över situationen för den polska minoriteten i Vitryssland och om polisens häktning av vissa medlemmar av denna minoritet. Detta uttalande, denna formella ståndpunkt från den höga representanten, översändes även till myndigheterna i Vitryssland genom officiella diplomatiska kanaler.

I måndags hade vi möjlighet att diskutera frågan i utrikesrådet, en ingående diskussion som säkert kommer att upprepas i framtiden. Den polske ministern höll för övrigt ett anförande i vilket han uttryckte sin oro och sin känsla av att det är nödvändigt att reagera och inta en ståndpunkt om de systematiska trakasserierna mot den polska minoriteten. Det måste även sägas att EU på sina olika områden utan tvivel är mycket oroat och övervakar situationen mycket direkt och mycket noga.

Jag anser att det är mycket viktigt att förmedla till myndigheterna i Vitryssland att de måste efterleva sina åtaganden inom ramen för OSSE att respektera de mänskliga rättigheterna och skydda minoriteter som en viktig del av respekten för de mänskliga rättigheterna. I det nämnda utrikesrådet gjordes en uttrycklig begäran till EU-ministrarna om att fästa de vitryska myndigheternas uppmärksamhet på situationen genom lämpliga kanaler och i lämpliga forum.

Jag anser att det ligger i Vitrysslands, EU:s och alla européers gemensamma intresse att vi kan utöva vårt inflytande för att stoppa dessa handlingar, som strider mot de mänskliga rättigheterna och minoriteters rättigheter, som är mycket stora och betydelsefulla i Vitryssland. Samtidigt anser jag att det är viktigt att

Vitryssland strävar i rätt riktning. Alla dimensioner av det östliga partnerskapet erbjuder en möjlighet att påverka Vitryssland i rätt riktning, inklusive på det multilaterala planet.

Kristalina Georgieva, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! I anknytning till EU-ordförandeskapets uttalande, som faktiskt hänvisade till den ståndpunkt som den höga representanten, Catherine Ashton, mycket tydligt och med kraft uttryckte i frågan, vill jag bara nämna oron över den försämrade situationen för mänskliga rättigheter i Vitryssland, särskilt i fråga om den polska minoriteten.

Att de demokratiska framstegen i Vitryssland under de senaste åren på ett mycket beklagligt sätt har gått om intet är mycket allvarligt, men vi måste ändå behålla förbindelserna med Vitryssland och hålla kommunikationskanalerna öppna, hur svårt detta än kan vara. Detta behöver inte bara åstadkommas genom regeringskanaler. Vi kan naturligtvis bygga vidare på och utnyttja det östliga partnerskapet, men även utnyttja direkta kontakter mellan människor. Sådana kontakter med Vitryssland kan vara de viktigaste: genom studentutbyte, genom affärsmöjligheter och genom kulturellt utbyte som en plattform för förbindelser med det vitryska folket och som ett sätt att behålla en möjlighet att utveckla demokratin i Vitryssland.

Avslutningsvis vill jag säga att kommissionen trots omsvängningen under de två senaste åren vill hålla förbindelserna öppna och genom sitt samspel med Vitryssland påskynda en positiv utveckling som för tillbaka förbindelserna på rätt spår, som de var för två år sedan.

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Herr talman! Jag tackar det spanska ordförandeskapet och kommissionen för deras uttalanden i denna fråga.

Vi måste ha en sak klar för oss: vad vi talar om nu är inte en isolerad händelse – det är agerandet av en diktatur och en brutal regim som struntar i både minoriteternas och enskilda medborgares rättigheter. Det är situationen i Vitryssland. Det måste vara utgångspunkten för vår diskussion om dialog med regimen.

En dialog måste vara ömsesidig. När vi visar öppenhet måste vi kräva att regimen i Vitryssland vidtar åtgärder, men de har inte genomfört de förändringar och reformer som borde ha genomförts. Jag vill starkt betona att detta inte är ett polskt problem. Vitryssland är granne med EU. Landet ingår i det östliga partnerskapet. Detta är ett problem för EU. Genom sitt nuvarande agerande fjärrar sig Vitryssland från öppen dialog och samarbete med EU.

Vi ska först och främst kräva en grundläggande respekt för minoriteter, respekt för mänskliga rättigheter, slut på polisbrutaliteten och en vilja till konstruktiv dialog med EU. Detta budskap måste göras klart för regimen. Vår dialog måste vara en dialog för demokrati och mänskliga rättigheter. Naturligtvis bör vi vända oss till civilsamhället, för Vitryssland är mycket mer än bara regimen. Landet består av det vitryska folket – studenter, män och kvinnor, samhället. Det vi har bevittnat nyligen visar att vi nu måste satsa på en dialog med civilsamhället för att stärka friheten och demokratin samt respekten för mänskliga rättigheter.

Kristian Vigenin (S&D). – (EN) Herr talman! Låt mig för gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet uttrycka vår oro över situationen för mänskliga rättigheter i Vitryssland, särskilt i fråga om den senaste utvecklingen med Polackernas förbund. Vi vill även uttrycka vår solidaritet med alla medborgare i Vitryssland som inte har möjlighet att åtnjuta sina grundläggande medborgerliga och mänskliga rättigheter. Detta är situationen i ett europeiskt land på 2000-talet. Jag tror att vi alla kan vara överens om att detta inte är godtagbart.

Detta är utgångspunkten. De huvudfrågor vi måste ställa oss nu är för det första vart vi vill föra Vitryssland och för det andra hur det kan åstadkommas. När det gäller den första frågan tror jag att vi alla kan enas: vi vill ha ett demokratiskt Vitryssland, vi vill ha demokratiskt valda vitryska myndigheter – parlament, president, regeringar och lokala företrädare, vi vill att dessa myndigheter skapar ett fritt och kreativt klimat i Vitryssland, och självfallet vill vi föra landet närmare EU.

Den andra frågan är hur vi kan åstadkomma detta. EU har ändrat politik gentemot Vitryssland, från isolering till förbindelser, och det verkar som om denna politik bär viss frukt. Självklart är det inte tillräckligt, det görs inte snabbt nog, och den utveckling vi bevittnar, exempelvis under de senaste två veckorna, visar att vi måste satsa mycket mer.

Vad jag har kommit fram till som ordförande för delegationen till den parlamentariska församlingen Euronest och som ordförande för delegationen som reser till Vitryssland i morgon för att undersöka situationen på plats, är att de tre huvudinstitutionerna rådet, kommissionen och parlamentet saknar en gemensam strategi. Vi behöver en sådan strategi för att stärka varandras insatser, och vi behöver verkligen en politisk dialog, vi behöver en färdplan för Vitryssland som är mycket konkret, inte bara allmänna rekommendationer utan en

handlingsplan – en färdplan – som Vitryssland bör följa. Detta är vägen framåt, och det räcker inte inom ramen för det ekonomiska samarbetet och det östliga partnerskapet.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) Även jag betraktar kvällens debatt som mer av en regional fråga. Viktor Janukovitj har blivit vald i Ukraina. Han är helt klart en president som är mer Moskva- än Bryssel-tillvänd. Vi får inte låta hans besök nästa vecka slå blå dunster i ögonen på oss.

Det som nu sker i Vitryssland och den typ av agerande som Alexander Lukasjenko har tillåtit sig i förhållande till den polska minoriteten i landet är tecken på att även han är mer Moskva- än västtillvänd. I detta har han uppenbarligen tyckt sig kunna beröva en minoritet från en EU-medlemsstat dess grundläggande mänskliga rättigheter. Hur är detta möjligt? Detta är naturligtvis en följd av att EU i för hög grad har vänt sig bort från Östeuropa. Vi har inte varit tillräckligt öppna för tanken på dessa länders verkliga tillgänglighet. Naturligtvis måste vi bestämt fördöma det Vitryssland gör mot sin polska minoritet, men vi bör även låta lite mer på vår politik och tillämpa en mindre restriktiv viseringsordning. Låt oss ta en titt på vår energipolitik och anpassa den mer till länder som Vitryssland och Ukraina.

Detta är min vädjan: att EU åter ska ägna mer uppmärksamhet åt dessa länder. Det kommer att ha en mycket bättre inverkan på deras inre politiska utveckling än om vi fördömer dem för skarpt nu och lämnar över det hela till Moskva.

Heidi Hautala, för Verts/ALE-gruppen. – (FI) Herr talman! Ett avgörande skäl till att detta ämne nu står på dagordningen är säkerligen den fredliga demonstration där 40 medlemmar av Polackernas förbund greps, vilket vi självfallet måste fördöma.

Ett annat aktuellt skäl är något som min kollega Kristian Vigenin redan har nämnt: efter ett mycket långt uppehåll skickar parlamentet i morgon en undersökningsdelegation till Minsk. Jag företräder underutskottet för mänskliga rättigheter, som en av fyra i gruppen.

Vi bör vara bekymrade över situationen för mänskliga rättigheter i Vitryssland. I landet finns problem med yttrandefriheten, mediefriheten samt mötes- och föreningsfriheten.

Vi måste kräva att Vitryssland avskaffar dödsstraffet. Om förbindelserna mellan Vitryssland och EU ska kunna utvecklas måste landet förbättra situationen för mänskliga rättigheter på alla sätt. Jag håller med mina kolleger om att civilsamhället är centralt för denna utveckling.

Ryszard Czarnecki, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Inget beslut är också ett beslut. En antagen resolution av Europaparlamentet om Vitryssland kommer att behövas i mars, men den behövs ännu mer nu. Förföljelsen av polacker i Vitryssland är inte bara ett problem för polackerna, som föregående talare har betonat, utan är ett symptom på en inställning till europeiska standarder, inklusive standarder om nationella minoriteter.

EU bör dra ut Vitryssland ur den ryska intressesfären men bör även kräva respekt för de värderingar som är unionens kärna, som medborgerliga rättigheter, pressfrihet, rättigheter för nationella och religiösa minoriteter samt föreningsfrihet. Om Alexander Lukasjenko inte förstår de europeiska värderingarnas språk kommer han säkerligen att förstå sanktionernas språk. Men inte sanktioner som drabbar det vitryska samhället – vi vill inte ha sådana sanktioner – utan sanktioner som försvårar tillvaron för de politiker och tjänstemän som är ansvariga för diskriminering av polackerna och den demokratiska oppositionen.

Det finns en obalans i förbindelserna mellan EU och Vitryssland: unionen öppnar dörren för Minsk men får i stort sett inget i gengäld. Denna enkelriktning leder ingenvart. Tiden är kommen för politiska men tillfälliga sanktioner, om nödvändigt även i form av de vitryska parlamentsledamöternas frånvaro i den parlamentariska församlingen Euronest och ett återinförande av den svarta listan över tjänstemän i Minskregimen som inte får tillträde till EU:s territorium.

Kinga Gál (PPE). – (EN) Herr talman! Som medordförande i tvärgruppen för traditionella minoriteter, nationella gemenskaper och språk fördömer jag med eftertryck de vitryska myndigheternas åtgärder mot den största polska minoritetsorganisationen och medlemmarna av minoritetsgemenskapen. Som vi hör i dag var dessa i huvudsak äldre personer.

Fakta pekar på tydliga kränkningar inte endast av minoritetsrättigheter utan även av grundläggande mänskliga rättigheter. Åtgärderna bevisar det politiska systemets odemokratiska karaktär. Vi parlamentsledamöter som har upplevt en kommunistregim känner väl igen metoderna.

Sedan den inrättades har tvärgruppen genomgående försvarat nationella minoriteters rättigheter och betraktar varje kränkning av minoritetsrättigheterna som oacceptabel.

Vi uppmanar kommissionen och unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik att vidta konkreta åtgärder för att ge den vitryska regeringen en tydlig signal om att ett återupprättande av förbindelserna mellan EU och Vitryssland inte blir aktuellt utan respekt för mänskliga rättigheter, inklusive minoriteters rättigheter.

Minoriteters rättigheter som en del av de mänskliga rättigheterna kan inte betraktas som en inre angelägenhet. Frågan kan inte betraktas som en inre angelägenhet mellan Polen och Vitryssland. Det är en fråga för EU, eftersom detta som sagt handlar om vår grannskapspolitik, om vårt östliga partnerskap. Vi uppmanar därför kommissionen att ge en tydlig signal och vidta tydliga åtgärder.

Bogusław Liberadzki (S&D). – (PL) Herr talman! Jag tackar rådet och kommissionen för denna snabba reaktion. Detta är verkligen ett mycket bra exempel på våra europeiska standarder.

Låt mig först säga att det faktiskt inte är tal om någon etnisk konflikt i detta fall. Detta är inte någon polsk-vitrysk eller vitrysk-polsk konflikt. Det är helt enkelt ett åsidosättande av de mänskliga rättigheterna och yttrandefrihetens principer samt en kränkning av nationella minoriteters rättigheter. Det kunde ha hänt vilken annan minoritet som helst. Varför har det drabbat den polska minoriteten? Orsaken är att den är stor, organiserad och demokratisk, och bland annat därför att den har Aljaksandr Milinkevitj, vinnare av Europaparlamentets pris. Därför började det med oss.

Jag vill fråga vad vi borde göra. Jag har haft möjlighet att vid två tillfällen tala med Aljaksandr Milinkevitj och Andżelika Borys. De förklarade: vi är lojala vitryska medborgare och vill inte ha några ekonomiska sanktioner. Vi vill inte ha politiska sanktioner; vi vill ha ett förnyat närmande mellan Vitryssland och EU. Vi vill ha balans, och vi vill att samarbetet ska vara beroende av framstegen i landets demokratisering. Även vi bör förhålla oss på detta sätt. Det är skälet till att vi bör öppna oss för Vitrysslands medborgare och även göra det lättare för dem att få visum. Är det överhuvudtaget nödvändigt med visum och en visumpolitik? Det är bra att vår undersökningsdelegation reser till Vitryssland i morgon. Låt oss invänta dess rapport och först därefter besluta om fortsatta åtgärder.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Herr talman! Vi lovades en mycket effektivare utrikespolitik för EU genom Lissabonfördraget. Det visade sig snabbt att vår insats i Haiti kom för sent och var osynlig, toppmötet mellan EU och USA blev ett misslyckande och upprättandet av en diplomatisk kår genomfördes i en atmosfär av käbbel mellan EU-institutionerna, vilket inverkar negativt på kårens kvalitet. I dag hade vi ytterligare en möjlighet att visa att unionen kan agera. Tyvärr har rådet skjutit upp sitt beslut, och parlamentet klarar inte av att reagera på tydliga kränkningar av de mänskliga rättigheterna i ett land vars roll inom EU:s politik var tänkt att bli större.

Fru Georgieva! Politiken med öppna dörrar och studentutbyte för Vitryssland har misslyckats, den har misslyckats i dag, så upprepa inte samma saker om studentutbyte som vi har hört i fem år nu. Det är ett nederlag som har påverkat unionens trovärdighet. EU är i dag en svag och obeslutsam aktör. Washington vet det, Moskva vet det, och genom de tvetydiga reaktionerna på krisen i Vitryssland vet även Minsk detta.

Jacek Protasiewicz (PPE). – (PL) Herr talman! Som ordförande i Europaparlamentets delegation för förbindelserna med Vitryssland har jag ofta kontakt inte bara med företrädare för oppositionen, civilsamhället och icke-statliga organisationer, utan även med företrädare för de officiella myndigheterna. Jag lyssnar till deras argument att Vitryssland har rätt att anta vissa internationella standarder i sin egen takt.

Teoretiskt sett bör EU inte utöva påtryckningar på detta ansvariga, suveräna land, eftersom dess myndigheter har ansvaret för landets inre angelägenheter. Teoretiskt sett skulle det vara möjligt att instämma med ett sådant handlingsätt, om det inte vore för att mänskliga rättigheter inte är en inre angelägenhet enligt de internationella standarder som Vitryssland självt godtog när landet anslöt sig till Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa.

I Iwieniec, en småstad i centrala Vitryssland, använde – jag skulle vilja säga missbrukade – myndigheterna nyligen poliskåren mot en grupp äldre personer, pensionärer ledda av Teresa Sobol, som på eget initiativ hade samlat in betydande belopp, främst från utlandet. Hon använde pengarna till att renovera en förfallen byggnad i stadens centrum. Hon omvandlade sedan byggnaden till ett pulserande kulturellt och socialt centrum för den polska minoriteten. Polisen sattes in mot dem innan domstol hade avgjort byggnadens

rättsliga status. De personer som av aktivisterna kallats som vittnen får inte inställa sig inför rätta för att lämna vittnesmål och göra det till en rättvis rättegång.

Detta är inte rätt takt för införande av internationella standarder. Detta är ett avsteg från internationella standarder, standarder som Vitryssland har bundit sig till och som landet lovar ska respekteras som ett led i dialogen med EU. Därför vill jag säga en sak till. Vi kan tala om sanktioner, och det kommer en tid för dessa. Men det som är viktigast är att den ekonomiska hjälp som övervägs blir beroende av ett upphörande med dessa metoder och av äkta, verklig liberalisering och demokratisering i Vitryssland.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) De statliga institutionerna måste omedelbart lösa konflikterna och missförstånden om de polska minoritetsorganisationerna i Vitryssland på ett demokratiskt sätt, utan bruk av maktmedel eller våld. Jag vill även stödja kommissionsledamotens åsikt att vi måste fortsätta samarbetet och upprätthålla direkta kontakter mellan människor. I morgon reser den första officiella delegationen från Europaparlamentet på många år till Vitryssland. Låt oss hoppas på öppna diskussioner, både med oppositionen och med regeringen. Intrycken från Minsk om nämnda konflikt samt om Vitrysslands deltagande i den parlamentariska församlingen Euronest skulle kunna vrida EU:s förbindelser med Vitryssland i en bättre riktning. Lokalvalet om två månader är ett ännu viktigare lackmuspapper, som kommer att skapa möjligheter till förbindelser. Denna gång bör valet inte vara val utan alternativ, där medierna sjunger lovsånger enligt samma formulär och oppositionen inte kan göra sig hörd och ignoreras, där nästan hundra procent av väljarna efter den oöverbakade rösträkningen stödde ett enda politiskt parti och där parlamentsledamöterna i praktiken utnämndes, inte valdes.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Herr talman! Bogusław Liberadzki i gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet inledde med att lovord EU:s myndigheter för deras reaktion. Det är på grund av er grupp, herr Liberadzki, som vi inte antar resolutionen i dag, så kanske ni verkligen är nöjd. Men om Kristalina Georgieva, som faktiskt sysslar med utveckling varje dag, i dag talar om vad som har föreslagits, så vet jag inte vem det skulle kunna tillfredsställa. Det skulle kunna tillfredsställa er, herr Liberadzki, och det kan tillfredsställa er grupp, men det tillfredsställer verkligen inte det vitryska folket eller dem som vill det vitryska folket väl. Om till och med Kristalina Georgieva, som har fem minuter för sitt anförande, endast använder två minuter av denna värdefulla tid innebär det inte bara att vad hon sade inte är särskilt tillfredsställande, utan även att hon inte utnyttjade möjligheten att tala klarspråk i frågan. Så jag uppmanar Kristalina Georgieva och EU:s myndigheter att utnyttja de instrument som står till förfogande för att bekämpa kränkningar av de mänskliga rättigheterna. Vi talar inte endast om kränkningar av rättigheterna för medborgare av polskt ursprung; vi talar om kränkningar av de mänskliga rättigheterna.

Edit Bauer (PPE). – (HU) Det vi har bevittnat under de senaste dagarna i Vitryssland är ett fruktansvärt exempel på det politiska förtrycket av den demokratiska oppositionen och den polska minoriteten. Fängslande av politiska motståndare och hot mot företrädare för minoriteter är välkända metoder som används av auktoritära regimer. Som slovakisk medborgare och företrädare för en minoritet förstår jag den polska minoritetens situation och Angelika Borys belägenhet i Vitryssland. Behandlingen av minoriteter som fiender och gisslan från ett grannland är en regressiv politisk manöver som vanligen används av det politiska ledarskapet när det drabbas av svårigheter. Trakasserier av nationella minoriteter är en av flera politiska metoder som används av odemokratiska regimer. Minoriteternas rättigheter är emellertid en integrerad del av de universella mänskliga rättigheterna, vilket bekräftas av Europarådets ramkonvention. Kränkningar av minoriteternas rättigheter, trakasserier, hot och diskriminering av personer som tillhör minoriteter kan därför inte betraktas som ett lands inre angelägenheter. Av detta skäl är det hotfulla utpressningsmeddelandet från den vitryska regeringen, som överlämnades av Vitrysslands ambassadör till ledamöter av Europaparlamentet, fullständigt oacceptabelt. Det finns bara ett budskap som Europaparlamentet kan skicka till Vitrysslands regering, nämligen att dess förtryck av den demokratiska oppositionen och politiken med hot mot en minoritet helt enkelt är oacceptabelt.

Ślawomir Witold Nitras (PPE). – (PL) Herr talman! Jag lyssnade med stor uppmärksamhet till vad kommissionsledamot Kristalina Georgieva sade, och vill säga att jag förväntar mig ett lite mer kraftfullt beteende. Jag misstänker att Georgievas uttalande skulle ha låtit likadant för två veckor sedan, före dessa händelser. Detta är sannerligen inte godtagbart.

Jag instämmer emellertid i en sak, men jag förväntar mig tydliga effekter och en annan betoning. Det är förvisso sant att de som i dag argumenterar för sanktioner ibland glömmer bort att man redan har prövat sanktioner och att den vitryska politiken inte ändrades ett dugg trots dessa.

Vi måste inte säga i dag att vi ska stödja civilsamhället i Vitryssland bara därför att någon som har varit här känner till att civilsamhället faktiskt börjar att visa sig. Jag förväntar mig i dag från EU-institutionerna att de skyldigheter som staten har gentemot sina medborgare, och som inte uppfylls i Vitryssland, uppfylls för denna stat av EU. Jag förväntar mig att vi hjälper till med att etablera oberoende medier där, att vi stöder den första fria tv-stationen i landet som hittills har finansierats av, tror jag, regeringarna i två europeiska länder. Jag förväntar mig att vi ska kunna skapa verkliga möjligheter för många vitryska medborgare att studera i EU, eftersom det är de som utgör civilsamhället.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Herr talman! Under den föregående mandatperioden antog Europaparlamentet flera resolutioner om Vitryssland i vilka vi helt riktigt uppmanade Lukasjenkoregimen att upphöra med att kränka de mänskliga rättigheterna.

EU har visat god vilja genom att delvis upphäva viseringssanktionerna mot vitryska tjänstemän. Det är med förvåning och oro som vi har observerat den senaste tidens aggressiva politik från de vitryska myndigheternas sida gentemot nationella minoriteter, särskilt de polska befolkningsgrupperna. Denna politik bör ses mot bakgrund av förberedelserna för det val som ska hållas i Vitryssland nästa år.

Det olagliga övertagandet av egendom som tillhör den polska minoriteten och det uppseendeväckande förtrycket av oppositionsledare som, vilket bör noteras, tilldelades Sacharovpriset av Europaparlamentet, är en tydlig provokation mot vår institution. Parlamentet bör inte bara reagera på traditionellt sätt med en lämplig resolution, utan bör vidta särskilda åtgärder för att straffa de vitryska myndigheterna och bör vädja till Catherine Ashton att, på grundval av artikel 33 i Lissabonfördraget, utse en särskild representant för att övervaka kränkningarna av de mänskliga rättigheterna i Vitryssland.

Krzysztof Lisek (PPE). – (PL) Herr talman, fru Georgieva! Det är mycket bra att vi diskuterar Vitryssland här i Europaparlamentet, men det räcker inte med det. EU bör – och jag förväntar mig detta från Europeiska kommissionen – utarbeta en strategisk plan för att stödja den demokratiska oppositionen, civilsamhället och icke-statliga organisationer och de fria medierna. Vi talar i dag om frågor som t.ex. demokrati och mänskliga rättigheter, vilket är helt naturligt för oss eftersom EU bygger på dessa värderingar. De flesta i Vitryssland kan bara drömma om dessa värderingar. Vi förväntar oss därför att Europeiska kommissionen utvecklar en strategisk plan för att hjälpa civilsamhället.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Efter dessa anföranden kan jag bara instämma i det fördömande som ledamöterna har uttryckt när det gäller kränkningarna av de mänskliga rättigheterna som sker i Vitryssland, vilka, i detta särskilda fall, påverkar en minoritet, dvs. den polska minoriteten i landet. De påverkar därför EU inte bara därför de berör en minoritet som har en nationell referenspunkt i ett EU-land, utan även därför att det handlar om en allvarlig kränkning av minoriteternas mänskliga rättigheter, och vår inställning ska därför vara exakt likadan vilken minoritet det än handlar om.

Det handlar om en kränkning av de mänskliga rättigheterna, som alltså är universella rättigheter, så detta är inte en fråga som formellt kräver en reaktion från EU bara därför att det helt enkelt i detta fall berör en polsk minoritet. Vi borde säga exakt samma sak även om det handlade om en annan minoritet, eftersom alla mänskliga rättigheter är odelbara och universella.

Jag vill säga att bara därför att en regering gör misstag och kränker de mänskliga rättigheterna behöver detta inte innebära att medborgarna straffas.

Vi anser därför att det är viktigt att Vitryssland deltar i det östliga partnerskapet. Det som kommissionsledamot Georgieva sade till oss om "kontakter mellan folken" är viktigt. Allt detta är viktigt, och det är naturligtvis lika viktigt, som många av er har sagt, att ständigt, tydligt och direkt meddela de vitryska myndigheterna vår helt och hållet kritiska och fördömande inställning till kränkningarna av de mänskliga rättigheterna.

Den höga representanten, Catherine Ashton, har för övrigt beslutat sig för att göra detta, då hon övervakar denna fråga i nära kontakt med talman Jerzy Buzek, som är talman för den aktuella debatten. Hon kommer också att ta tillfället i akt och närvara vid installerandet av Viktor Janukovitj i Kiev, där Viktor Lukasjenko förmodligen kommer att närvara, för att ta itu med denna fråga som man kommer att fortsätta diskutera framöver i rådet (utrikes frågor), eftersom det är en mycket viktig fråga. Jag är därför mycket glad att det i dag har varit möjligt att debattera det direkt i parlamentet, i denna kammare.

Kristalina Georgieva, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Låt mig först tacka ledamöterna för diskussionen i kammaren och ta upp fyra punkter.

Min första punkt handlar om att respekten för de mänskliga rättigheterna ovillkorligen är en hörnsten i EU:s utrikespolitik och är den grund på vilken förbindelserna med alla länder, däribland Vitryssland, vilar.

För det andra hade försämringen av demokratin i Vitryssland ett mycket olyckligt lågvattenmärke nyligen, men denna utveckling började inte förra veckan. Den började omkring halvårsskiftet 2009, och detta resulterade i att rådet i november 2009 uppmanade kommissionen att lägga fram ett förslag till den s.k. gemensamma interimistiska planen, för att stödja reformer i Vitryssland. Kommissionens tjänsteavdelningar har utarbetat ett förslag till nämnda reformplan. Ärendet ligger nu hos den höga representanten, och hon beaktar gärna rekommendationerna från den undersökningsdelegation som parlamentet inrättat i morgon.

Min tredje punkt handlar om att det bör vara med denna sista händelse i beaktande som – när den höga representanten återvänder till kommissionen med feedback om denna gemensamma interimistiska plan – det bör slutföras.

Låt mig ta upp min fjärde och sista punkt. Under andra halvan av 1980-talet inleddes "perestrojka" i f.d. Sovjetunionen, och denna resulterade i, för första gången i livet för många människor – även för mig, en möjlighet att konkurrera om student- och yrkesmässiga utbyten. I mitt fall förde det mig till London School of Economics. Det förändrade mitt yrkesliv på ett dramatiskt sätt. Det gjorde mig förvisso mycket mer användbar och nyttig i mitt hemland.

Det är med denna starka tro att det är genom att öppna de demokratiska kanalerna för länder som har auktoritära regimer som vi européer kan hjälpa dem som jag tog upp – och upprepar igen – min punkt om vikten och nyttan med kontakter mellan folken, nyttan med stöd till företag, nyttan med – trots de stora svårigheterna, den mycket olyckliga bristande respekten för minoriteter, som vi fördömer – att förbli engagerad på ett sätt som ökar möjligheterna för vitrysarna att välja vägen till den fria världen och att samarbeta med EU, och jag upprepar att det är nödvändigt att vi fortsätter att engagera oss på detta sätt.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under nästa sammanträdesperiod.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Vitryssland är en av de europeiska stater för vilken deltagandet i EU:s östliga partnerskap markerar ett viktigt steg framåt i utvecklingen av de bilaterala förbindelserna, såväl som i förbindelserna mellan Vitryssland och varje enskild EU-medlemsstat. När vi nu betraktar detta partnerskap som ett praktiskt instrument för att få till stånd förändringar i Vitryssland måste vi också i sammanhanget beakta civilsamhällets ställning i landet, på grund av dess viktiga roll i skapandet av en fungerande rättsstat. Civilsamhället upprätthåller särskilt öppenheten i partnerskapsmekanismen och hjälper till med att stärka samarbetet mellan Vitryssland och EU. Civilsamhället måste dessutom garanteras deltagande i alla nyckelprocesser som en del av partnerskapet (handlingsplaner, kommittéer etc.), såväl som offentlig kontroll av dessa processer. Det vitryska civilsamhället måste få delta i upprättandet av den offentliga dagordningen, vilket kommer att leda till sociala, ekonomiska och demokratiska framsteg i landet. Man måste alltså uppmuntra till ofta förekommande möten mellan företrädare för civilsamhället och den offentliga sektorn.

Filip Kaczmarek (PPE), skriftlig. – (PL) Den repression som nyligen har ägt rum mot den polska minoriteten i Vitryssland utgör en del av ett mycket större problem. De vitryska myndigheterna tolererar ingen självständighet. De vill inte ha och de godtar inte idén med ett civilsamhälle. Varje självständighetsmanifestation behandlas som politisk opposition. Detta är därför inte en intern konflikt i en icke-statlig organisation, och inte heller är det en polsk-vitrysk konflikt. Det är snarare ett uttryck för de vitryska myndigheternas ihärdiga hållning, dvs. att de försöker att förhindra liberalisering och demokratisering. Det är synd att det i Polen finns politiska krafter som försöker att använda situationen till att uppnå sina egna, specifika mål och som använder händelserna i Vitryssland för att misskreditera den polska regeringens politik. Politiker som uppför sig på detta sätt kan ju inte förstå att de gör exakt vad som Viktor Lukasjenko förväntar sig. Det ligger i hans intresse att polarisera och söndra bland allmänheten i Polen och Europa. Ett förkastande av Polens och EU:s politik gentemot Vitryssland är missbruk av friheten och skadlig när det gäller att få verkningfulla gemensamma åtgärder för frihet och demokrati i Vitryssland. Tack så mycket.

19. Peking +15 – FN:s handlingsplan för jämställdhet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om

– en muntlig fråga till rådet från Eva-Britt Svensson för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, om Peking +15 – FN:s handlingsplan för jämställdhet (O-0006/2010 – B7-0007/2010), och

– en muntlig fråga till kommissionen från Eva-Britt Svensson för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, om Peking +15 – FN:s handlingsplan för jämställdhet (O-0007/2010 – B7-0008/2010).

Eva-Britt Svensson, frågeställare. – Frågan om kvinnors rättigheter står alltid högt på min dagordning så därför gläder det mig särskilt när de som idag också hamnar i fokus för våra diskussioner här i plenum. I jämställdhetsutskottet har vi antagit en resolution som är parlamentets ståndpunkt när det gäller Beijingplattformen. Jag vill rikta ett stort tack till kollegerna i utskottet för ett bra samarbete.

Att plattformen som antogs 1995 inom ramen för Förenta Nationerna var ett historiskt viktigt steg. Den antagna plattformen för handling, så kallad *plattform för action*, var det första globala dokumentet i sitt slag. Det tog ett helhetsgrepp på kvinnors villkor och rättigheter. FN har en lång stolt tradition på området mänskliga rättigheter och antog redan 1948 en förklaring.

Den universella förklaringen består av 30 artiklar, och de citeras ofta. Redan där står det, i andra artikeln, att envar ska åtnjuta fri- och rättigheter utan åtskillnad av något slag, och kön nämns uttryckligen. Inom EU har frågan om jämställdhet mellan kvinnor och män sin tydliga grund både i fördragen och i stadgan om de mänskliga rättigheterna.

I utskottet är vi eniga om betydelsen av Beijingplattformen och behovet av att jobba mer konkret inom EU med att systematiskt följa utvecklingen och se till att vi går mot ökad jämställdhet på alla områden. Det nya europeiska institutet för jämlikhet mellan könen, med säte i Vilnius, kommer att vara ett sätt för oss att få hjälp i arbetet och kan också visa forskning om vilka politiska åtgärder som är de mest verkningsfulla. Det finns nämligen mycket som vi inte har fakta och kunskap om.

Jag stöder förslaget till en europeisk skyddsorder, som jag är väldigt glad att det spanska ordförandeskapet har lagt fram. I Beijingplattformen finns det ett antal områden som är oerhört viktiga för att vi ska nå framgång. Det är områden som exempelvis fattigdom, som främst drabbar kvinnor, otillräcklig tillgång till hälso- och sjukvård för kvinnor, våld mot kvinnor i alla dess olika former, ojämlikhet i de ekonomiska strukturerna och i den ekonomiska politiken.

Som ni vet kommer en delegation med åtta parlamentariker att resa till New York för att representera Europaparlamentet. Vi kommer att följa de diskussioner och förhandlingar som är ett led i att utvärdera hur långt världen har kommit på femton år för att uppnå plattformens antagande. Den resolution som vi antar i morgon kommer vi att ta med oss till New York, och det är viktigt att vi har den med oss.

I utskottet antog vi en punkt där det står att sexuell och reproduktiv hälsa och sexuella och reproduktiva rättigheter är en del av kvinnors rättigheter och att de behöver förbättras i Europa och globalt. PPE-gruppen har begärt att denna punkt ska röstas för sig. Vi vet alla att orsaken till att man vill rösta särskilt om en punkt är att den är särskilt viktigt och att det är därför som man inte röstar i klump med annat i resolutionen.

Jag är helt ense med PPE om att punkt 9 är central. Men jag befärar att de vill rösta bort denna punkt, och det tycker jag vore oerhört beklagligt. Jag är fullt medveten om att vi i detta parlament har olika syn och värderingar, och det ska vi ha. Det är därför vi har debatt och olika diskussioner. Men denna text är ett minimum och bör kunna stödjas av alla. Ingen annan text är föreslagen för att ersätta punkt 9. Det vore djupt olyckligt om vi åkte till New York med en resolution som inte säger ens ett minimum om denna grundläggande fråga, som ju också är en helt central frågeställning på global nivå.

Jag tror och hoppas att alla kan godta texten som den är för den säger bara sådant som för oss alla är en självklarhet. I processen har vi också arbetat nära tillsammans med tusentals olika kvinnor och kvinnoorganisationer och det här dokumentet har en unik förankring.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru Svensson! Tack så mycket för er fråga. Ni vet att en av de viktigaste frågorna för det spanska ordförandeskapet är jämställdhet mellan kvinnor och män. Ordförandeskapet har en rad mål som uttrycker denna jämställdhetsidé när det gäller betydelsen av direktivet

mot diskriminering, och även i förhållande till något ni nämnde, dvs. våld mellan kvinnor och män och vikten av att ha ett system för att kunna skydda offren för denna typ av våld.

I detta avseende är jag mycket glad att se kommissionsledamot Viviane Reding här, eftersom hon är ansvarig för genomförande av allt som handlar om jämställdhet mellan kvinnor och män ur rättslig synvinkel. Jag vill också börja med att be om ursäkt för att den spanska jämställdhetsministern inte är här, eftersom hon just närvarar vid en omröstning i den spanska senaten om reformeringen av abortlagstiftningen, som för övrigt resulterade i ett bra resultat då den just hade antagits denna eftermiddag i det spanska parlamentet.

Rådet har alltid hållit med och har alltid ställt sig bakom EU och FN när det gäller jämställdhet mellan kvinnor och män. Det svenska ordförandeskapet utarbetade Peking +15-rapporten, som det spanska ordförandeskapet ska lägga fram under kommissionens 54:e session om kvinnors ställning, och jag måste säga att trots att stora framsteg har ägt rum på detta område, så finns det fortfarande mycket kvar att göra.

I detta avseende har ordförandeskapet t.ex. betonat behovet av att förbättra uppgifterna och att på ett bättre sätt använda de indikatorer som vi skapade i samband med handlingsplanen från Peking. Som ni vet har man tagit fram tolv indikatorer i EU för övervakning, bedömning och utvärdering av faktisk jämställdhet mellan kvinnor och män, även om vi i vissa fall inte har lyckats utforma dem, t.ex. på områdena för mänskliga rättigheter, medier och miljö.

Jag vill säga att det spanska ordförandeskapet kommer att hålla ett tekniskt sammanträde i maj för att diskutera kvinnor, medier och stereotyper, som ett ämne med anknytning till medierna, som också är något som hamnar under kommissionsledamot Viviane Redings behörighet.

Jag vill avsluta med att säga att det för tillfället finns en mycket viktig fråga, som alla vet, dvs. den ekonomiska krisen. Förutom den skada som har skett kan den också vara ett hinder för framstegen avseende jämställdheten mellan kvinnor och män. Det är emellertid paradoxalt nog också sant att jämställdhet mellan kvinnor och män kan hjälpa oss att övervinna och bekämpa krisen: genom jämställdhet mellan kvinnor och män och lika tillgång till arbetstillfällen för män och kvinnor.

Jag avser mycket specifikt Europa 2020-strategin. EU-institutionerna har klargjort att de vill att Europa 2020-strategin genomgående ska ha en dimension med jämställdhet mellan kvinnor och män, så att denna fråga också blir en del av strategin.

I sitt betänkande i fjol uppmanade Europaparlamentet rådet och kommissionen att inbegripa ett kapitel om integration av könsdimensionen i 2020-strategin. Den 30 november i fjol sade också rådet (sysselsättning och socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor), dvs. det informella rådet som just har sammanträtt i Barcelona, att medlemsstaterna och kommissionen måste arbeta för att se till att, enligt deras behörighet, könsdimensionen kan konsolideras i 2020-strategin och att man tar hänsyn till alla relevanta politiska områden. Jag är därför säker på att detta, tillsammans med kommissionens arbetsprogram, ett omfattande arbetsprogram som alltid har varit ett grundinstrument för vägledning inom denna strategi, kommer att innebära att denna aspekt inbegrips i det dokument som kommissionen har lovat oss den 3 mars om 2020-strategin (vilket har nämnts av Europeiska rådets ordförande Herman Van Rompuy och kommissionens ordförande José Manuel Barroso).

Vi måste fortsätta att arbeta; vi måste driva denna typ av jämställdhetsfrågor framåt. Det handlar inte bara om rättvisa, utan även om överensstämmelse med EU:s anda, så att det kan fortsätta att vara en referenspunkt i världen för jämställdhet mellan kvinnor och män.

Viviane Reding, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Det är för mig en ära att mitt första anförande under frågestunden i parlamentet är ett svar på frågor som rör kvinnor. Som kommissionsledamot med ansvar för grundläggande rättigheter anser jag förvisso att frågan grundläggande rättigheter kopplad till jämställdhet mellan kvinnor och män är en av de viktigaste och även en av de äldsta. Jag känner också starka känslor när jag tänker på – för över 15 år sedan, som en ung Europaparlamentariker från Luxemburg – hur jag utarbetade handlingsplanen från Peking i Luxemburg. Nu är vi här i Europaparlamentet för att förbereda uppföljningen till denna handlingsplan. Cirkeln är sluten.

Jag behöver inte understryka att jämställdhet mellan kvinnor och män är en av EU:s grundläggande värderingar, och ni kan räkna med kommissionens starka stöd på detta område.

Under innevarande år kommer jag att lägga fram en ny kommissionsstrategi för jämställdhet mellan könen, vilken kommer att vara en uppföljning till den befintliga färdplanen för jämställdhet 2006–2010. Om några dagar, när arbetet inom kommissionens 54:e session om kvinnors ställning inleds i FN, vilket markerar den

15:e årsdagen för handlingsplanen från Peking, kommer Europaparlamentet att skicka en mycket viktig delegation. Jag kommer själv att vara närvarande där, tillsammans med rådets ordförande. Vi kommer båda två att hålla anföranden under plenarsessionen. Jag menar att även detta är en mycket kraftfull symbolik.

Det kommer också att bli en möjlighet att mäta, på internationell nivå, de framsteg som görs inom de tolv åtgärdsområdena som angavs i Peking, men också att se vilka ojämlikheter som kvarstår, därför att det trots framstegen fortfarande finns utmaningar att lösa. Jag måste dessutom säga att EU är och kommer att förbli en viktig anhängare av FN:s arbete, både vad gäller den pågående reformeringen av de institutionella mekanismerna och inrättandet av denna jämställdhetsenhet inom FN.

EU representerar också en inflytelserik anhängare när det gäller utvecklingsarbetet, särskilt avseende millennieutvecklingsmålen, vilket garanterar en viktig plats för 50 procent av de medborgare som bidrar till denna utveckling globalt. Vi vet förvisso mycket väl att utan kvinnors insatser kommer det inte att bli någon utveckling. Det är därför jämställdhet mellan kvinnor och män är en övergripande strategi i kommissionen, som inte bara genomförs av kommissionsledamoten med ansvar för området, utan även av andra kommissionsledamöter inom deras egna ansvarsområden, dvs. områdena avseende politik inom EU samt dess yttre politik och, i synnerhet, dess samarbets- och utvecklingspolitik.

Vi vet alla att upprättandet av handlingsplanen från Peking innebar ett stort steg framåt. Till följd av antagandet av denna handlingsplan spreds integreringen av ett jämställdhetsperspektiv över EU. Det var denna signal som sändes i samband med handlingsplanen från Peking. Effekterna har verkligen blivit anmärkningsvärda med tanke på att, i alla medlemsstater, vår jämställdhetspolitik inte längre är begränsad till riktade åtgärder, utan från och med nu är integrerad i all relevant politik.

Handlingsplanen från Peking har också gjort det möjligt för oss att följa framstegen i samband med jämställdhet på grundval av indikatorer som har utvecklats av rådet för de flesta åtgärdsområdena. De finns tolv åtgärder och nio indikatorer. Vi är mycket stolta över resultaten, men vi har fortfarande tre indikatorer kvar att upprätta, vilket jag anser att rådet kommer att se till genom att anta slutsatser som vi ska kämpa oss förbi och utveckla dessa kvarstående indikatorer.

Den 15:e årsdagen för handlingsplanen från Peking. Det svenska ordförandeskapet har bedömt vad som har gjorts i EU när det gäller jämställdhet. Rådet har antagit vissa slutsatser, och parlamentet kommer att lägga fram dessa dokument, vilka naturligtvis också kommer att beaktas i alla övriga strategier som EU kommer att utveckla.

Båda ordförandena har just uttryckt sina åsikter om Europa 2020. Det är bara naturligt att kvinnor i detta system, som kommer att föra EU framåt på nytt, kommer att spela en särskild roll, särskilt vid en tidpunkt när färre och färre personer är sysselsatta på arbetsmarknaden. Saken är den att vi inte ens längre har ett val: vi behöver kvinnor för den ekonomiska utvecklingen. Det är inte ens längre en fråga om bara jämställdhet mellan könen; det är en fråga om ekonomisk politik, och endast det. Vi har därför inget annat val i frågan. Vi behöver kvinnor om vi vill att EU ska klara av sina svårigheter, och dessa nya indikatorer kommer naturligtvis att hjälpa oss på detta sätt. Inom högnivågruppen har vi utvecklat ett arbetsprogram som gör det möjligt för oss att övervaka de befintliga indikatorerna och skapa indikatorer som fortfarande behöver tillämpas. Vi kommer naturligtvis att få hjälp av Europeiska jämställdhetsinstitutet med detta, vilket, från nästa vecka – och detta är ännu ett tecken som kommer vid exakt samma tidpunkt som mötet hålls i New York – inrättas permanent i Vilnius.

Herr talman! Efter mitt besök i New York kommer jag att besöka er för att diskutera kommissionens strategi för jämställdhet. Vi gör det tillsammans. Vi gör det för 50 procent av vår befolkning, för 50 procent av våra medborgare, och vi kommer att lyckas.

ORDFÖRANDESKAP: SCHMITT

Vice talman

Christa Klauß, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, kommissionsledamöter, mina damer och herrar! Den internationella kvinnokonferensen i New York nästa vecka ger oss tillfälle att uppmärksamma världssamfundet på jämställdheten mellan män och kvinnor. Då kommer vår uppfattning om vad vi har uppnått och vad vi vill uppnå sannolikt att bli föremål för en nära och kritisk granskning. De mål om jämställdhet, utveckling och fred som fastställdes i samband med den internationella kvinnokonferensen i Peking den 15 juni 1995 är än i dag en konkret spegling av våra, och EU:s, mål.

Vi är på väg med målet tydligt i sikte. Men vi måste medge att det inte är någon lätt väg, och att det ibland blir trafikstockningar, stopp och enkelriktat. Vi måste hela tiden styra om kursen, alltid ha destinationen klar för oss. Det finns ett gammalt tyskt ordspråk som lyder "Alla vägar bär till Rom". I jakten på den rätta gemensamma vägen uppmanar jag oss alla att försöka skapa en bättre gemensam grund.

Jämställdhetspolitiken kan inte, och får inte, bli föremål för omröstning och smal och framtvingad majoritet. Min grupp ger fri beslutanderätt i den här frågan, och därför, fru Svensson, vill vi ha delad omröstning. Jämställdhet måste bli ett sätt att tänka. Detta fordrar känsla och övertygelse. I sin resolution berör Eva-Britt Svensson många ömma punkter. Det finns fortfarande en rad oavklarade frågor som måste tas upp och som redan har nämnts: inga stereotypa tankar, lika lön för lika arbete, fattigdom bland kvinnor, våld mot kvinnor och ett åldrande samhälle, som främst påverkar kvinnor. För oss är dessa de allra viktigaste frågorna i den här resolutionen som vi vill diskutera.

Med enbart avsiktsförklaringar kommer man dock inte långt. Bara listan över alla resolutioner, strategier och pakter fyller två sidor av Eva-Britt Svenssons betänkande. För min grupp är det mycket viktigt att vi så fort vi talar om jämställdhet nämner både män och kvinnor – på lika villkor, så att säga – och vi hoppas att uppföljningskonferensen till den som hölls i Peking kommer att ta oss ett steg närmare ökad jämställdhet.

Zita Gurmai, för S&D-gruppen. – (EN) Herr talman! I år, 2010, är det femton år sedan handlingsplanen från Peking antogs. Detta är en stund för eftertanke, då vi inte bara behöver utvärdera vad vi har uppnått hittills, utan också fundera över nya vägar för att uppnå de mål som fastställdes 1995.

Början var lovande. År 1995 nådde man ett globalt samförstånd om jämställdhet mellan män och kvinnor på alla områden, däribland det politiska, ekonomiska, juridiska och sociala. Trots detta samförstånd har man inte kommit särskilt långt, och många av målen i handlingsplanen från Peking är fortfarande långt ifrån uppfyllda. I en rad länder har kvinnorna fortfarande ett allt för litet inflytande, och fattigdomen har alltför ett kvinnoansikte.

Ännu på 2000-talet, och till och med i utvecklade länder, förs fortfarande debatten om vissa grundläggande frågor där man ifrågasätter redan etablerade rättigheter såsom rätten till sexuell och reproduktiv hälsa. Jag är mycket tacksam för att parlamentet inte följer denna trend, utan tvärtom respekterar dessa grundläggande rättigheter. Likväl oroar de politiska debatterna och de konservativa angreppen på mänskliga rättigheter, som tydligt visar att kampen för kvinnors rättigheter är långt ifrån över.

Jag anser inte att man kan kompromissa om mänskliga rättigheter. Vi kan inte nöja oss med att enas om en minsta gemensamma nämnare. När vi om några dagar åker till New York måste vi därför kämpa för att alla kvinnor ska ha samma rättigheter och att dessa rättigheter skyddas. Jag kommer personligen att göra det under mottot "Min kropp, min rättighet", som vi måste förmedla till alla världens kvinnor.

Antonyia Parvanova, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! När man ser tillbaka på vad som uppnått sedan förklaringen och handlingsplanen från Peking antogs för femton år sedan, kan man inte förneka att det återstår mycket att göra. Vi är fortfarande långt ifrån de strategiska målen i handlingsplanen från Peking. Bristande jämställdhet och könsstereotyper förekommer i alla världens hörn, och även inom EU. Om vi vill komma framåt i den här agendan måste vi såväl i medlemsstaterna som i EU ha tillförlitlig och jämförbar statistik till hands över indikatorerna från Peking. Dessutom måste vi se till att dessa indikatorer övervakas med jämna mellanrum, och att vi utifrån detta uppdaterar EU:s strategi om jämställdhet mellan könen.

Här i Europa har vi fortfarande mycket att ta itu med.

Låt oss ta situationen på arbetsmarknaden som ett exempel. Där måste vi fylla lönegapet mellan könen och samtidigt titta på kvinnornas ställning och representation i ledarskapspositioner i både offentliga och privata företag.

Om man går närmare in på sociala faktorer leder bristen på jämställdhet och diskriminering mot kvinnor i de flesta fall till utslagning och fattigdom. Fattigdom är den enskilda faktor som har störst inverkan på vår hälsa. Och feminiseringen av fattigdomen har en betydande inverkan på kvinnors fysiska och mentala hälsa.

Kvinnor som tillhör minoriteter drabbas av fattigdom, utslagning och diskriminering. Deras behov är i stor utsträckning okända och nonchaleras, och deras röst hörs inte. För romska kvinnor är den förväntade livslängden upp till tio år kortare än för majoriteten av övriga kvinnor. Spädbarnsdödligheten är tre till fyra gånger högre än bland majoritetsbefolkningen.

Diskriminering, utslagning och fattigdom måste också ses i ljuset av den åldrande befolkningen. Skillnaderna mellan kvinnors och mäns förväntade livslängd kommer att innebära ökade ekonomiska och sociala svårigheter för ensamstående äldre kvinnor. Detta är ett nytt, växande och allvarligt problem som måste övervakas noga och hanteras på rätt sätt.

Slutligen vill jag starkt uppmuntra er, fru kommissionsledamot, att lägga fram ett förslag till direktiv om våld mot kvinnor. Vi kommer alla att stå bakom er.

Nicole Kiil-Nielsen, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) År 2006 uppgav FN att de främsta offren för klimatförändringarna är de mest sårbara och fattigaste befolkningarna. Faktum är att kvinnorna utgör majoriteten av båda dessa kategorier.

I Afrika söder om Sahara, till exempel, förekommer visserligen redan diskriminering mot kvinnor när det gäller tillgång till och kontroll över mark, men den ökade bristen på odlingsbar mark till följd av torka försämrar dessutom ytterligare levnadsvillkoren för dessa kvinnor.

Enligt en färsk rapport kommer en miljard människor att ha flytt från hårt klimatdrabbade områden 2050. Den förlorade tryggheten för dessa klimatflyktingar som tvingas fly till provisoriska läger är ytterligare ett hot mot kvinnor.

Vi måste medge att det inte är en enda av de miljörättsakter som EU antagit de senaste femton åren som inbegriper könsperspektivet.

På De gröna/Europeiska fria alliansens vägnar vill jag därför uppmana EU och dess medlemsstater att integrera jämställdhetsperspektivet i alla konsekvensbedömningar samt i all lagstiftning och politik som rör miljön.

Marina Yannakoudakis, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Det är bara knappt 100 år sedan alla kvinnor fick rösträtt i Storbritannien. Kampen för kvinnors rättigheter är inget nytt, och jag vill hylla alla kvinnorrättsorganisationer världen över som fortfarande kämpar för jämställdhet mellan män och kvinnor.

Kvinnor vill kunna fatta oberoende beslut om karriär och familj, och välja om de ska arbeta i ett traditionellt mansdominerat yrke eller i hemmet och ta hand om barnen. Det vi egentligen behöver göra är att stärka kvinnors inflytande. Vi som konservativa tror på det egna valet, som också innebär flexibilitet för kvinnor och därmed även jämställdhet.

Håller vi omedvetet på att minska kvinnors anställbarhet genom att kräva att företag erbjuder rättigheter som de inte kan uppfylla i dagens ekonomiska klimat? Och är det så att vi på samma sätt hindrar kvinnor från att stanna hemma med barnen för att vi som samhälle värderar detta mindre än att gå till ett arbete?

Kommissionsledamoten har helt riktigt påpekat att vi måste få kvinnorna ut ur recessionen och tillbaka i arbete. Jag anser också att vi måste trygga arbetstillfällena i de små företagen, eftersom det kommer att hjälpa oss att uppnå detta mål. Genom överreglering äventyrar vi småföretagens överlevnad, vilket i sin tur innebär att vi i själva verket begränsar de valmöjligheter vi vill ge kvinnor och därmed också den jämställdhet de förtjänar.

Mara Bizzotto, för EFD-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I det svenska ordförandeskapets rapport om Peking finns inga hänvisningar av något slag till situationen för de kvinnor i Europa som inte har sitt ursprung i västvärlden. Så antingen är det inget problem, eller också vill vi inte se det. Dagens situation för muslimska kvinnor i världen, och Europa, är dock tragisk.

Om västvärldens feminism genomgår en identitetskris beror det på att mångkulturens popularitet har fått allt för många av oss att undvika att ta itu med dessa frågor, som ligger till grund för de problem som så många muslimska kvinnor i Europa och världen nu brottas med.

Vi måste lämna mångkulturalismen och den politiska korrektheten där vi hittade dem och anta den nya utmaningen. Män och kvinnor i Europa måste omedelbart, och inte senare, stötta alla EU:s muslimska kvinnor i kampen för frigörelse och därmed också ge sitt stöd åt de rörelser världen över som fördömer islamistisk fundamentalism.

Är vi beredda att kämpa så att kvinnor i EU slipper symbolen för själslig död, det vill säga burkan? Är vi beredda att diskutera de allt sämre förhållandena för kvinnor i muslimska gemenskaper runtom i Europa?

Om vi låter debatten, och inte tystnaden, råda i dessa frågor får vi också kraft att stötta världens kvinnor i frigörelsen från det islamistiska förtrycket.

Edit Bauer (PPE). – (HU) Femton år efter att handlingsplanen från Peking antogs finns det förstås många saker vi kan och bör prata om. Men jag vill hellre prata om det som är vår uppgift. Vi har ett verktyg i våra händer, och det är lagstiftningen. Många saker har hänt under dessa femton år, både i medlemsländerna och inom EU. Stora framsteg har skett främst tack vare antagandet av antidiskrimineringslagar. Det innebär ett viktigt steg mot att skapa lika möjligheter för alla. Vi måste dock erkänna att vi inte är nöjda med gemenskapslagstiftningen, och oftast inte heller med medlemsstaternas lagstiftningar, eftersom vi gång på gång ser tecken på hur ineffektiva dessa lagar fortfarande är. Ofta förändras situationen bara i mycket liten utsträckning sedan lagen trätt i kraft. Vi kan till exempel ta lönegapet mellan kvinnor och män. Under mer än trettio år har lagen förbjudit könsdiskriminering, och ändå har det skett mycket små förändringar när det gäller dessa skillnader under de senaste tio åren. Tvärtom har dessa skillnader då och då visat sig öka.

Ett särskilt stort problem är tillgången till dessa rättigheter, eftersom det i regel är ytterst kostsamt och komplicerat att få sin sak prövad i domstol. De myndigheter som är ansvariga för att upprätthålla likabehandling och som sköter tillsynen av antidiskrimineringslagstiftningen i medlemsstaterna har för det mesta bristande resurser. Det gör att deras möjligheter ofta är begränsade till att tillhandahålla information och råd. Förhoppningsvis kommer vi under året att få tillfälle att undersöka effektiviteten hos de lagar vi utformar och antar. Det säger sig självt att man inte kan lösa allt genom lagstiftning. Stereotyper är svåra att förändra, och ändå måste vi inse att effektiviteten i våra lagar faktiskt står eller faller beroende på om vi lyckas med just det. Sammanfattningsvis vill jag säga att det förstås är viktigt att vi emellanåt tittar tillbaka i backspegeln, samtidigt som vi hela tiden måste ha klart för oss vart vi är på väg. Vi har stora förväntningar på den nya 2020-strategin, liksom på den nya jämställdhetsstrategin.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Det var ett nöje att lyssna på er. Ni har gett oss positiva signaler och bekräftat att ni är villig att agera. Och det krävs verkligen mycket handlingskraft, eftersom vi femton år efter Peking tyvärr kan konstatera att resultatet är mycket obetydligt. Det är inte bara fattigdomens ansikte som fortsätter att vara kvinnligt. Även analfabetismen, arbetslösheten och de låga lönerna har ett kvinnoansikte. Dessutom diskrimineras kvinnor alltjämt när det gäller tillgången till utbildning och sjukvård. Kvinnor är också det främsta offret för människohandel samt för fysiskt, sexuellt och psykologiskt våld. Kvinnor är underrepresenterade inom politiken och i företagens styrelser. Med andra ord är de utestängda från politiskt och ekonomiskt beslutsfattande.

För att jämställdhetsåtgärder ska vara ändamålsenliga och effektiva vet vi att det krävs tillförlitliga undersökningar som grundar sig på jämförbar könsuppdelad statistik. Det är vad vi behöver för att kunna göra rätt bedömning och vidta rätt åtgärder.

Teresa Jiménez-Becerril Barrio (PPE). – (ES) Herr talman! Jag vill säga att jag inte kom till parlamentet för att hylla den splittriga abortlagen i Spanien.

Det jag oroar mig för är människoliv, och jag är särskilt oroad över de kvinnor – som jag är här för att försvara – vars liv är hotade på grund av könsrelaterat våld, och jag är här för att erbjuda dem en plats där de kan leva i frihet och trygghet.

Parlamentets resolution av den 2 februari 2006 rekommenderar att medlemsstaterna ska formulera en politik med nolltolerans beträffande alla former av våld mot kvinnor och vidta lämpliga åtgärder för att garantera ett bättre skydd för offren.

Genom Stockholmsprogrammet, som antogs här i parlamentet, inrättades ett område med frihet, säkerhet och rättvisa för alla EU:s medborgare, och i det programmet ansågs kampen mot det könsrelaterade våldet vara en prioritet. Detta speglar min uppmaning till det spanska ordförandeskapet att under sin mandatperiod förespråka en europeisk skyddsorder. Denna skyddsorder ska vara till stöd för dem som faller offer för könsrelaterat våld och säkerställa att de som utsätts för dessa brott ska få samma skydd i alla medlemsländer.

I ett Europa utan gränser ska inte heller kampen mot det könsrelaterade våldet ha några gränser. Medlemsstaterna måste arbeta hårt för att harmonisera sin lagstiftning så att vi i kampen mot omänsklig behandling av kvinnor kan övervinna de juridiska hindren och slutligen skydda kvinnornas och deras barns liv, åtminstone i EU.

Jag ber därför kommissionen och rådet att göra allt i sin makt som är nödvändigt för att komma framåt med den europeiska skyddsordern för offer, eftersom den är ett mycket effektivt instrument för att se till att de som inte respekterar kvinnans värdighet och hennes rätt att leva i frihet och trygghet inte går ostraffade.

Iratxe García Pérez (S&D). – (ES) Herr talman! ... (*början av talet är inte tillgänglig av tekniska orsaker*) ... 30 000 kvinnor slöt upp med dem och stämde in med deras åsikter och planer för att gå vidare i ett mer rättvist och jämställt samhälle. De kom från olika platser och många olika ideologier och kulturer, men hade ett gemensamt mål att kämpa för respekten för rätten till jämställdhet och rättvisa, för kvinnors deltagande i det sociala och politiska livet, för ansvarsdelning och för rätten till sexuell och reproduktiv hälsa.

I dag är dessa mål mer aktuella än någonsin, och just därför är det fortfarande långt kvar. Den här resolutionen tar därför upp grundläggande frågor såsom behovet av att kommissionen utformar en strategi för att övervaka arbetsprogrammet, säkerställer en fast anknytning till handlingsprogrammet från Peking samt främjar jämställdhetspolitiken, och inte minst könsperspektivet, i lagstiftningsprocessen.

Det är viktigt att komma ihåg att Europa i dag kan vara en förebild för resten av världen när det gäller jämställdhet, men i vårt arbete och våra insatser måste vi också komma ihåg alla de kvinnor utanför Europa som helt saknar grundläggande rättigheter.

För dem, och för alla kvinnor i Europa, måste vi arbeta hårt.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (FR) Herr talman, kommissionsledamöter, mina damer och herrar! Jag vill gratulera Eva-Britt Svensson till den resolution som hon utarbetat om FN:s handlingsplan för jämställdhet.

Än i dag råder det bristande jämställdhet mellan män och kvinnor på en rad olika områden. Jag tänker just nu främst på sysselsättningsområdet, där lönegapet mellan könen är upprörande och det fortfarande är svårt att förena familjeliv och karriär. Och jag skulle kunna räkna upp många fler områden.

Trots insatserna för att bekämpa den bristande jämställdheten mellan män och kvinnor har inget av målen i handlingsplanen Peking +15 uppnåtts till fullo. Och det handlar inte om att vi hela tiden omdefinierar målen, för dem känner vi till väl. I stället måste vi på nytt överväga vilka åtgärder vi ska vidta för att uppfylla dessa mål.

Därför anser jag att det är nödvändigt att EU förklarar sin strategi inom ramen för målen i FN:s handlingsplan med inriktning på främst tre områden. Vår strategi måste omfatta kortsiktiga, medellångsiktiga och långsiktiga mål.

På kort sikt måste det göras en detaljerad undersökning av alla känsliga områden i ljuset av den ekonomiska och finansiella krisen. Det handlar om att definiera exakta indikatorer som gör att vi kan utvärdera och mäta hur krisen påverkar sysselsättningen och den ekonomiska situationen för kvinnor. Dessa indikatorer måste koncentreras till de ekonomiska, sociala och miljörelaterade aspekterna.

På medellång sikt handlar det om att på nationell nivå regelbundet övervaka och uppdatera statistiken. Den uppsättning indikatorer som fastställts inom ramen för handlingsplanen från Peking måste därför regelbundet ses över utifrån deras politiska, ekonomiska och sociala relevans. Om vi tar hänsyn till dessa två aspekter får vi den konsekvens vi behöver på EU-nivå för att kunna uppnå våra gemensamma mål.

Slutligen måste vi på lång sikt se till att vi integrerar jämställdhetsperspektivet, men också att vi uppmuntrar till utbytet av god praxis mellan medlemsstaterna och givetvis att vi ser till att de framsteg som görs är i linje med kommissionens färdplan.

Genom att följa den här strukturen på tre olika plan ökar vi förutsättningarna väsentligt för att slutligen uppnå våra främsta mål.

Silvia Costa (S&D). – (IT) Herr talman, kommissionsledamöter, mina damer och herrar! Handlingsplanen Peking +15 står i år inför en ekonomisk, finansiell och sysselsättningsrelaterad kris som har en negativ inverkan på levnads- och arbetsförhållandena för miljontals kvinnor i Europa och hela världen, men som också kan utgöra ett tillfälle att se över utvecklingsmodeller, organisationen på arbetsmarknaden samt socialpolitiken.

För att bidra till att uppnå målen i handlingsplanen Peking +15 måste EU, för kvinnornas räkning, prioritera åtgärder för att ge kvinnor tillgång till naturresurser och krediter som mikrolån, förbättra balansen mellan familje- och arbetslivet genom att bland annat anta direktivet om föräldraledighet, stärka utbildningspolitiken och incitamenten för företagen att anställa unga människor och kvinnor och öka kampen mot människohandel med hjälp av ett nytt direktiv som vi hoppas kommer att bygga på den resolution som antogs vid den senaste sammanträdesperioden i Strasbourg.

Vi måste framför allt inrikta utvecklingssamarbetsstödet på att öka kvinnornas inflytande i de fattigaste länderna i allmänhet, och i Afrika i synnerhet, genom att skapa en möjlig allians mellan kvinnor i Europa och Afrika.

Det skulle vara bra – och nu vänder jag mig till kommissionsledamoten och talmannen – om EU:s delegation i New York kunde förespråka och försöka vinna gehör för den kampanj som vill att Nobels fredspris ska tilldelas Afrikas kvinnor, som symboliskt företräds av ledarna för de sammanslutningar som är verksamma i länder som är värst drabbade av konflikter och fattigdom.

Sylvie Guillaume (S&D). – (FR) I dag debatterar vi jämställdheten mellan män och kvinnor, femton år efter den fjärde internationella kvinnokonferensen som hölls i Peking, och vi firar Europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning.

Jag vill göra en koppling mellan dessa två, eftersom det inte råder någon tvekan om att det alltjämt är kvinnor som är de främsta offren för anställningsotrygghet. I Frankrike, till exempel, utgör kvinnorna 80 procent av landets deltidsarbetare och har otrygga och dåligt betalda jobb. Åttio procent av kvinnorna tjänar dessutom mindre än minimilönen, vilket i slutändan innebär att de uppbär en pension som gränsar till minimiinkomst. Det genomsnittliga lönegapet mellan kvinnor och män är dessutom alltjämt mycket högt.

I viss mån finns därmed jämställdheten bara i teorin, och många kvinnor som dessutom fortfarande har ett betydande familjeansvar tvingas ibland ha flera jobb för olika arbetsgivare. Och ändå tjänar de mindre än männen.

Därför är det helt nödvändigt att vi genomför offentliga politiska åtgärder som är särskilt inriktade på att motverka dessa orättvisor såväl på arbetsmarknaden som i hemmet, samt att vi inför ett socialt trygghetssystem som på ett effektivt sätt motsvarar kvinnors behov. Utan dessa åtgärder finns det risk att målen i handlingsplanen från Peking förblir en utopi.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) I EU:s kamp för att uppnå målen med tillväxt, sysselsättning och social sammanhållning är jämställdhetsprincipen av stor vikt. EU har gjort stora framsteg när det gäller genomförandet av handlingsplanen från Peking, men vi kan inte nöja oss med den nuvarande situationen. Rapporten om genomförandet av handlingsplanen från Peking visar att de mål som EU har satt upp ännu inte har uppfyllts. Det är mycket viktigt att indikatorerna i handlingsplanen används för att utveckla jämställdhetsperspektivet i nationella reformprogram liksom i nationella rapporter om social trygghet och social delaktighet. Både i de enskilda medlemsländerna och inom EU råder det alltjämt brist på tillräckligt tillförlitlig och jämförbar statistik över sociala indikatorer som fattigdom bland kvinnor, våld mot kvinnor och institutionella mekanismer. En av uppgifterna för Europeiska jämställdhetsinstitutet är att hantera jämförbar statistik. I institutets arbetsprogram fastställs syften som bör vara till särskilt god hjälp för att tillämpa indikatorerna i handlingsplanen från Peking. Jag är övertygad om att det i tider av ekonomisk recession är nödvändigt att stärka de institutionella mekanismerna för främjande av jämställdhet mellan könen.

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Herr talman! Jag vill tacka mina kolleger för deras bidrag till debatten.

Jag talade nyligen inför en högnivågrupp med anställda inom samhällsnyttan som bestod av kvinnor som nått toppen i sina yrken och som nu var bekymrade över hur de skulle kunna avancera ytterligare. Jag vill vända den här debatten lite, eftersom jag anser att vi tillbringar för mycket tid med att försöka föra fram kvinnorna i karriären utan att fundera över varför det finns yrken där det knappt finns några män. Det främsta skälet är att de inte är tillräckligt välbetalda, och nu tänker jag gå rakt på sak – vi betalar inte tillräckligt bra för städarbete; det arbete som ingen vill göra. Om vi i stället skulle titta på hur vi betalar lön för den här typen av arbete skulle vi kanske uppnå jämställdhet på det planet, liksom även i den andra änden. Jag menar att vi behöver titta närmare på dessa faktorer för att kunna uppnå riktig jämställdhet.

Jag tror att det spanska ordförandeskapet är mycket engagerat i exempelvis kvinnans roll inom jordbruket. Även där spelar kvinnan en oerhört stor roll, som dock inte får något erkännande och sannerligen inte räknas. Återigen är detta en viktig aspekt i de kommande reformerna av jordbrukspolitiken.

Jag vill också nämna två andra frågor. Många kvinnor deltar i den här debatten, men hur många av oss har egentligen underhållsberättigade barn? Skulle vi kunna vara här om vi hade det? Ja, men bara för att vi tjänar betydligt mer än många andra som inte kan göra samma sak.

Låt oss avslutningsvis ge Irans kvinnor ett erkännande. Vi hörde ifrån dem i går, och jag anser att parlamentet och den här debatten bör erkänna deras kamp och önska dem lycka till.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Lika rättigheter för män och kvinnor är en av Europeiska unionens grundläggande principer, och är inskrivet i unionslagstiftningen. År 2009 utgjorde kvinnor 24 procent av ledamöterna i de nationella parlamenten, 26 procent av ledamöterna i de nationella regeringarna och 33 procent av de verkställande direktörerna för europeiska företag, samt 18 procent av professorerna vid statliga europeiska universitet. Jag vill också nämna att 81,3 procent av alla unga kvinnor har minst gymnasieutbildning, och att 59 procent av alla personer med universitetsexamen i Europeiska unionen är kvinnor.

Europeiska unionens strategi för tillväxt och sysselsättning har som mål att sysselsättningen bland kvinnor ska nå 60 procent 2010. Risken för fattigdom bland kvinnor beror emellertid i första hand på situationen för kvinnliga ensamstående föräldrar. Jag anser att det är viktigt för oss att garantera kvinnor lika rättigheter, så att de kan utveckla och planera sin karriär, liksom att erbjuda villkor som möjliggör balans mellan privatliv, yrkesliv och familjeliv. I detta sammanhang vill jag betona vikten av tillgång till barnomsorg. Vi siktar på att 30 procent av alla barn under tre års ålder ska kunna anmälas till och dra nytta av barnomsorg för barn i denna åldersgrupp.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Nu när vi närmar oss firandet av internationella kvinnodagen, dess hundraårsjubileum och 15-årsdagen av godkännandet av handlingsplanen från Peking, kan vi se att det fortfarande förekommer allvarliga problem i kvinnors liv. Kvinnor drabbas av osäkra anställningsförhållanden, arbetslöshet, ökande orättvisor, kapitalismens kris samt våld i samhället, på arbetsplatsen och inom familjen. Fattigdomen har ett kvinnligt ansikte, även här i Europeiska unionen, där kvinnor utgör en majoritet av de 85 miljoner som lever i fattigdom. Av dessa skäl inte bara stöder vi den resolution som antogs i utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, utan vi hoppas även att resolutionen kommer att antas av en majoritet i parlamentet, inklusive den punkt där det understryks att sexuell och reproduktiv hälsa och rättigheter är en väsentlig del av kvinnors rättigheter, och att insatserna för att förbättra kvinnors reproduktiva hälsa och rättigheter måste intensifieras, både i Europa och i resten av världen.

Det är dags att sätta stopp för bristande jämställdhet och stereotyper och prioritera främjandet av lika rättigheter till sociala framsteg för kvinnor och män.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Ett av åtgärdsområdena i handlingsplanen från Peking 1995 syftade till att bekämpa våld mot kvinnor. Femton år efter denna historiska FN-konferens är resultaten av de insatser som gjorts för att förbättra kvinnors situation i världen en besvikelse. Flera program som antagits under årens lopp har sorgligt nog förblivit långt ifrån verkligheten, för att inte tala om millennieutvecklingsmålen, som omfattar främjande av jämställdhet mellan könen. Dessvärre förblir våld i hemmet, användningen av våldtäkt som vapen i krig, könsstympning, tvångsäktenskap, människohandel eller sexuellt slaveri en mardröm som förstör miljoner kvinnors liv i hela världen.

Jag tycker inte att vi kan tala om framgång såvida inte Europeiska unionen börjar engagera sig ännu mer på detta område. Vi behöver en omfattande strategi som syftar till att lösa problemen med fattigdom, brist på utbildning och information, ostraffade brott, väpnade konflikter och människohandel för prostitution. Jag anser att det är viktigt för oss att inte glömma att våld mot kvinnor blir orsak till lidande till följd av en hel uppsättning orsakande faktorer som vi måste vidta mer enade och handfasta åtgärder mot för att utrota.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! Det finns en röd tråd som löper genom handlingsplanen från Peking, nämligen icke-diskriminering. Detta är bra. Kvinnor bör inte få sämre förutsättningar än män utan goda och välgrundade skäl.

Jag anser emellertid inte att kvotering av kvinnor – så kallad "positiv" diskriminering – är ett förnuftigt tillvägagångssätt. Kunskaper måste vara det viktigaste kriteriet, inte kön. Jag vänder mig därför starkt emot kvoteringen av kvinnor vid utnämmandet av Europeiska kommissionen. I stället för att bekymra oss över kvoter borde vi verkligen fokusera på kvinnor som förtrycks och diskrimineras.

I Europa tillåter vi att muslimska kvinnor fortsätter att leva i ett slags parallellt samhälle, där våld mot kvinnor och andra former av förtryck är en del av vardagen. Vi tillåter att muslimska kvinnor i Europa saknar frihet

att fatta beslut på många områden i sina liv. Det börjar med klädsel, och fortsätter genom utbildningen till deras karriärval, och till deras val av make. Kvinnorättsförkämpar från islamiska länder vänder sig till oss i hopp om att något ska göras åt detta. Var finns de mänskliga rättigheternas Europa när vi behöver det?

Jag anser därför att vi bör sluta med dessa konstlade diskussioner om kvotering och i stället arbeta för att bekämpa den massiva diskriminering som dagligen sker i Europa under religionsfrihetens täckmantel. Detta hör sannerligen inte hemma i vår upplysta värdegemenskap.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Hade det inte varit för den föregående talaren och för ministern, skulle vi vara en kvinnogrupp som diskuterade hur man ska förbättra jämställdheten mellan könen. Detta är obestriddligen en av de viktigaste frågorna i det moderna samhället och i vår moderna tid, och jag instämmer med Eva-Britt Svensson i att det finns ett stort behov av samordnade åtgärder på alla nivåer.

Vid sidan om det faktiska problemet med en bestående brist på jämställdhet saknas det också en högkvalitativ, könsdifferentierad analys på EU-nivå av de överenskomna indikatorerna, till exempel på områdena för kvinnlig fattigdom, våld mot kvinnor eller kvinnors mänskliga rättigheter. Kommissionen bör därför ge Eurostat i uppdrag att utveckla förbindelser för att samordna insamlingen av jämförande uppgifter från medlemsstaterna. Kommissionen bör också uppmana medlemsstaterna att aktivt samarbeta med Eurostat.

Trots detta är EU fortfarande världsledande när det gäller jämställdhet, och jag anser att de exempel på god praxis som vi redan har inom EU bör delas med resten av världen. Under nästa förhandlingsrunda bör vi även tala om de goda ting som vi har lyckats åstadkomma. Jag tror att om fem år, vid tjugooårsdagen för konferensen i Peking, kommer vi slutligen att kunna fira större framsteg med att lösa problemet med bristande jämställdhet i hela världen.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Herr talman! Jämställdhet är en av EU:s grundläggande principer. Denna princip är inskriven i fördragen, finns på webbplatser och citeras friskt på många ställen. Det bör därför vara befogat att fråga varför vi alltid talar om det. Svaret är helt enkelt att jämställdhet inte har genomförts på många områden. Jag ser fram mot den dag då vi inte längre behöver tala om detta, och då principen om jämställdhet mellan könen till sist har förverkligats på det sociala området.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Jag instämmer i alla anföranden som hållits, utom ett anförande av Franz Obermayr, som jag bara instämmer delvis i.

Jag måste säga att dessa anföranden av kvinnliga ledamöter är ett uttryck för en ny fas som håller på att ta sin början inom Europeiska unionen, även på området för jämställdhet.

Jämställdhet mellan könen gynnar inte bara kvinnor. Det gynnar även män. Jämställdhet är en avgörande förutsättning för samexistens. Jag trodde därför att både kvinnor och män skulle yttra sig i dag, för detta gynnar oss alla, inte bara kvinnorna. Jag anser att Europeiska unionen har åtagit sig att arbeta för jämställdhet på ett mycket intelligent sätt.

Detta har gjorts genom artikel 2 i fördraget om Europeiska unionen, där principen om jämställdhet mellan män och kvinnor för första gången omnämns i primärslagstiftning, i artikel 3 i detta fördrag och i artikel 8 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, där det står att i all sin verksamhet ska unionen syfta till att undanröja bristande jämställdhet mellan män och kvinnor och att främja jämställdhet mellan dem. Detta innebär all politik. Med andra ord placerar fördragen principen om jämställdhet i centrum för EU:s politik, och det har blivit en central princip på Europeiska unionens politiska dagordning. Vad vi behöver göra är att omsätta det mandat som vi fått genom fördraget om Europeiska unionen i handling.

Detta är vad det spanska ordförandeskapet vill göra och vad Europeiska unionens råd vill göra, och vi är övertygade om att kommissionen kommer att vilja samarbeta med oss.

Så sent som i går sammanträdde vi med kommissionen i Madrid. Kommissionsledamot Viviane Reding var där, och vi är säkra på att vi kommer att ha ett mycket nära samarbete med kommissionen, som kommer att bidra till att våra ambitioner om jämställdhet förverkligas under detta ordförandeskap.

Till att börja med, för att nämna något som kommer att ske snart, kommer den 8 mars att bli en viktig dag. Det är nämligen internationella kvinnodagen, då Europaparlamentet kommer att diskutera kvinnostadgan. Samma dag kommer rådet (sysselsättning, socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor) också att diskutera sambandet mellan jämställdhet och social sammanhållning, som är en annan av EU:s principer – jämställdhet i samband med social sammanhållning och utrotande av våld.

Det ämne som har tagits upp oftast i era anföranden har nog varit behovet av att utrota könsrelaterat våld, vilket är ett av de största otygen i våra samhällen, den värsta sidan av våra samhällen: våld mot kvinnor.

Jag är säker på att skyddsordern mot könsrelaterat våld kommer att bli en av våra framgångar, för vi måste se vad som händer under de närmaste månaderna som framgångar. Ännu en gång vill jag säga att vi räknar med samarbete från kommissionen och Europaparlamentet på detta område.

Viviane Reding, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! De första direktiven om jämställdhet kom på 1970-talet. Sedan dess har många direktiv lett inte bara till förändring av lagarna i medlemsstaterna – det fanns inga lagar i medlemsstaterna på den tiden – utan till själva uppkomsten av lagarna i medlemsstaterna, lagarna om jämställdhet mellan män och kvinnor på alla nivåer i vårt samhälle. Ni har emellertid rätt i att vi har god lagstiftning men att denna inte följs i praktiken. Enligt min åsikt är det inte att stifta nya lagar som är det första vi måste göra, utan att se till att lagarna faktiskt tillämpas i samhället.

Jag drömmer om en tid då vi kan föra en debatt här i parlamentet där 50 procent av talarna är män och 50 procent är kvinnor. Jag har en dröm där internationella kvinnodagen inte längre behövs, eftersom det inte längre finns några problem. Det är trevligt att drömma, men verkligheten är vad den är, och vi måste ta tag i saker och ting. Därför är jag mycket tacksam mot det spanska ordförandeskapet som har satt kvinnofrågan högst upp bland de prioriterade frågorna.

Jag är fast besluten att tillsammans med mina kolleger i kommissionen integrera ett jämställdhetsperspektiv i all politik som vi lägger fram. Tillsammans med min kollega László Andor, som ansvarar för sysselsättning, ska vi se till att detta genomförs i praktiken i Europa 2020-programmet.

När det gäller de övriga delarna kommer jag som sagt att arbeta tillsammans med utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män med den nya jämställdhetsstrategin. I denna strategi kommer frågor som löneklyftan mellan könen och kvinnor inom beslutsfattandet att stå högt upp på dagordningen, eftersom detta är reella strukturproblem som vi behöver lösa. Men det finns också djupgående samhällsfrågor som vi behöver ta tag i med hjälp av kvinnoorganisationer, med hjälp av ministrarna i medlemsstaterna, med hjälp av nationell lagstiftning, med hjälp av EU-lagstiftning, och naturligtvis har vi den fruktansvärda frågan om våld mot kvinnor. Jag tror att detta kommer att stå i förgrunden i det arbete som vi kommer att leda.

Mina damer! Jag anser trots allt att när er starka delegation reser till New York för att fira 15-årsdagen av handlingsplanen från Peking bör vi vara stolta, för om vi ser på vad vi har åstadkommit under de senaste 15 åren är det en hel del. Visserligen har vi ännu inte nått fram dit våra drömmar kommer att leda oss, men vi har åstadkommit mycket, och genom denna erfarenhet kan vi vara till stor hjälp för kvinnor i andra världsdelar. Detta kommer att vara ämnet för mötet i New York. Det kommer inte bara att handla om vad europeiska kvinnor gör, utan också om vad europeiska kvinnor, europeisk politik och utvecklingspolitik kan göra för kvinnor i andra världsdelar.

Vidare anser jag att stadgan om de grundläggande rättigheterna – en mycket vacker text som varje barn i EU:s skolor borde läsa och varje student vid våra universitet borde skriva en uppsats om – verkligen slår huvudet på spiken i detta avseende: det finns ingen skillnad mellan män och kvinnor. De är jämlika, och det är vårt ansvar att se till att vi talar ut när denna grundläggande princip inte förverkligas i vår tillämpning av lagarna i medlemsstaterna. Det är inte bara här i parlamentet vi bör tala ut. Vi bör tala ut i våra medlemsstater också och påpeka de problem som uppstår och som inte har lösts, och inte hålla tyst förrän vi har löst problemet.

Jag uppmanar alla män i parlamentet att lägga sina röster till kvinnornas.

Talmannen. – Jag har avslutningsvis mottagit ett resolutionsförslag⁽³⁾ som ingivits i enlighet med artikel 115.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 11.30.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

(3) Se protokollet.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (RO) Förenta nationerna införde Internationella dagen mot våld mot kvinnor, som firas av hela världen den 25 november varje år. Detta fenomen är mycket vida utbrett: 45 procent av alla kvinnor i Europa faller offer för olika former av våld. I hela världen har var tredje kvinna blivit slagen, tvingad till samlag eller utsatt för andra övergrepp. Detta fenomen tar sig uttryck inte bara i våld inom familjen mot kvinnor och flickor, utan även genom utnyttjande, sexuellt våld, människohandel, hedersrelaterade brott, farliga traditionella sedvänjor, såsom brudbränning eller tidiga äktenskap, och andra former av fysiskt och psykiskt våld mot kvinnor och deras värdighet. I de flesta fall är förövaren en make eller partner, eller en bekant. Jag anser att våld mot kvinnor är en av de allvarligaste överträdelserna av de mänskliga rättigheterna. Det är desto mer allvarligt eftersom det förekommer i varje världsdel, i varje land och kultur, oavsett graden av ekonomisk utveckling. Förövarna av dessa handlingar måste straffas hårt. När det gäller storskaliga förbrytelser måste Internationella brottmålsdomstolen spela en viktig roll och upprätta nära samband med de domar som avkunnats av nationella domstolar.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) Herr talman, mina damer och herrar! Nu nalkas 15-årsdagen av den berömda världskonferens om lika rättigheter för kvinnor som anordnades av FN i Peking. Under dessa 15 år har de 189 länder som undertecknade FN:s handlingsplan för jämställdhet lyckats göra vissa framsteg på alla de 12 åtgärdsområden som fastställs i dokumentet. De flesta av de problem som identifierades då är emellertid fortfarande aktuella i dag, i synnerhet problemet med våld i hemmet mot kvinnor och hur kvinnor dras in i väpnade konflikter. Dessa ämnen behöver jag inte redogöra för i Europaparlamentet – vi diskuterar dem under våra debatter om överträdelser av mänskliga rättigheter vid nästan varje plenarsammanträde. Därför vill jag framföra hur stort värde jag sätter på FN:s initiativ. Var femte år genomförs en detaljerad översyn av handlingsplanen i en mängd länder (senast skedde detta 2005), och de mest brådskande frågorna lyfts fram. För fem år sedan, vid konferensen i New York, uppmärksammades de länder som undertecknat handlingsplanen på det stora antal våldtäkter som begicks mot kvinnor, ökningen av hiv/aids bland kvinnor och den diskriminering av kvinnor som pågår inom arbetslivet. Tyvärr skulle dessa iakttagelser kunna göras på nytt i dag. Vad som behövs är en mycket specifik åtgärdsplan, med verkligt stöd från alla länder som undertecknat handlingsplanen från Peking och med Europeiska unionen involverad, så att tydliga framsteg kommer att synas vid nästa översyn av programmet om fem år.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (RO) Det är min fasta övertygelse att jämställdhet måste finnas med bland de viktigaste målsättningarna för varje demokrati. Avsevärda insatser har gjorts i Europeiska unionen för att uppnå målen i handlingsplanen från Peking, men det har emellertid inte varit möjligt att uppnå dem alla. I Europa står vi fortfarande inför starka stereotyper som förknippas med kvinnor och avsevärda löneklyftor mellan könen, och de framsteg som gjorts med att uppmuntra fler kvinnor att tillträda beslutsfattande befattningar har varit extremt långsamma. I allmänhet förblir lika möjligheter tyvärr bara en ambition, särskilt i länderna i Östeuropa, de nya medlemsstaterna i EU. För att kunna uppnå bättre resultat i medlemsstaterna när det gäller att uppnå målen i handlingsplanen från Peking är tillförlitliga, jämförbara uppgifter om kvinnors situation ett absolut måste, både på europeisk och nationell nivå. Det bör också ske regelbunden översyn av vilka framsteg som gjorts på de områden som identifieras i handlingsplanen. Jag är emellertid glad att det spanska ordförandeskapet har tagit med problemen med bristande jämställdhet bland sina prioriteringar och riktat särskild uppmärksamhet mot kvinnor som arbetar inom jordbrukssektorn. Jag vill därför ta detta tillfälle i akt att gratulera ordförandeskapet till detta initiativ.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) Ett av de strategiska områden som definieras i handlingsplanen från Peking handlar om att kvinnors rättigheter är en oförytterlig, väsentlig och odelbar del av de universella mänskliga rättigheterna. Målet är att fullständigt införa internationella instrument för att skydda dessa rättigheter, däribland konventionen om avskaffande av all slags diskriminering av kvinnor. En form av diskriminering är överträdelser av kvinnors reproduktiva rättigheter. I en rapport om respekten för reproduktiva rättigheter i Polen 2007 och i rekommendationerna från FN:s kommitté för de mänskliga rättigheterna, som baseras på denna rapport, framgår tydligt att polska kvinnor har svårigheter att få tillgång till ersättningsberättigande preventivmedel, hälsovård under graviditet, prover och kontroller under graviditeten och till och med till smärtfri förlossning. De nekas möjligheten till laglig abort i praktiskt taget vartenda fall, även i fall där abort skulle vara tillåtet enligt lag. Till följd av detta utförs årligen 200–400 lagliga avbrytanden av graviditeter i Polen, jämfört med 100 000 olagliga.

Jag föreslår antagande av ett lagligt aborttal, som beräknas genom att man fastställer antalet lagliga avbrytanden av graviditeter per 1 000 levande födda per år, som ett mått på kvinnors jämställdhet i EU:s medlemsstater. I länder där kvinnor har rätt att välja abort fluktuerar denna siffra kring 200. I Polen ligger den på 1. Detta är ett objektiva mått på överträdelserna av kvinnors reproduktiva rättigheter i Polen. Jag uppmanar till

effektivare samarbete mellan EU och FN för att övervaka kvinnors rättigheter och till införande av jämförbara mått på överträdelser av kvinnors rättigheter.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (FR) Resolutionen återspeglar inte hela handlingsplanen från Peking. Som alltid är det enklare att uppehålla sig vid könsstereotyper, "reproduktiv hälsa", för att inte tala om abort, Cedaw-konventionen, våld och kvotering. Finns det inga andra problem för den stora majoriteten av kvinnor och mödrar i Europa och i hela världen? Är det inte dags att ta itu även med andra hinder? I punkt 9 i handlingsplanen från Peking fastställs emellertid målet om egenmakt för alla kvinnor. Det är avgörande att alla kvinnor kan identifiera sig med en offentlig politik för lika möjligheter som respekterar naturliga skillnader och kvinnors nödvändiga, kompletterande natur, och som inte förlorar vikten av nationell och regional identitet eller historisk, kulturell och religiös mångfald ur sikte. Genomförandet av handlingsplanen från Peking är helt och hållet medlemsstaternas ansvar, och bör ske med hänsyn till och strikt respekt för olika religiösa och etiska värderingar, det kulturella arvet och filosofiska övertygelser hos individer och deras samhällen. Hade genomförandet av handlingsplanen från Peking skett med respekt för dessa förutsättningar skulle vi ha kunnat se mer än bara en liten förbättring i kvinnors situation. Denna resolution sänder ett vinklat budskap som splittrar snarare än förenar.

Artur Zasada (PPE), skriftlig. – (PL) Jag stöder fullständigt Eva-Britt Svenssons arbete med problemet med bristande jämställdhet, och jag instämmer i att de frågor hon har tagit upp har ett avsevärt inflytande på processen för att uppnå lika rättigheter för kvinnor och män. Samtidigt vill jag påpeka att många kvinnor medvetet och av fri vilja väljer att arbeta i hemmet på familjens vägnar. Ibland tvingas de att ge upp sin karriär på grund av oförutsedda skäl, som behovet av att vårda ett sjukt eller funktionshindrat barn. Ett betydande problem i denna situation är bristen på lämpliga lösningar för pensionsrättigheter för dessa kvinnor. I många länder finns det inga lösningar alls på detta område, eller så är inte de befintliga lösningarna tillräckliga för att garantera kvinnorna en rimlig levnadsstandard. Debatten om jämställdhet måste därför även omfatta frågan om rätt till förmåner för kvinnor som tar hand om hemmet och vårdar barn.

20. Anföranden på en minut om frågor av politisk vikt

Talmannen. – Nästa punkt är anföranden på en minut om frågor av politisk vikt i enlighet med artikel 150.

Vi kommer att ge företräde åt de ledamöter som inte yttrade sig under den senaste perioden för anföranden på en minut i enlighet med artikel 150, framför dem som yttrade sig förra gången.

Traian Ungureanu (PPE). – (RO) Den 4 februari 2010 offentliggjorde Traian Băsescu, Rumäniens president, ett beslut som bekräftar högsta försvarsrådets godkännande av Rumäniens deltagande i USA:s antirobotsystem. Avtalet ska nu läggas fram inför det rumänska parlamentet för godkännande. Samtidigt förklarade presidenten att avtalet inte är riktat mot Ryssland. Jag anser att detta ger Rumänien möjlighet att visa sin förmåga att agera som strategisk partner till Förenta staterna i Svartahavsregionen och bli en nettoleverantör av säkerhet i Europa.

I det nuvarande sammanhanget av allvarliga globala utmaningar kommer avtalet mellan Rumänien och USA ofrånkomligen att konsolidera säkerhetssystemet för europeiska allierade. Jag är övertygad om att Europeiska unionen kommer att välkomna detta betydelsefulla avtal.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). – (PL) Herr talman! Jag vill framföra min djupa oro över mina polska landsmäns snabbt försämrade situation i Litauen. Litauen är en medlemsstat i Europeiska unionen. Trots detta sker överträdelser av den polska minoritetens grundläggande rättigheter i Litauen. Det finns nära 300 000 polacker i Litauen, i regioner där de utgör 60-80 procent av befolkningen, men de har inte rätt att använda sitt modersmål som officiellt minoritetsspråk i officiella situationer. En domstol har beslutat att tvåspråkiga gatunamn ska tas bort. Domstolstjänstemän skickas för att genomdriva detta beslut. Polska namn anpassas till litauiskan. Polacker utsätts för diskriminering vid återlämnande av mark. Polska barns rätt till undervisning på polska inskränks. Deras föräldrars rösträtt begränsas.

EU:s framtid ligger just nu i vågskålen. Vill vi fortfarande leva i ett Europa av skenbara värderingar, eller ett av verkliga värderingar? I vilken riktning EU utvecklas beror delvis på oss. Ska vi blunda för öppen diskriminering av en minoritet, eller ska vi verkligen bygga ett säkert Europa i en anda av respekt för mänskliga rättigheter?

Andres Perello Rodriguez (S&D). – (ES) Herr talman! Jag vill rapportera något till parlamentet och be om dess stöd. Jag vill rapportera att i den södra delen av EU, i den flitiga och företagsamma staden Valencia, finns

ett historiskt hamnkvarter vid namn Cabañal, som skulle kunna förstöras av en plan som de lokala myndigheterna vill genomföra efter att ha lämnat området åt sitt öde i nästan 20 år.

De lokala invånarna har protesterat mot denna plan. På högsta domstolens begäran har kulturministeriet avgjort att planen skulle utgöra förstörelse av kulturarv, och även författningsdomstolen försökte nyligen stoppa planen eller dömde att den borde stoppas.

Svaret från de offentliga myndigheterna har varit att vägra att ge vika för institutionerna, med allt detta medför av risk, fara och brist på politisk hänsyn.

Det stöd jag efterfrågar är att de lokala invånarna ska få den hjälp de ber om från parlamentet mot denna förstörelse av kulturarv, för att se till att en sådan stor, barbarisk villfarelse inte kan drabba ett område som Cabañal i södra delen av Europeiska unionen.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). – (RO) Förra veckan deltog jag i ett sammanträde med den parlamentariska samarbetskommittén EU–Moldavien. Resultaten från detta sammanträde är ytterst uppmuntrande när det gäller bilaterala förbindelser och Republiken Moldaviens närmande till Europeiska unionen.

Den pro-europeiska regeringen i Chişinău har gjort synliga framsteg under de få månader som gått sedan den kom till makten. Jag anser att dessa framsteg är ett klart tecken på uppriktig vilja att sätta kurs mot Europa. Den politiska viljan hos Republiken Moldaviens nuvarande regering att främja reformer som syftar till att bygga upp stabil demokrati och välmående ekonomi framgick tydligt under diskussionerna förra veckan. Jag välkomnar att man inlett förhandlingar om ett nytt associeringsavtal i januari i år. Jag anser att Europaparlamentet måste vara aktivt involverat i denna process och stödja slutandet av ett sådant avtal och undantag från viseringskrav.

Republiken Moldavien delar Europeiska unionens värderingar. Därför anser jag att både Europeiska kommissionen och Europaparlamentet måste bistå denna regering med ekonomiskt stöd, som måste beviljas så snabbt som möjligt, och även bidra med den expertkunskap som EU kan erbjuda på de olika områden som reformerna riktas mot, såsom rättssystem eller ekonomi.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Herr talman! Tyvärr är jag ännu en gång tvungen att yttra mig om situationen för den polska minoriteten i en av Europeiska unionens medlemsstater – Litauen. Det skulle kunna tyckas att om en stat tillhör Europeiska unionen borde den följa alla europeiska normer. Regeringen i Vilnius gör emellertid inte detta.

Det finns fortfarande ingen överenskommelse i Litauen om tvåspråkiga gatunamn på platser där den polska befolkningen är en majoritet snarare än en minoritet. Det finns betydande problem kring bedrivandet av undervisning på polska. Till följd av åtgärder som vidtagits av litauiska utbildningsmyndigheter kommer ungefär 100 polska skolklasser att upphöra. Nyligen har avsevärda restriktioner införts för konstnärliga grupper som sprider polsk kultur.

Det finns en märklig obalans här, eftersom litauer i Polen garanteras alla sina rättigheter och får stora bidrag från den polska statsbudgeten. Det är dags för en grundläggande och civiliserad reaktion. Det är på tiden att internationella organisationer, däribland vårt eget Europaparlament, tar upp frågan om diskriminering av polacker i Litauen.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Herr talman! Nu i kväll närvarade jag vid en mottagning för Shen Yun Performing Arts i ledamöternas sal. Förra året hade jag nöjet att se Shen Yuns show i London. Gruppens syfte är att visa upp och återuppliva intresse för traditionell kinesisk kultur, en kultur som det kinesiska kommunistpartiet och regeringen förstås har gjort sitt bästa för att förstöra under de senaste 60 åren.

Jag blev förfärad när jag fick veta i kväll att ett planerat uppträdande i Rumänien i april hade ställts in på grund av påtryckningar från den kinesiska regeringen. Det är fullständigt oacceptabelt att Rumänien, ett land som påstår sig vara en demokrati, låter sig påverkas på detta sätt av en tyrannisk kommunistisk regim. Jag borde också påpeka att Shen Yun främjar en filosofi av sanningsenlighet, tolerans och medkänsla, så det är föga överraskande att den kinesiska regeringen och kommunistpartiet fruktar denna ideologi som går stick i stäv med deras egen.

Jag föreslår Europaparlamentets talman Jerzy Buzek att vi rättar till situationen genom att bjuda in Shen Yun att sätta upp en föreställning i parlamentet på tidigaste passande datum. Detta skulle vara ett tydligt sätt att visa stöd för dessa oförlikligt modiga kinesiska demokratiaktivister.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Jag vill ta detta tillfälle i akt att här i parlamentet fördöma användandet av förfälskade irländska, brittiska, franska och tyska pass vid mordet på Hamasledaren som inträffade nyligen. Dubais polischef sade att han var 99 procent säker på att Mossad låg bakom dödsfallet.

Om detta är fallet var det flagrant missbruk av EU-pass för att begå brott i ett tredjeland, och i synnerhet ett svek gentemot Irland eftersom vi ända sedan vi fick vår självständighet 1922 har varit ett neutralt och vänligt inställt land vilket gör att våra medborgare kan resa, kanske med större frihet, till platser dit andra personer inte skulle få resa.

Användandet av förfälskade pass i denna situation har äventyrat detta förhållande, särskilt i Dubai. Jag vill uppmana i synnerhet den höga representanten att utreda detta ärende, och jag anser att om den israeliska regeringen eller Mossad låg bakom detta bör vi och de andra berörda länderna få upprättelse.

Alan Kelly (S&D). – (EN) Herr talman! Vi kommer så småningom att komma över den här förvirringen. Regionalstödskartan för regler om statligt stöd i Europa är i allvarligt behov av översyn. Verkligt oroande är att när jag skrev till den förra kommissionen i det här ärendet baserade den sin politik på uppgifter från Eurostat från 2006. Nu när regionalstödskartan håller på att ses över är det oerhört viktigt att inse att den europeiska ekonomin befinner sig i ett helt annat läge. För att bara nämna ett exempel från mitt eget land har arbetslösheten i landets mellersta västra delar ökat med över 40 procent under det senaste året, och då har jag inte räknat in tidigare år då arbetslöshetssiffrorna redan var på uppåtgående. Områden i landets mellersta västra delar, som Limerick, Clare och Tipperary, behöver omfattande statligt stöd för att framförallt skapa nya arbetstillfällen. Situationen börjar bli kritisk.

Med tanke på den dramatiska vändningen i den irländska ekonomin, liksom i andra ekonomier, kunde åren 2006 och 2007 lika gärna ha varit en hel livstid sedan. Samtidigt som jag inser att det delvis är upp till medlemsstaterna själva att informera kommissionen om eventuella förändringar i sin ekonomiska situation bör kommissionen inte ha samma strategi oavsett vad som händer.

Corneliu Vadim Tudor (NI). – (RO) Mina damer och herrar! Jag anser att hunden är Guds viktigaste gåva till människan. Ni känner säkert till citatet av Madame Roland som skulle giljotineras under franska revolutionen: "Ju mer jag ser av människorna, desto mer tycker jag om hundar." Lord Byron å sin sida skrev: "Hundar har människans alla dygder utan hennes brister."

Jag företräder här i parlamentet flera miljoner djurvänner i mitt land som är upprörda över den grymhet som visas mot herrelösa hundar som hänsynslöst dödas. Utländska besökare i Rumänien blir bestörta över att se döda hundar ligga på vägarna, en barbarisk syn som till och med barnen måste bevittna. Bukarests prefekt kräver för närvarande en ändring av en lag som ändrats av Rumäniens parlament för att utrota de herrelösa hundarna. Hundar är dock skyddande änglar. Det är också väl känt att hundarna i forna dagar hjälpte till att skydda invånarnas hälsa i befästa städer eftersom de såg till att hålla råttor och ormar borta.

Jag uppmanar Europaparlamentet att kräva att den rumänska regeringen följer den allmänna förklaringen om djurens rättigheter som utfärdades i Paris 1978. Vi måste få slut på massakern på herrelösa hundar i Rumänien. Den som inte älskar djur älskar inte heller människor. För guds skull, vi lever faktiskt i det tredje årtusendet efter Kristus!

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill skarpt kritisera situationen i den katalanska och europeiska svinsektorn. Priset på svin har fortsatt att minska i över ett år och har under flera månader nu legat klart under produktionskostnaden. Ett av skälen till detta är svinimporten från tillväxtländer. Alltför ofta importeras svinen till EU utan att kontrolleras ordentligt i den europeiska tullen.

Alltför ofta uppfyller svinimporten inte de krav i flera EU-förordningar om kvalitet och livsmedelstrygghet som EU enbart ålägger europeiska producenter. Det verkar som om samma sak kommer att ske under de kommande åren: skärpta djurskyddskrav för europeiska producenter men ingen kontroll av importen från tillväxtländer.

Det här är ett uppenbart fall av illojal konkurrens. Europa kommer på det här sättet att mista sina jordbrukare och svinproducenter, och utan dem kommer Europa att förlora en viktig del av sin livsmedelsproduktion från jordbruket. Det var dessa farhågor jag ville dela med er.

Valdemar Tomaševski (ECR). – (PL) Herr talman! Jag vill ta upp nationella minoriteters situation i Litauen, där deras rättigheter ständigt inskränks.

I Litauen, i områden där det bor många nationella minoriteter, råder ett allmänt förbud mot användningen av tvåspråkiga informationsskyltar som har använts i 20 år. Stödet till skolor för nationella minoriteter har sänkts, och förberedelser pågår för att stänga skolorna som ett led i vad som kallas en "reform". Utländska namns ursprungliga stavning får inte användas i identitetshandlingar. Dessutom vidtas åtgärder för att försvåra för polacker i Litauen att få tillbaka mark som konfiskerats av kommuniststyret, och på senare tid har även minoriteternas kulturliv drabbats. Wilia, den äldsta, traditionella, polska sång- och dansgruppen i Litauen, har fått sitt statliga stöd sänkt till en fjärdedel av vad det tidigare var, och tre heltidstjänster har dragits in så att det numera endast återstår en.

De nationella minoriteternas rättigheter i Litauen ska respekteras som EU kräver i sitt motto: Förenade i mångfalden.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Herr talman! Ramon Tremosa i Balcells tog upp frågan om lågkostnadsproduktion inom jordbruket, och det är en fråga som jag är djupt oroad över, i likhet med många andra här i parlamentet. Jag är dock mer oroad över kommissionen och över hur den ser på jordbruket, landsbygdsområden och livsmedelsindustrin. Den verkar i EU 2020-strategin nästan har glömt bort denna viktiga sektor i EU. Jag uppmanar kommissionen att inte ignorera detta viktiga område. Jag hoppas att det inte betyder att kommissionen tycker att sektorn har förlorat sin betydelse, särskilt med tanke på att vi försöker reformera EU:s budget.

Jag vill påminna kommissionen om att jordbruket och livsmedelssektorn är viktiga för livsmedelstryggheten, för miljöskyddet och för sysselsättningen i landsbygdsområden. Jag anser att detta måste återspeglas i EU 2020-strategin.

Jag vill tacka Macra na Feirme, som är en organisation för unga jordbrukare i Irland, både män och kvinnor, för att de gjort mig uppmärksam på den här frågan. Jag hoppas att kommissionen lyssnar.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Arbetslösheten i euroområdet uppgick vid årets början till 10 procent, vilket kan jämföras med 9,6 procent i EU-27. Arbetslösheten för ungdomar är över 21 procent. Det finns ca 20 miljoner företag i EU, finanssektorn ej inräknad. Av dessa är 99 procent små och medelstora företag. Två tredjedelar av den totala arbetsstyrkan i den privata sektorn är anställda av små och medelstora företag.

Jag uppmanar kommissionen och medlemsstaterna att ta fram ett åtgärds paket för att särskilt hjälpa små och medelstora företag ur den ekonomiska och finansiella krisen. Detta åtgärds paket bör även inriktas på dem som vill starta små eller medelstora företag. Åtgärderna kan till exempel bestå av att på lämpligt sätt anpassa Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter och det sjunde ramprogrammet för forskning och förenkla de administrativa kriterierna och förfarandena för att underlätta för små och medelstora företag att delta i projekt som genomförs med hjälp av EU-medel.

Sist men inte minst föreslår jag att man, precis som för jordbrukarna, beviljar statliga garantier på lån till små och medelstora företag för att hjälpa dem ur krisen, naturligtvis för en begränsad period och upp till ett visst tak.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman! Problemet med olaglig invandring är som vi alla vet betydligt värre i Grekland än i resten av EU. Det finns olika skäl till detta, allt från landets geografiska läge till dess långa kustgräns.

Under dessa omständigheter är den grekiska regeringens initiativ, som på ett aldrig tidigare skådat sätt gör det möjligt för invandrare att bli grekiska medborgare, i bästa fall ett infall i dessa tider. Det har gett upphov till följande paradox: att regeringen i det land som har det mest akuta problemet också föreslår de minst strikta reglerna, på alla nivåer, i hela EU.

Detta främjar snarare olaglig invandring än motverkar den, på bekostnad av den lagliga invandringen. Det undergräver den sociala sammanhållningen och utgör ett splittrat angreppssätt i frågan eftersom man endast undersöker det sista ledet i en hel kedja bestående av olaglig inresa, asyl, avlägsnande och uppehålls- och arbetstillstånd i EU. Det ger ett okänt antal olagliga invandrare möjlighet att få EU-medborgarskap.

Ur det perspektivet är det en europeisk fråga som vi noggrant bör diskutera inom en snar framtid.

Ioan Enciu (S&D). – (RO) Rätten till personlig integritet har blivit en särskilt aktuell fråga den senaste tiden på grund av införandet av ny informationsteknik. Denna teknik har positiva effekter på många områden. Den har dock även väckt frågan om intrång i medborgarnas privatliv och i förlängningen behovet av att

reglera tillgången till personuppgifter. Jag syftar här på att medborgarna måste garanteras rätten att kontrollera hur deras personuppgifter samlas in, lagras, används och sprids.

Gällande dataskyddslagstiftning har släpat efter och kan inte längre lösa alla de problem som har uppkommit. De många synpunkterna från allmänheten visar tydligt att det behövs en skärpt reglering av rätten till personlig integritet. Jag välkomnar EU:s insatser för att skapa en tillfredsställande rättsdatabas på området, men jag anser att de fortfarande inte är tillräckliga för att möta de nya utmaningarna.

(Applåder)

Oldřich Vlasák (ECR). – (CS) Mer än sex månader har gått sedan Kanada vidtog den nya åtgärden att återinföra visumkravet för medborgarna i en av EU:s medlemsstater, i det här fallet Tjeckien. Kanada motiverade åtgärden med att massor av tjeckiska medborgare, i synnerhet romer, sökte asyl på andra sidan oceanen. Under dessa omständigheter skulle jag vilja säga att i Tjeckien gäller samma villkor för alla, oavsett om de har tjeckiskt, slovakiskt, vietnamesiskt eller ukrainskt medborgarskap eller om de har tjeckiskt, afroamerikanskt eller romskt ursprung. Enligt stadgan om de grundläggande rättigheterna, som är en del av vår konstitutionella lagstiftning, har alla medborgare lika rättigheter oavsett nationalitet eller etnicitet. Bara det att Kanada motiverar sina åtgärder med hänvisning till romerna är i sig diskriminerande eftersom man därmed erkänner att visumvillkoren ändras på grund av en etnisk grupp. I stället för det kostsamma och administrationskrävande visumförfarandet borde Kanada, om något, noga tänka igenom dessa villkor.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Herr talman! Som ni vet röstade parlamentet den 11 februari nej till programmet för att spåra finansiering av terrorism, Swift-avtalet. Avtalet har därmed upphävts, och inga uppgifter överförs.

Kommissionen har emellertid ett nytt förhandlingsmandat. Frågan jag skulle vilja ställa till Europaparlamentets ordförandeskap – inte till er, utan till det faktiska ordförandeskapet – är om vi har en förhandlingspart, om Förenta staterna förhandlar med EU efter bakslaget, eller om förhandlingarna sker bilateralt med vissa medlemsstater.

Om förhandlingarna äger rum kräver jag i vilket fall som helst att Europaparlamentet deltar i förhandlingarna, ett krav som jag tror att vi alla ställer oss bakom.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Den 23 februari resulterade ett stort kolväteutsläpp från en tank i ett nedlagt raffinaderi i Villasanta, Lombardiet, i enorma föroreningar av den närliggande floden Lambro.

Den stora miljökatastrofen, i vilken tusentals kubikmeter olja läckte ut, slår inte bara ut Lambros ekosystem, med konsekvenser även för faunan, utan riskerar också – trots de vidtagna åtgärderna – att sprida sig till floden Po, som rinner längs hela Podalen tills den mynnar ut i Adriatiska havet.

Situationen är så osedvanlig och allvarlig att Lombardiet redan har begärt utlysning av undantagstillstånd. Det krävs dock även åtgärder från EU:s sida – och jag efterlyser en signal från ordförandeskapet – både när det gäller att samordna miljöinitiativen i de områden som befinner sig i riskzonen, vilket naturligtvis bland annat gäller Poområdet, och när det gäller vilka stödbelopp som kommer att behövas för det oerhört viktiga arbetet med att återställa miljön i detta vidsträckta område som drabbats av en enorm miljökatastrof.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Regionala skillnader är fortfarande en utmaning för EU. Därför är det viktigt att sammanhållningspolitiken fortsätter att stödja mindre utvecklade regioner. Jag välkomnade därför initiativet till en EU-strategi för Östersjöregionen och det pågående initiativet för Donauregionen.

Av samma skäl uppmanar jag parlamentet att noggrant överväga möjligheterna att upprätta nya strategier för andra regioner. I sydvästra Europa står till exempel Makaronesien (Azorerna, Madeira, Kanarieöarna och Kap Verde) inför olika gemensamma utmaningar. Med en strategi för den här regionen skulle man därför kunna förbättra kommunikationssystemen, bevara miljön, främja tillväxt, vetenskapligt utbyte, sysselsättning och sysselsättningsstrygghet, och underlätta kampen mot den olagliga invandringen. Detta skulle också innebära en utveckling av Europas atlantgräns och skulle skapa ytterligare en brygga mellan Europa och Afrika.

Luís Paulo Alves (S&D). – (PT) Jag skulle vilja påpeka att lufttransport ibland är det enda sättet att ta sig till öregioner och att förutsättningarna för att bedriva sådan verksamhet beror på mängden passagerare och gods som transporteras. I vissa öregioner är dessa volymer stora nog för att locka många flygbolag – vilket bidrar till ökad konkurrens och låga transportpriser och därmed ökad tillgänglighet. I andra områden, till

exempel Azorerna, rör det sig om mycket lägre volymer, vilket gör dem oattraktiva för flygbolagen. Biljettpriserna blir därför högre, vilket begränsar människors rörlighet och gör området mindre populärt för turister, som annars skulle kunna bidra till att förverkliga områdets enorma utvecklingspotential och bidra till att öka diversifieringen av den ekonomiska basen. Detta hinder är särskilt allvarligt i kristider, som den period vi befinner oss i för närvarande.

Det innebär att det behövs tillfälligt stöd för att främja ökade passagerar- och lastvolymer så att marknaden kan börja fungera. Detta skulle även innebära att dessa regioner, som har stor potential som turistmål, kan omfattas av målen för de transeuropeiska näten, som ska utvidgas mot Europas utkanter.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Trots att många ekonomer och politiker redan har förklarat att krisen är över i Europa kämpar vi fortfarande med dess negativa konsekvenser. De månatliga arbetslöshetssiffrorna i EU blir allt mer deprimerande. Det finns för närvarande över 23 miljoner människor i Europa som är utan arbete. Det innebär att krisen har förstört många års insatser för att främja sysselsättningen. Den ständigt stigande ungdomsarbetslösheten är en ytterst negativ företeelse. För närvarande är en av fem unga européer utan arbete. Man bör utgå ifrån att denna situation kommer att få ytterst negativa sociala konsekvenser, i form av ökad brottslighet, ökat alkohol- och narkotikamissbruk och fler problemfamiljer. Jag anser att vi för att snabbt ta oss ur lågkonjunkturen bör använda vår största tillgång – EU:s inre marknad. Det behövs ökad samordning på EU-nivå för att kunna utnyttja den gemensamma marknadens alla möjligheter. Vi behöver fortsätta att förenkla reglerna för den inre marknaden och utveckla en verklig ekonomisk union.

Claudiu Ciprian Tănăsescu (NI). – (RO) I början av februari löpte GMP-standarden ut för Cantacuzino-institutet, som är ett nationellt institut för forskning och utveckling inom mikrobiologi och immunologi i Bukarest. Institutet fick därför sitt tillstånd indraget för tillverkning och saluföring av injicerbara produkter, bland annat vaccin. Cantacuzino-institutet väntas återfå sitt tillstånd att tillverka vaccin under andra hälften av april efter att ha genomfört den åtgärdsplan som tagits fram av institutets ledning och det nationella läkemedelsverket och som godkänts av hälsoministeriet.

Vi bör dock inte glömma bort att det finns stora potentiella risker med att avbryta verksamheten vid ett för både Rumänien och EU strategiskt viktigt institut som Cantacuzino-institutet. Jag anser därför att det är viktigt för EU:s institutioner att skärpa sina kontroller för att förhindra att den här situationen uppstår igen på EU-nivå i framtiden.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Herr talman! Jag ber er med all respekt att imorgon ge oss en lista över alla som begärt ordet för anföranden på en minut baserad på två kriterier: Det första är att de inte talade under föregående plenarsammanträde, och det andra är tidpunkten när de lämnade in sin begäran.

Med all respekt för både er och presidiet anser jag inte att presidiet har rätt att fördela tiden hur som helst. Det finns vissa principer, och den första är öppenhetsprincipen.

Vi ser fram emot listan imorgon – och jag ser att andra ledamöter instämmer – med de två kriterierna: dels kriteriet om vilken tidpunkt de lämnade in sin begäran och dels kriteriet om huruvida de talade under föregående plenarsammanträde.

Talmannen. – De kriterier som vi tillämpar är som ni vet en jämn fördelning av anförandena mellan de olika politiska grupperna, baserad på gruppstorlek. Dessutom ger vi förtur åt dem som inte talade under föregående sammanträde. Det är de kriterier vi tillämpar.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). – (EL) Herr talman! Inte en enda person ur gruppen De Gröna/Europeiska fria alliansen talade idag medan fem eller till och med sju ledamöter ur andra grupper har talat. Hur förklarar ni det?

Talmannen. – Jag förklarade det tidigare, herr Tremopoulos. Tre personer ur er grupp begärde ordet. De hade alla talat under föregående sammanträde. Vi tillämpade därför detta kriterium för att fördela anförandena jämnt.

María Muñiz De Urquiza (S&D). – (ES) Är det ni eller sammanträdestjänsten som väljer dessa kriterier? Finns de nedskrivna någonstans?

Talmannen. – Listan över ledamöter som begärt ordet visar vilka ledamöter som talade vid föregående sammanträde enligt artikel 150.

Baserat på dessa uppgifter ger ordförandeskapet ordet till alla politiska grupper. Nu råkade det förhålla sig så att de tre ledamöter som begärde ordet ur gruppen De Gröna/Europeiska fria alliansen redan hade talat vid föregående sammanträde. Vi gav dem därför inte företräde. Så går det till. Vi försöker se till att alla får tala, i enlighet med respektive grupps storlek och det kriterium som jag förklarade för er om dem som inte talade vid föregående sammanträde.

María Muñiz De Urquiza (S&D). – (ES) Det kan mycket väl vara ett rimligt kriterium, men står det skrivet någonstans i plenarsammanträdet eller parlamentets regler eller arbetsordning?

Talmannen. – Ordförandeskapet använder sina befogenheter och tolkar hur sammanträdet ska skötas på ett korrekt, rättvist och balanserat sätt för alla grupper.

Chrysoula Paliadeli (S&D). – (EN) Jag skulle vilja veta om jag står med på listan över dem som har begärt ordet idag och om jag också står med på listan över dem som talade vid föregående sammanträde. Går det att få ett svar på den frågan här och nu?

Talmannen. – Jag ska informera er här och nu. Fru Paliadeli, ni står med på listan över talare från den socialdemokratiska gruppen. Ni kommer att få ordet i samma ordning som ni begärde ordet: Ni finns uppskriven i samma ordning som ni begärde ordet. Vi har gett ordet till sex ledamöter i er grupp.

Chrysoula Paliadeli (S&D). – (EN) Herr talman! På vilka grunder?

Talmannen. – Kronologisk ordning – tidsordning. Ni var nummer nio på listan.

Jag fortsätter nu med sammanträdet.

(Inpass från kammaren)

Jag har förklarat kriterierna. Vad mer vill ni veta?

Corina Crețu (S&D). – (EN) Herr talman! Det enda problem vi har är att det vore bra att veta i förväg vem som kommer att få ordet. Klockan är tio på kvällen, och vi stannar förgäves om vi inte får någon talartid. Jag tycker att vi borde ha som regel att vi får veta minst två timmar i förväg vem som ska få ordet för anföranden på en minut.

Talmannen. – Vi ska ta era synpunkter i beaktande.

John Bufton (EFD). – (EN) Herr talman! Det är inte alls ert fel, men det är en enda röra. Vi har väntat i många timmar här ikväll för att få tala. Klockan har nu blivit tio på kvällen. Det blir dags för anföranden på en minut, vi tilldelas talartid men det är patetiskt. Om vi ska lägga tid här på viktiga frågor för våra egna regioner borde vi verkligen få lov att komma till tals.

Det måste finnas någon struktur i er organisation, i detta skämt till parlament, som gör att vi faktiskt kan säga att vi kommer att närvara och kan få tid att tala. Det är löjligt att tro att vi skulle sitta här så länge och vänta i förhoppningen om att få tala. Vårt folk hemma i Storbritannien är trötta på detta nonsens, eftersom vi inte kan försvara deras rättigheter och ta upp deras frågor.

Det här är rena rama parodin. Det kan ni hälsa José Manuel Barroso. Jag har redan förklarat för honom att allt det här är en fars. Om jag ska vara här klockan tio på kvällen på en måndag, tisdag, onsdag och torsdag kväll bör vi åtminstone få chans att tala om viktiga frågor som rör våra medlemsstater. Det kan ni hälsa era chefer, för det här är inte en demokrati, det är en diktatur.

Talmannen. – Tack. Jag vill påminna er om att José Manuel Barroso är ordförande för kommissionen, inte för Europaparlamentet.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Herr talman! Om vi hade fått möjlighet att tala istället för att käbbla skulle vi kanske också ha kunnat göra något för våra väljare. Klockan är tio på kvällen, och vi visste alla att vi skulle ha fått ordet. Vi kommer alla hit för att framföra våra väljares krav. En minuts talartid är redan väldigt kort tid, och jag tycker att det är ganska arrogant att skära ned på listan.

Talmannen. – Mina damer och herrar! Situationen är glasklar. Vi har en halvtimme på oss för dessa anföranden, och jag måste därför hålla mig till denna halvtimme. Det skulle ta mycket mer än en halvtimme att låta alla som begär ordet tala. Vad ordförandeskapet gör är att tillämpa rationella, rättvisa kriterier, och det är en del av dess befogenheter.

Jag förstår er frustration. Vi kommer tillsammans med direktören för sammanträdestjänsten att undersöka hur vi ska göra för att få en ungefärlig uppfattning – det kommer aldrig att gå att säga exakt, men åtminstone att få en ungefärlig uppfattning – om vilka av er som ska tala så att vi kan minimera antalet väntande personer. Det gör vi gärna och efter bästa förmåga.

Med er tillåtelse kommer vi nu att fortsätta sammanträdet, annars kommer vi att vara här hela natten och diskutera samma sak.

Punkten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Tunne Kelam (PPE), skriftlig. – (EN) Det här är en tid då vi måste fatta avgörande beslut i förbindelserna mellan EU och Vitryssland. Det östliga partnerskapsprogrammet har gett regimen i Vitryssland möjlighet att lätta på sin hårda kontroll av samhället och bana väg för demokratiska reformer. Processen måste dock vara ömsesidig. EU:s ekonomiska stöd och inledande av samarbetsprojekt kan bara resultera i tillförlitliga framsteg om varje välvilligt steg som EU tar åtföljs av uppriktiga åtgärder för att åter bygga upp ett öppet demokratiskt samhälle i Vitryssland. Sacharovpristagaren Aljaksandr Milinkevitjs bedömning av situationen är pessimistisk. Han förklarade att situationen inte har förbättrats när det gäller mänskliga rättigheter. Den har faktiskt förvärrats. Samtidigt är Alexander Lukasjenkos regim mer beroende av västerländsk teknik än någonsin, och EU har därmed ett effektivt inflytande över regimen framtida beteende. Först måste vi dock inse att den vitryska diktatorn försöker se hur allvarliga hans EU-partner faktiskt är när det gäller vikten av demokratiska reformer. Det är därför viktigt att skicka en tydlig signal om att EU prioriterar verkliga förändringar när det gäller mänskliga rättigheter.

21. Den allvarliga naturkatastrofen i den autonoma regionen Madeira (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om den allvarliga naturkatastrofen i den autonoma regionen Madeira.

Günther Oettinger, ledamot av kommissionen. – (DE) Herr talman, ärade ledamöter! Kommissionen är oroad och ledsen över de fruktansvärda händelserna på Madeira, särskilt över de många offren. Jag vill uttrycka mitt deltagande med alla Madeiras invånare som drabbats av katastrofen. Kommissionen vill särskilt uttrycka sitt deltagande med offrens anhöriga.

Igår fick min kollega, Johannes Hahn, som är ansvarig kommissionsledamot, möjlighet att tala med presidenten för den autonoma regionen Madeira, Alberto João Jardim, som sade att situationen är fortsatt allvarlig. De regionala och nationella räddningstjänsterna har dock läget under kontroll. Det behövs för närvarande inte något stöd från EU:s civilskyddsmekanism.

Skadorna är dock så allvarliga att Madeira hoppas på finansiellt stöd ur EU:s solidaritetsfond. Kommissionen håller för närvarande på att undersöka alla möjligheter att erbjuda Madeira EU-stöd. Efter den fruktansvärda brandkatastrofen 2003 kunde vi erbjuda Portugal solidaritetsstöd på över 48 miljoner euro. Solidaritetsfonden inrättades 2002 för att på EU-nivå kunna ge finansiellt stöd till medlemsstater som drabbas av allvarliga naturkatastrofer.

För att få stöd ur Solidaritetsfonden måste dock vissa kriterier uppfyllas. Det viktigaste kriteriet är att den portugisiska regeringen lämnar in en ansökan om stöd. Får jag påminna er om att man enligt förordningen om inrättande av Solidaritetsfonden normalt endast kan få stöd ur fonden vid större katastrofer där kostnaderna för skadorna överstiger 0,6 procent av den drabbade statens bruttonationalinkomst. För Portugal innebär det för närvarande att kostnaderna för skadorna måste överstiga 958 miljoner euro. I undantagsfall, och om vissa kriterier är uppfyllda, kan stöd dock även beviljas vid mindre, "regionala" katastrofer, särskilt om ett av de yttersta randområdena, som Madeira, drabbas. Kommissionen har ännu inte tillräcklig information om skadornas omfattning, och det är därför för tidigt att avgöra om dessa villkor kommer att uppfyllas.

Myndigheterna i Portugal bör nu göra en snabb och grundlig bedömning av skadorna och lämna in en ansökan till kommissionen inom tio veckor. Min kollega, Johannes Hahn, kommer att träffa Portugals inrikesminister, Rui Pereira, nu på fredag för att diskutera hur man ska gå vidare. Den 6–7 mars kommer Johannes Hahn att besöka Madeira för att själv bilda sig en uppfattning om skadorna. Kommissionens generaldirektorat för regionalpolitik kommer att stå till tjänst för att erbjuda det stöd som kan behövas för att hjälpa de portugisiska myndigheterna att sammanställa ansökan.

Jag vill påminna er om att finansiellt stöd ur Solidaritetsfonden inte betalas ut med en gång. Fonden är ett instrument som ska hjälpa medlemsstaterna att hantera de finansiella konsekvenserna av katastrofer. Det är inte ett nödinstrument. Solidaritetsfondens resurser består av bidrag från medlemsstaterna utöver den ordinarie budgeten. Europaparlamentet, dvs. ni, och rådet måste därför godkänna stödet i form av en ändring. Hela förfarandet, från det att ansökan lämnas in till det att stödet betalas ut, kommer att ta flera månader. Vi, kommissionen, kommer dock att göra allt vi kan för att göra processen så kort som möjligt.

Medel ur Strukturfonden kan inte användas för omedelbara nödåtgärder. De kan dock vara till viss hjälp i samband med det långsiktiga återuppbyggnadsarbetet. Kommissionen kommer att diskutera olika alternativ och möjliga lämpliga och nödvändiga programändringar på kort sikt med de administrativa myndigheterna i Portugal.

Jag vill försäkra er om att kommissionen kommer att göra allt som står i dess makt för att hjälpa Madeiras befolkning och myndigheter att hantera denna fruktansvärda naturkatastrof.

Nuno Teixeira, för PPE-gruppen. – (PT) Jag inleder mitt anförande idag här i kammaren tyngd av den bedrövelse jag känner efter att personligen ha upplevt och bevittnat den tragedi som drabbade Madeira i lördags. Jag känner och delar naturligtvis den smärta och sorg som har drabbat de anhöriga till de 42 personer som vi nu vet har omkommit, och jag beklagar deras sorg.

Vi har ännu inte sett katastrofens fulla omfattning. De sök- och räddningsgrupper som sedan i lördags har arbetat oavbrutet och gjort ett herkulesarbete som jag saluterar börjar först nu nå fram till de mest isolerade befolkningsgrupperna. Dödssiffran befaras öka.

Vi ser stor förödelse, med stora materiella skador på tillfartsleder, med totalförstörda vägar och broar, och skador på viktiga tjänster som vatten- och elförsörjningen. Över 600 personer har försatts på flykt efter att ha förlorat sina hem och personliga tillhörigheter. De ekonomiska och sociala konsekvenserna av katastrofen hindrar människor från att återgå till ett normalt liv. Nu måste vi dock blicka framåt. Vi måste också skicka ett budskap om solidaritet, hopp och förtröstan till de drabbade. Hjälp behövs, och här har EU och parlamentet i synnerhet en roll att spela eftersom de har en grundläggande roll när det gäller att mobilisera stöd ur Solidaritetsfonden. När vi blir uppmanade att ingripa måste vi agera snabbt. Vi kan inte be de drabbade att vänta, särskilt inte när de behöver oss som mest.

Jag väddar härmed till kommissionen och dess ordförande, José Manuel Barroso, och Johannes Hahn, kommissionsledamot med ansvar för regionalpolitik, i synnerhet. Jag välkomnar hans plan att inom kort besöka Madeira och ber honom att ta med sig ett budskap om hopp, hjälp och stöd till återuppbyggnaden. Nu är det nämligen dags att återuppbygga det som naturen än en gång tyvärr har tagit ifrån oss. Jag är fullt övertygad om att vi kommer att göra det. Av Madeiras nationalsång har jag nämligen lärt mig att Madeiras folk är ödmjukt, behärskat och modigt. Det är folket som har plöjt jorden bland de hårda stenarna. De är hjältarna som arbetar i bergens vildmarker. För Madeira kommer de att hedra sin historia och genom sitt arbete sträva efter och nå lycka och ära.

Edite Estrela, för S&D-gruppen – (PT) Jag vill för gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet uttrycka vårt deltagande med offrens anhöriga och visa vår solidaritet med dem som drabbats av den tragedi som inträffade i den autonoma regionen Madeira, Portugal, den 20 den här månaden. Kraftigt regn, starka vindar och höga vågor har gjort stadskärnan i turiststaden Funchal oigenkännlig och vållat förödelse och död. Det har också uppstått stora skador på den offentliga och privata infrastrukturen, liksom på naturmiljön och kulturarvet. Preliminära uppskattningar tyder på att skadorna kommer att överstiga 1 miljard euro, vilket därmed uppfyller kriteriet för att få stöd ur Solidaritetsfonden. Dessvärre sörjer vi även dussintals dödsoffer, ett stort antal skadade och saknade och hundratals hemlösa. Bilder av förödelse och lidande har visats över hela världen och lämnat ingen oberörd. Solidaritet har uttryckts från alla världens hörn.

EU och kommissionen måste också aktivt visa solidaritet med denna yttre öregion genom att snarast mobilisera Solidaritetsfonden för att minska de stora sociala och ekonomiska konsekvenserna och hjälpa människor i det drabbade området att återgå till det normala.

Herr kommissionsledamot! Jag vill avsluta med att ställa följande fråga: Parlamentet har redan godkänt ändringarna av Solidaritetsfonden. Varför har ändringarna inte trätt i kraft? Varför tillämpas de inte?

Marisa Matias, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Vi inledde dagens plenarsammanträde med en tyst minut. Denna tysta minut betydde två saker: För det första solidaritet med offren för den katastrof som drabbade

Madeira och deras familjer, och för det andra en hyllning till alla hjälparbetare som outtröttligt har hjälpt offren.

En tyst minut måste dock få oss att reflektera, även över andra saker än dem som omedelbart behandlas här. Det vi såg på Madeira är ett fenomen som kommer att inträffa allt oftare. Klimatförändringen gör att dessa extrema händelser inträffar om och om igen, och vi måste komma underfund med hur vi ska hantera dem. Vi kan inte förhindra att naturkatastrofer inträffar. Samtidigt får vi inte heller låta dem fortsätta att få så här tragiska konsekvenser för människors liv. Därför måste vi kämpa för att få en planerings- och utvecklingspolitik som är inriktad på det allmänna bästa. Jag vill dock avsluta med någonting som är viktigare och som har fått oss att samlas här idag: Kommissionen, parlamentet och övriga EU-institutioner måste ha kapacitet att snabbt vidta åtgärder i nödsituationer. För detta krävs det ekonomiska resurser och snabba insatser.

Nuno Melo (PPE). – (PT) Tragedin på Madeira skördade många liv, förstörde egendom och sargade den portugisiska ön, som stoltserat med sin skönhet som många besökare från hela världen hade haft möjlighet att se. Jag tror inte att någon, inte ens i Portugal – än mindre i Portugal faktiskt – kunde ha varit beredd på de hemska bilder som kablades ut i våra hem i nyhetsrapportering efter nyhetsrapportering av människor som spolades bort med vattnet, hus som rämnade, broar som rasade och ett helt landskap som förändrades av naturens krafter.

Som vi kan se av de uttalanden som gjorts här är det här inte bara en tragedi som inträffat i en region i Portugal. Det är en tragedi som slagit hårt mot en del av Europeiska unionen som av solidaritet bör erbjuda hjälp utan förbehåll. EU bör förbehållslöst hjälpa dödsoffrens familjer och de människor som plötsligt står på bar backe. EU bör hjälpa till med Madeiras återuppbyggnad och återställa det som naturen har förstört. En sak är klar: Budskapet i Madeiras nationalsång har redan nämnts, men jag har även dragit lärdom av Portugals nationalsång som lyder: Havets hjältar, ädla folk, tappra nation. Det är ett modigt folk som alltid har kunnat ta sig ur svåra tider och övervinna motgångar, vilket de har visat vid andra tillfällen i historien.

Det kommer att hända igen, och då säkert med solidaritet och hjälp från hela EU.

Constanze Angela Krehl (S&D). – (DE) Herr talman! Det här är verkligen inte någon trevlig anledning till debatt. Madeira har drabbats av en ofattbar naturkatastrof, och vi uttrycker vårt deltagande med de drabbade familjerna. EU måste erbjuda stöd i den här situationen. Hela EU måste visa solidaritet, och jag kan bara upprepa vad som redan har sagts. Jag uppmanar kommissionen att bevilja stöd ur solidaritetsfonden så snart som möjligt så att de drabbade kan få hjälp. Jag vill be rådet att se till att den reform av solidaritetsfonden som parlamentet antog för två år sedan till slut genomförs. Det kommer att göra det möjligt att snabbare ge stöd till de drabbade regionerna.

Vi måste även blicka framåt. Madeira har fått mycket strukturstöd de senaste åren och kommer att fortsätta att få stöd under de kommande åren. Dessa resurser måste användas för att vidta förebyggande åtgärder för att kunna minska naturkatastrofers fruktansvärda konsekvenser och därmed även lidandet. Detta är någonting som vi, som union, måste genomföra i regionerna och därmed även på Madeira.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Katastrofen på ön Madeira gör att det krävs nödatgärder och extraordinärt finansiellt stöd till denna autonoma region. Stödet bör framförallt användas för att bygga upp infrastruktur och offentliga inrättningar som har förstörts eller skadats. Det bör också gå till människor som på olika sätt drabbats av tragedin, antingen ekonomiskt, socialt eller i fråga om familjen.

Tragedier är inte rättvisa. Det är nästan alltid dem som har minst som förlorar mest. Det är därför viktigt att i största möjliga mån nå och kompensera alla dem som har förlorat familjemedlemmar, sitt hem eller sitt levebröd. Händelserna på Madeira har på ett dramatiskt sätt visat hur viktigt det är att stärka samarbetet och solidariteten i EU och förebygga katastrofer. Det är viktigt att i det här läget inrätta en lämplig budgetram för förebyggande åtgärder för att stärka och utnyttja mekanismer som bland annat sammanhållningspolitiken, politiken för landsbygdens utveckling och regionalpolitiken, för att hjälpa medlemsstater att genomföra åtgärder för att skydda människor, miljön och ekonomin.

Danuta Maria Hübner (PPE). – (EN) Herr talman! Jag vill uttrycka den sorg som alla ledamöter i utskottet för regional utveckling känner inför de människor som på ett så fruktansvärt sätt förolyckats på Madeira och vår avsikt att göra allt vi kan för att hjälpa Madeira i nödens stund. De nationella och regionala myndigheterna gör naturligtvis redan sitt yttersta för att undsätta de människor som drabbats, särskilt dem som blivit hemlösa. Vi inväntar ivrigt deras begäran om EU-stöd ur Solidaritetsfonden. Jag är övertygad om att den kommer att behandlas på ett mycket ändamålsenligt sätt av alla inblandade.

Vi uppmanar kommissionen att mobilisera alla sina resurser och tillsammans med de portugisiska myndigheterna undersöka hur EU:s befintliga program kan anpassas för att bistå regionen. Jag vill betona att den befintliga Solidaritetsfonden fortfarande har välkända begränsningar. I april 2005 antog kommissionen ett förslag till ändring av förordningen som sedan antogs av parlamentet vid första behandlingen i maj 2006. Trots att det är uppenbart att det vore lämpligt med en mer flexibel solidaritetsfond och trots att det funnits ett behov av att utöka dess tillämpningsområde för att finansiera kostnaderna för oförutsedda, av människan orsakade katastrofer och brottsliga handlingar samt naturkatastrofer har rådet inte kunnat enas om en gemensam ståndpunkt om översynen av fonden sedan maj 2006.

Mot bakgrund av de fruktansvärda händelserna på Madeira ser vi tydligare än någonsin att vi behöver en solidaritetsfond som faktiskt kan möta utmaningarna och ge unionen möjlighet att erbjuda snabbt och effektivt stöd när medlemsstater drabbas av en katastrof. Jag uppmanar därför det spanska ordförandeskapet att återuppta processen med att ändra Solidaritetsfonden och på så sätt bevisa att en anda av sann europeisk solidaritet fortfarande är kärnan i det europeiska projektet.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Katastrofer är naturligtvis också en följd av den globala uppvärmningen. Vi måste försöka ta itu med denna utveckling som vi ställs inför allt oftare. Frågan är därför om vi inte bör ge stöd ur fonden för justering för globaliseringseffekter, i synnerhet till arbetstagarna på Madeira, eftersom så många arbetsplatser uppenbarligen har förstörts, och om vi inte kan stödja de små och medelstora företagen i återuppbyggnadsarbetet. Vi skulle framförallt kunna ge betydande stöd till hantverkare och tjänstesektorn.

Jag ber därför kommissionen att undersöka om det inte skulle kunna gå att omedelbart tillhandahålla resurser ur fonden för justering för globaliseringseffekter.

Antigoni Papadopoulou (S&D). – (EL) Herr talman! Jag vill också djupt beklaga den bibliska katastrof som drabbat Madeira och ge mitt odelade stöd för den portugisiska regeringen. Jag hoppas att de tragiska konsekvenserna i form av förlorade människoliv och saknade personer inte kommer att förvärras ytterligare.

Planeten skickar oss en SOS-signal. Klimatförändringen och den huvudlösa markanvändningen och industriella utvecklingen visar hur känslig miljön är. De katastrofala översvämningarna som tidigare har inträffat i Tyskland och i länder i Öst- och Centraleuropa och bränderna i Grekland har fortfarande lämnat öppna sår. Katastrofer har definitivt inga nationsgränser.

Jag uppmanar därför kommissionen att hörsamma Europaparlamentets krav på kraftfullare insatser på EU-nivå för att förebygga naturkatastrofer och katastrofer som orsakats av människor och deras konsekvenser.

Jag kräver även omedelbart stöd till offren på Madeira. Det är oerhört viktigt att ha en effektiv EU-politik och särskilda nödresurser, samt ett antal åtgärder för att omedelbart kunna åtgärda skador utan en byråkratisk process.

Jag beklagar de anhörigas sorg.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) De familjer som drabbats av tragedin på Madeira förtjänar våra djupaste sympatier och all vår solidaritet när vi betygar vår aktning för de många döda och skadade och de hundratals hemlösa. Budskapet om solidaritet och hopp till folket i den autonoma regionen Madeira efter denna fruktansvärda katastrof kräver snabba åtgärder och förenklade och extraordinära förfaranden för att hjälpa dem som fått sina liv och egendomar förstörda.

Vi måste mobilisera solidaritetsfonden. Vi måste dock även använda alla andra tillgängliga medel till olika nödatgärder som snabbt måste nå ut till de drabbade familjerna så att den autonoma regionen Madeira snabbt kan återuppbygga hela det drabbade området. För närvarande är det viktigaste ett snabbt genomförande.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman! De tragiska översvämningar som drabbat den autonoma regionen Madeira påminner oss om att naturkatastrofer som orsakas av klimatförändringen, bristfällig planering och infrastruktur samt brist på information och beredskap kan utvecklas till en mänsklig tragedi, som i det här fallet.

Jag vill även påminna parlamentet om att andra områden i Europa, till exempel Bulgarien och Evrosregionen i Grekland för några dagar sedan drabbats av omfattande översvämningar som orsakat materiella förluster.

Jag vill också påminna parlamentet om att medlemsstaterna enligt direktiv 2007/60/EG senast 2011 måste genomföra en preliminär bedömning av risken för översvämningar för varje avrinningsområde och motsvarande kustområden på sitt territorium.

Vi har en skyldighet att trycka på våra nationella regeringar att se till att medlemsstaterna följer direktivet i fråga. EU har emellertid även en skyldighet – och jag tror inte att det finns någon som inte håller med – att utveckla ännu intensivare åtgärder för att förebygga naturkatastrofer och, när allt kommer omkring, rädda människoliv.

Andres Perello Rodriguez (S&D). – (ES) Herr talman! Ibland ser vi det i form av bränder, ibland i form av torka och ibland i form av fruktansvärda översvämningar som den här, men unionens sydliga delar har blivit det mest uppenbara och också det mest olyckliga beviset på klimatförändringens fruktansvärda konsekvenser. Om vi hade haft ett europeiskt observationsorgan skulle det tydligt ha visat att så är fallet. Därför är det också så viktigt att bekämpa klimatförändringen.

Det är dock också viktigt att vi nu så snart som möjligt bistår Madeira i denna tragedi, och kommissionen uppmanas att agera ytterst skyndsamt.

Det finns tillfällen då unionen måste visa att den är effektiv, att den ställer upp och att den står nära sina medborgare, särskilt när de som mest behöver det.

Jag kommer tillsammans med de spanska ledamöterna från gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet att stödja denna resolution för att hjälpa vårt kära grannland Portugal, och Madeira. Vi uppmanar kommissionen att utan dröjsmål, oreserverat och utan att snåla med resurserna sluta upp bakom den portugisiska regeringen för att i största möjliga mån lindra tragedins ödesdigra konsekvenser.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Ända sedan jag var liten har madeirakakan varit min favoritkaka, och ända sedan jag upptäckte att det fanns en underbar ö som hette Madeira har jag känt samhörighet med den. När jag fick höra om förödelsen i lördags kände jag starkt med folket där och framförallt min vän, Nuno Teixeira, och övriga portugisiska kolleger, eftersom vi drabbades av översvämningar i mitt eget område precis före jul.

Det var mycket glädjande att höra både kommissionsledamotens ord och tonfall när han sträckte ut en vänskapens hand till Madeiras folk i denna för dem fruktansvärda tid, som hädanefter förmodligen kommer att gå under namnet Svarta söndagen.

I ett bredare perspektiv tror jag dock att vi behöver se över kriterierna för att få stöd ur Solidaritetsfonden. Det är för högt att basera det på 0,6 procent av BNP och 985 miljoner euro eftersom många av de här tragedierna är väldigt lokala, men kan vara mycket förödande.

Vi behöver titta på det. På kort sikt kommer vi dock att göra vad vi kan för Madeira, och jag välkomnar kommissionsledamotens uttalande om detta.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Jag skulle för gruppen Frihet och demokrati i Europa vilja uttrycka solidaritet med Madeiras invånare och uttrycka min starka övertygelse om att EU:s stöd till de drabbade kommer att komma snabbare den här gången än till Haiti. Jag vill gärna tro att både kommissionen och den portugisiska regeringen kommer att agera mer effektivt vid naturkatastrofen på Madeira än i tidigare fall.

Jag vill även stödja mina kolleger som vill förbättra mekanismen för att ge EU-stöd vid naturkatastrofer så att stödet kan ges effektivt och snabbt.

Luís Paulo Alves (S&D). – (PT) Jag vill också ge mitt stöd till de anhöriga till offren för lördagens tragiska händelser på ön Madeira.

Som azorier, portugis och europé måste jag vädja till parlamentet och unionen att visa aktiv solidaritet med den autonoma regionen Madeira och dess befolkning.

Det är i regionerna som EU måste visa sin närvaro, och det är just vid sådana här tillfällen, när solidariteten behövs mer än någonsin, som det är som allra viktigast att EU visar sin närvaro.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! Låt mig till att börja med uttrycka mina djupaste sympatier för offren och deras anhöriga. I Österrike brukar vi säga att den som snabbt kommer med hjälp ger dubbelt så

mycket hjälp. Det borde inte vara något problem. Vi måste snabbt hitta fonder ur vilka vi så snart som möjligt kan hämta resurser och hjälpa de drabbade. Det kommer även att behövas analyser.

Jag bor själv i en bergsregion och förstår mycket väl vad som har hänt här. Man har gjort ungefär samma misstag som vi gjorde i mitt land. Vi utförde rätnings- och vattenbyggnadsarbeten utan att ta hänsyn till naturen, och av små vattendrag och kanaler blev det stora floder. Jag såg på dessa händelser, som också var tidens lösen i Österrike för två eller tre år sedan, med fasa, det vill säga med uppriktig sympati och förståelse. Så fort vi är klara med röjningsarbetet och skadebegränsningen måste vi arbeta tillsammans för att rätta till dessa misstag. Vi erbjuder vår hjälp med detta. Vi fick internationell hjälp när vi drabbades av vår stora lavinkatastrof i Galtür. Vi behövde internationell hjälp för att evakuera en hel by och rädda människorna och flyga dem därifrån. Det här är rätt tid att skicka en positiv signal och visa internationell europeisk solidaritet, och jag är för min del beredd att göra vad jag kan för att hjälpa till.

Elisa Ferreira (S&D). – (PT) Jag vill också uttrycka min solidaritet med det madeiranska folkets lidande och vädja till EU:s institutioner, särskilt kommissionen, att använda alla tillgängliga resurser och göra allt som står i dess makt för att hjälpa till. Jag vill även betona att när den här typen av olyckor inträffar är det ännu svårare att hantera konsekvenserna om de inträffar i fattiga länder och fattiga regioner. I Madeiras fall måste vi dock även ta hänsyn till det faktum att Madeiras ekonomiska bas har påverkats på grund av dess beroende av turismen. Madeira har därför drabbats dubbelt så hårt. Dess vackra natur, tillfartsleder och livskvalitet har blivit helt förstörda. Situationen är därför en helt annan när så här allvarliga problem drabbar fattiga länder och fattiga regioner, särskilt i bergs- och turistområden, som i Madeiras fall.

Det är därför av största vikt att vi inte behöver vänta längre på alla de ändringar av Solidaritetsfonden som har begärts och föreslagits och som återigen har tagits upp här. De måste börja tillämpas omedelbart. Den här typen av händelser kommer på grund av klimatförändringen tyvärr att inträffa igen och igen, framförallt i de fattigaste regionerna i Europa, eftersom det är de som drabbas av kraftigt regn och extrem torka under sommaren.

Günther Oettinger, ledamot av kommissionen. – (DE) Herr talman, ärade ledamöter! Jag skulle vilja tacka er för möjligheten att tala för er här i parlamentet om översvämningarna på Madeira.

Ni har på ett imponerande sätt värvat till kommissionen att hjälpa Madeira i den situation som nu råder och visa tecken på europeisk solidaritet. Kommissionen är beredd att göra det. Under de närmaste dagarna och veckorna kommer den i nära samarbete med de portugisiska myndigheterna att fundera över exakt hur den kan göra det. Vi måste och kommer att följa de regler som gäller för fonden. Kommissionen kommer att utnyttja det eventuella spelrum som finns för att hjälpa Madeira. För det första måste skadorna bedömas, och därefter måste en ansökan om stöd sammanställas och lämnas. Det är i den ordningen som saker och ting måste ske. Generaldirektoratet för regionalpolitik och min kollega, kommissionsledamot Johannes Hahn, kommer att ge råd och stöd i det hänseendet.

Edite Estrela efterlyste en vidareutveckling av det centrala direktivet och reglerna för fonden. Kommissionen presenterade ett sådant förslag för över fyra år sedan, som parlamentet ställde sig bakom. Förslaget ligger fortfarande hos rådet. Jag vill dock tillägga att det förslag som vi då lade fram inte skulle innebära några bättre möjligheter för stöd i det här fallet. Vi måste mycket riktigt fortsätta att inrikta vår politik på förebyggande åtgärder. Sammanhållningspolitiken är därför helt rätt instrument att använda.

Jag vill än en gång försäkra er om att kommissionen kommer att göra allt som står i dess makt för att hjälpa Madeiras befolkning och förvaltning att hantera denna fruktansvärda händelse.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under sammanträdesperiod mars I.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag vill uttrycka min djupa sorg och framföra mina djupaste sympatier för de anhöriga till offren för naturkatastrofen på Madeira.

Jag vill uttrycka min solidaritet med hela Madeiras befolkning, dess institutioner och regionala myndighet. Jag uppmanar EU:s institutioner att visa solidaritet i form av en snabb och flexibel tillämpning av Solidaritetsfonden, särskilt när det gäller att tilldela högsta möjliga stödbelopp, med tanke på Madeiras särskilda status som ö och yttersta randområde i EU.

Jag uppmanar kommissionen att tillämpa strukturfonderna – Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och Sammanhållningsfonden – på grundval av snabba och förenklade förfaranden.

Jag väddar till kommissionens goda vilja att förhandla med de behöriga myndigheterna utifrån gemenskapsramen om att omfördela strukturfondernas resurser, med tanke på katastrofen.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jag vill uttrycka mina djupaste sympatier och min solidaritet med Madeiras befolkning, dess institutioner och regionala myndighet med anledning av den oförutsedda tragedi som inträffade den 20 februari i den autonoma regionen Madeira. Massor av människor har omkommit, försvunnit, tvingats fly och skadats, och det har uppstått stora materiella skador. Situationen kräver snabba och effektiva solidaritetsåtgärder från EU:s sida. Den kräver att alla inblandade agerar så snabbt som bara är möjligt så att solidaritetsfonden kan mobiliseras utan dröjsmål. Det är också viktigt att EU:s olika fonder mobiliseras på ett flexibelt sätt genom förhandsbetalningar, förenklade förfaranden och ökad samfinansiering för att tillgodose den autonoma regionen Madeiras behov. Vi anser också att solidaritetsfonden bör ändras på det sätt som parlamentet redan har begärt. Fonden måste fungera som katastroffond med kraftigt reducerade ledtider och utökade stödbelopp.

Krzysztof Lisek (PPE), skriftlig. – (PL) Jag vill uttrycka mitt deltagande med de anhöriga till dem som har omkommit i översvämningarna och jordskreden till följd av det kraftiga regnet på Madeira. Det går inte att lura naturen, och eftersom vi inte kan förhindra naturkatastrofer bör vi göra allt vi kan för att förhindra att de får så förödande effekter och för att hjälpa offren. Vid naturkatastrofer och andra krissituationer bör EU kunna reagera snabbt och effektivt och använda lämpliga resurser. Som jag redan har betonat i de ändringsförslag som jag lagt fram till Arnaud Danjeans förslag till betänkande om genomförandet av den europeiska säkerhetsstrategin och den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik är det viktigt att se till att krishanteringsinstrumenten fungerar effektivt genom att ha välorganiserade ledningscentraler som är anpassade för de åtgärder som vidtas inom första och andra pelarna. Med bra planering och effektiv förvaltning av dessa centraler kan lyckade insatser genomföras på EU-medlemsstaternas territorium och i andra stater som behöver hjälp.

Det behövs framförallt bättre samordning av räddnings-, polis-, militär- och brandbekämpningsinsatser i EU. Man bör överväga att använda specialutbildade enheter, som den polska brandkårens sök- och räddningsgrupp, som är certifierad av FN.

22. Projekt för investeringar i energiinfrastruktur inom Europeiska gemenskapen (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Adina-Ioana Vălean för utskottet för industrifrågor, forskning och energi om förslaget till rådets förordning om anmälan till kommissionen av projekt för investeringar i energiinfrastruktur inom Europeiska gemenskapen och om upphävande av förordning (EG) nr 736/96 (KOM(2009)0361 – C7-0125/2009 – 2009/0106(CNS)) (A7-0016/2010).

Adina-Ioana Vălean, föredragande. – (EN) Fru talman! Jag uppskattar verkligen er närvaro vid kvällens plenarsammanträde. Jag vill tacka alla skuggföredragandena för våra givande diskussioner och vårt arbete med betänkandet. Lissabonfördragets ikraftträdande ger EU utökad behörighet inom energipolitiken. Jag anser att det här är ett område där Europa, om medlemsstaterna arbetar tillsammans, kan garantera säkrare, billigare och effektivare energi för sina medborgare. Tillsammans kan vi minimera följderna av oförutsägbara händelser, som det gasavbrott som Europa drabbades av i vintras.

EU kan naturligtvis inte lägga sig i gasflöden utanför sina gränser eller lösa sådana dispyter. Det vi kan göra är dock att se till att vår infrastruktur kan klara av brister eller avbrott i energiförsörjningen och göra marknaden öppnare och effektivare. Denna prioritering står mycket högt upp på EU:s dagordning. Förra året antog vi ett tredje energipaket som ska bidra till en mer konkurrenskraftig och effektiv energimarknad. Parlamentet håller för närvarande på att behandla en förordning om åtgärder för att trygga naturgasförsörjningen, och morgondagens omröstning om förordningen om anmälan av projekt för investeringar i energiinfrastruktur kommer att bidra till att göra marknaden mer öppen för insyn och mer förutsägbar.

Här anser jag att det vore synd att försitta den möjlighet som det nya instrumentet innebär genom att inte tillämpa den korrekta rättsliga grunden i den nya artikel 194 i Lissabonfördraget. Det är en mycket viktig institutionell, politisk och rättslig punkt. Förordningen är dock inte bara ett verktyg för insamling av information. Den kan också ge en överblick över investeringarna i energiinfrastruktur som kan användas som underlag vid utformningen av politiken. Om rådet antar förordningen på fel rättslig grund anser jag att parlamentet bör driva frågan vidare i EU-domstolen, och jag kan försäkra er om att det kommer att göra så.

Över till det väsentliga. Jag har sagt det här förut till José Manuel Barroso, och jag säger det igen till er, kommissionsledamot Oettinger: EU står vid ett vägsval, och vår prioritering bör nu mer än någonsin vara att stödja våra företag och skapa ett positivt konkurrenskraftigt klimat. Vi behöver därför en kraftfull politik och framförallt en mer kraftfull och pålitlig energipolitik. Det slutgiltiga målet är att trygga en säker och billig energiförsörjning för både våra medborgare och våra företag. I det perspektivet hoppas jag att insamlingen av data inte kommer att bli ett självändamål. Vi måste se till att förordningen inte blir ytterligare en byråkratisk börda på företagen och att skyddet av kommersiellt känslig information stärks.

I en annan fråga kan jag bara beklaga att PPE- och S&D-grupperna lagt fram ett ändringsförslag som innebär att EU:s företag ska lämna uppgifter om investeringar i projekt i tredjeländer. Jag uppfordrar er att försöka hitta en rättslig grund i fördragen som skulle tillåta extraterritorialitet i energipolitiken. Jag anser dessutom att vi först bör börja bevisa att vi vet vad som planeras på EU-nivå innan vi börjar fundera över vad som sker utanför våra gränser. Jag har också noterat att man i parlamentet har känt sig lockad att ta med allting i förordningen. Jag tror att det är ett misstag. Om instrumentet ska vara effektivt måste vi koncentrera oss på verkligt konsekvent information och förhindra att våra företag och kommissionen drabbas av alltför mycket byråkrati och sekretessproblem. Jag har försökt att hitta denna balans genom att å ena sidan ge kommissionen möjlighet att få en överblick över den framtida utvecklingen och å andra sidan se till att denna bild är så korrekt som möjligt.

Vi behöver också få viss klarhet kring framtida investeringar för att garantera ett korrekt och vederhäftigt beslutsfattande. Kommissionsledamot Oettinger! Jag behöver också klarhet. Jag vill undvika en situation där kommissionen efter att ha samlat in uppgifterna börjar lägga upp investeringsplaner och i slutändan säger åt företagen att inte investera här utan där. Kommissionen bör dock lägga fram lösningar och incitament för företagen att göra kortsiktiga olönsamma investeringar som kan behövas för att trygga energiförsörjningen, annars kommer kryphålen att bestå.

Jag sätter punkt här. Tack för er tid. Jag ser fram emot att höra era synpunkter.

Günther Oettinger, ledamot av kommissionen. – (DE) Fru talman, fru Välean, ärade ledamöter! Gaskrisen i början av förra året visade oss hur viktigt det är för EU att ha en energiinfrastruktur som inte bara främjar den inre marknadens funktion, utan också möjliggör solidaritet mellan medlemsstaterna och de regioner som drabbas i händelse av en kris. Det är därför viktigt för kommissionen att få en överblick över vilka nya investeringsprojekt som planeras eller håller på att genomföras och vilka gamla anläggningar som ska avvecklas permanent. Vårt förslag är därför att utveckla och omarbota ett informationsinstrument som inrättades i samband med en annan kris, nämligen den första oljepriskrisen.

Förslaget syftar till att utvidga förordningens tillämpningsområde, särskilt inom områdena förnybar energi samt avskiljning och lagring av koldioxid (CCS). Vi välkomnar parlamentets förslag om att ta med tillämpningsområden som fjärrvärmenätverk eller produktionskapaciteten för gas, kol och olja. Vi vill också beakta den befintliga rapporteringsskyldigheten, förutsatt att den information som finns tillgänglig inom ramen för de analyser som kommissionen ska genomföra är användbar.

(Ohörbart, inget ljud)

(Sammanträdet avbröts under en kort stund på grund av tekniska problem.)

Talmannen. – Vi ska försöka igen och se om det fungerar med tyskan.

Günther Oettinger, ledamot av kommissionen. – (DE) Fru talman, ärade ledamöter! Jag tog upp frågan om hur kommissionen önskar utvärdera den information som den får från medlemsstaterna inom ramen för denna förordning. I våra analyser kommer vi först att titta på den förväntade utvecklingen av infrastrukturen när det gäller de förväntade efterfrågeändringarna. Vi kommer att överväga om de nya kapaciteter som förväntas kommer att svara mot prognoserna beträffande den framtida efterfrågan eller om vi kan förvänta oss ett underskott.

Till skillnad från i den nuvarande förordningen förefaller det i detta avseende väsentligt att institutionella samtal om dessa frågor inleds. Kommissionen föreslår därför för det första att man ska publicera en rapport vartannat år om den strukturella utvecklingen inom energiinfrastrukturen. Syftet är att bidra till att förbättra insynen för alla marknadsaktörer. Vi vill för det andra också ha en politisk debatt med parlamentet och medlemsstaterna för att kunna dra slutsatser av den. Jag vill betona den sista punkten, för en sak är tydlig: själva förordningen är ett instrument för att samla och inhämta information så att vi ska kunna se om några åtgärder måste vidtas. Hur vi tar itu med det måste behandlas inom ramen för särskilda energipolitiska initiativ.

Detta för mig fram till den punkt, fru Vălean, som är av intresse för er och för hela kammaren, nämligen den nya artikel 194 i Lissabonfördraget och dess tillämpning. För oss alla – parlamentet, rådet och kommissionen – är denna artikel både en möjlighet och en skyldighet att utforma EU:s energipolitik i ett nära samarbete – med andra ord, särskilt tillsammans med Europaparlamentet. Som ny kommissionsledamot med ansvar för energi vill jag därför i stor utsträckning involvera parlamentet så långt som möjligt och på ett tidigt stadium i alla framtida politiska åtgärder. Den rättsakt som dagens debatt hänför sig till gäller emellertid bara insamlande och utvärdering av information inom energisektorn och grundar sig därför, enligt kommissionens tolkning, på artiklarna 337 och 187 i Euratomfördraget. Innehållet i förordningen är förenligt med båda dessa artiklar i primärrätten, och enligt rättspraxis måste valet av rättslig grund för sekundärrätten knytas till mätbara kriterier som hänför sig till innehållet.

Man fastställer ingen energipolitik bara genom att samla in och utvärdera information, och därför är det enligt min åsikt nödvändigt med ett beslut i det här fallet. Jag ber om överseende med detta.

Marian-Jean Marinescu, för PPE-gruppen. – (RO) Herr kommissionsledamot! Ni har försökt förklara varför vi inte arbetar i enlighet med medbeslutandeförfarandet. Jag har också samma uppfattning som min kollega, Adina-Ioana Vălean, föredraganden för detta betänkande, att det hade varit bra om förordningen hade diskuterats i enlighet med medbeslutandeförfarandet.

Den nya förordningen är ett lagstiftningsinstrument som är av största vikt för EU:s energimarknad. Analysen bör komplettera nationella och regionala strategier och möjliggöra en trygg energiförsörjning genom att identifiera tänkbara kryphål och risker när det gäller infrastruktur och investeringar, i syfte att uppnå en balans mellan tillgång och efterfrågan inom energisektorn.

Jag anser att kommissionens förslag innehåller många oklara punkter, men jag anser också att de har klarlagts genom de ändringsförslag som har lagts fram, bland annat när det gäller frågan om att offentliggöra uppgifter om energi som medlemsländerna har lämnat. Dessa uppgifter måste sammanställas på nationell och regional nivå. På så sätt blir det möjligt att förhindra att kommersiellt känslig information avslöjas.

En annan fråga är behovet att klargöra vad som menas med "särskilt organ" eller ett organ som har fått i uppgift att utarbeta och anta EU-omfattande fleråriga planer för nätutveckling och investering i energiinfrastruktur. Vi har också frågan om att undvika dubbel insamling av uppgifter och att avgöra när rapporter för ett visst projekt måste lämnas, till exempel efter att myndigheterna har mottagit ansökan om bygglov.

Ännu en synnerligen viktig aspekt är frågan om att övervaka EU:s investeringar i tredjeländer med inverkan på EU:s energimarknad. Jag anser att investeringar som görs i tredjeländer, både av regeringar och nationella företag, och som har en avsevärd inverkan på energimarknaden måste rapporteras som en del av denna förordning.

Adam Gierek, för S&D-gruppen. – (PL) Fru talman! Europeisk integration, trygghet och energisolidaritet kräver en gemensam förvaltning av investeringar i alla medlemsstater som en del av en brett uppfattad energiinfrastruktur, särskilt när det gäller överföringsinfrastruktur. Optimala lösningar för investeringar inom detta område kräver både objektiv information om infrastrukturens tillstånd i enskilda nationella system och information som är nödvändig för att genomföra en central EU-studie om framtida integration.

Det är viktigt att konkurrensinslaget på den gemensamma marknaden för produkter och tjänster, som huvudsakligen påverkas av energikostnaden i varje medlemsstat, och behovet av att bevara affärshemligheter inte står i vägen för eller hindrar integrationsprocesserna. Låt oss bara hemlighålla det som måste hemlighållas – militära infrastrukturåtgärder.

Detta är viktigt, framför allt för att beslut som fattas om investeringar av detta slag, till exempel byggandet av en gasledning i norra eller södra Europa, inte endast ska vara egoistiska åtgärder som vidtas i bara några

medlemsstaters intresse. Låt oss upprätta en enhetlig, långsiktig infrastrukturplan för hela EU som bygger på principerna samarbete, förtroende och solidaritet. Genom den aktuella förordningen kommer man tyvärr endast att åstadkomma detta i viss utsträckning, och, enligt min åsikt, bör förordningen till exempel också omfatta medlemsstaternas prioriteringar.

Lena Ek, för ALDE-gruppen. – Fru talman! Jag är väldigt glad att se detta engagemang från kommissionen för att främja bästa praxis och höja effektiviteten på den europeiska energimarknaden. Energieffektivitet är av avgörande betydelse för både jobb och tillväxt i Europa och en förutsättning för att vi ska klara 2°C-målet. De två viktigaste förutsättningarna i sammanhanget är smarta energinät och en fri och fungerande inre energimarknad. Båda kräver naturligtvis att kommissionen har goda kunskaper om hur infrastrukturen och marknaden ser ut, och det är innehållet i detta förslag.

Men effektivitet krävs också i den byråkrati som ska hantera informationen. Dubbelarbete måste undvikas och den information som förmedlas måste vara nödvändig för att uppnå de mål som satts. Om målet med en fungerande marknad ska kunna nås är det också oerhört viktigt att alla uppgifter som samlas in från europeiska företag skyddas för att förhindra marknadsstörningar. Jag kommer att stödja föredragandens betänkande och jag yrkar avslag på de oerhört byråkratiska förslag som lagts fram av den gröna gruppen.

Förslaget tar som sagt sikte på väldigt viktiga mål, så viktiga att de har fått en egen juridisk grund under artikel 194 i Lissabonfördraget, där de står nästan ordagrant uppräknade. Därför borde det vara självklart att Europaparlamentet deltar fullt ut genom det ordinarie lagstiftningsförfarandet i enlighet med detta fördrag. Allt annat vore ovärdigt och en oerhört olycklig start på det samarbete som vi behöver mellan parlamentet och kommissionen när det gäller en fungerande inre energimarknad.

Yannick Jadot, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr kommissionsledamot! Det är bra att ni vill debattera resultatet av detta instrument i Europaparlamentet, men det viktigaste att ta hänsyn till när det gäller Europaparlamentet är det ordinarie lagstiftningsförfarandet. Detta instrument kommer att visa sig vara användbart, men det skulle kunna vara mer funktionellt, effektivare och tydligare.

Det skulle i synnerhet vara mer effektivt om det tog hänsyn till alla decentraliserade energikällor. Det handlar inte om att räkna varennda solpanel, men på medlemsstatsnivå har vi information som ni kunde samla in för att se vad alla planer för decentraliserad energi uppgår till. När vi talar om demokrati och öppenhet blir jag förvånad över att höra vår liberala kollega svara "byråkrati". Detta instrument måste vara tydligt, det måste debatteras och kommissionen måste konsultera alla intressenter, bland annat fackföreningar och föreningar. Slutligen bidrar skattebetalarna en hel del till satsningen på en energiövergång, och det är viktigt att vi får information om finansieringen för att veta exakt hur skattebetalarna finansierar energiövergången i EU. Jag hoppas att de ändringsförslag som har lagts fram kommer att antas av många ledamöter i morgon, fler än vad som är här i kväll.

Evžen Tošenovský, för ECR-gruppen. – (CS) Förslaget om regelbunden information om projekt för investeringar i energiinfrastruktur inom EU är diskutabelt. Det kommer att blanda in EU-organ inom det område som rör konkurrensförhållanden mellan företag som huvudsakligen är privatägda. Enligt min åsikt har detta förslag två delar. En del gäller innehållet i den obligatoriska informationen, särskilt med avseende på omfattning och detaljer. Den andra delen gäller graden av konfidentialitet och de skyldigheter som kommissionen har att bevara sekretessen.

Jag är fast övertygad om att den information som måste förmedlas bör vara av en mer beskrivande karaktär och ge en ungefärlig översikt över energinäten och deras framtida utveckling. På så sätt skulle kommissionen få en tillräcklig överblick över förbindelserna mellan enskilda länder och samtidigt också en tillräcklig överblick över de existerande nätverken och utsikterna för framtiden. Följdriktigt ger det också upphov till frågan om vad kommissionen skulle göra om den var övertygad om att det fanns en otillräcklig kapacitet inom ett visst område eller om det tvärtom fanns en överkapacitet. Med en lagom nivå av allmän information skulle vi också bli kvitt problemet med besvärliga diskussioner om att bevara sekretessen angående vissa strategiska planer hos energibolagen.

Jaroslav Paška, för EFD-gruppen. – (SK) Genom händelserna under de senaste åren har vi sett att energisäkerheten inom EU är mer en önskan än verklighet.

Energisystemen i EU:s medlemsstater är varken tillräckligt kompatibla eller tillräckligt sammanlänkade. Därför hamnade många länder i en situation där de saknade både värme och gas i början av förra året trots all solidaritet och välvilja från EU:s sida. Det behövs omfattande initiativ från Europeiska kommissionen för

att rätta till denna situation, och det är därför nödvändigt att kommissionen informeras i sitt arbete på ett kvalificerat och ingående sätt både av medlemsstaterna och av den privata sektorn.

Av dessa skäl kan vi betrakta förslaget till rådets förordning om anmälan av projekt för investeringar i energiinfrastruktur som ett naturligt och nödvändigt steg i utvidgningen av EU:s energipolitik, som svarar mot den aktuella utvecklingen när det gäller energiförsörjningen inom EU. De ändringsförslag som finns i betänkandet om denna punkt av programmet förbättrar formuleringarna i förordningen, och jag anser därför att det är riktigt att stödja dem.

Amalia Sartori (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! I det utmärkta betänkandet av Adina-Ioana Vălean finns det en del kloka synpunkter som jag instämmer med.

För det första kravet på att garantera en optimal säkerhetsnivå i fråga om de uppgifter och den information som förslaget kräver, det vill säga det som de ekonomiska aktörerna betraktar som känsliga uppgifter. För det andra kravet på att också ge möjlighet till sammanställning av uppgifter på en bredare regional nivå, med hänsyn till att den nationella nivån ibland saknar betydelse. För det tredje att anmälan ska ha ett praktiskt syfte och ska komplettera analysen av det europeiska gassystemets utveckling.

Därför ska kommissionen vara skyldig att diskutera analyserna med medlemsstaterna och med aktörerna i sektorerna. Det är ett löfte som kommissionen har gett oss här.

Vi måste också lyckas undvika en fördubbling av det arbete som aktörer, nationella tillsynsmyndigheter och medlemsstater måste genomföra för att fastställa de nationella planer som ska trygga försörjningen, särskilt med tanke på gasinfrastrukturen, och också garantera att aktörer inte bestraffas på något sätt om de beslutar att ändra sina investeringsplaner.

Jag ska avsluta med att fästa er uppmärksamhet på artikel 1.2 i förslaget där tidsgränserna för anmälan behandlas. Man måste ta hänsyn till att många projekt inte kommer längre än till planeringsstadiet. Bästa möjliga resultat skulle därför kunna uppnås om anmälan bara gällde de projekt som har fått nödvändiga godkännanden och tillstånd eller för vilka ett slutligt investeringsbeslut har fattats.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Jag vill börja med att gratulera föredraganden till hennes utmärkta arbete. Lissabonfördraget stärker EU:s befogenheter inom det energipolitiska området. EU:s energisäkerhet och solidaritet mellan medlemsstaterna i samband med energikriser är avgörande för EU:s energipolitik. Den aktuella förordningen fastställer en gemenskapsram för anmälan till kommissionen av uppgifter och information om såväl projekt för investeringar i energiinfrastrukturen för olja, gas, elektricitet och biobränsle som projekt som gäller geologisk lagring av koldioxid som släpps ut inom energisektorn.

Kommissionen kommer faktiskt att kunna lägga fram förslag om hur man ska kunna utnyttja befintlig kapacitet bättre och hitta lösningar i samband med energikriser. Förordningen får inte leda till att den administrativa börda som energibolagen måste hantera ökar alltför mycket. Jag anser emellertid att förordningen också ska gälla europeiska företag som investerar i energiinfrastrukturprojekt i tredjeländer som är direkt sammanlänkade med energinäten i ett eller flera medlemsländer eller har en betydande inverkan på dem. Därför hoppas jag att ändringsförslag 74 kommer att få majoritetens stöd i morgon.

Roger Helmer (ECR). – (EN) Fru talman! En del av de ändringsförslag som vi överväger i kväll avspeglar vår maniska besatthet av förnybara energikällor. Vi fortsätter att tala om betydelsen av att minska koldioxidutsläppen även om teorin om en global uppvärmning orsakad av människan håller på att falla isär inför våra ögon.

Men om vi menade allvar med att minska koldioxidutsläppen skulle vi väl uppmuntra kärnkraftverk och inte förnybara energikällor. Vi har valt att införa incitament som snedvrider marknaden kraftigt genom att gynna förnybara energikällor framför kärnkraft.

EU behöver konkurrenskraftig, pålitlig och konventionell produktionskapacitet på grundbelastningsområdet, vilket kärnkraften kan ge. Under tiden går det inte att förlita sig på att den ynkliga rännen av oregelbunden elektricitet från vindkraftparkerna ska driva EU:s industrier.

Många länder i EU, bland annat mitt eget, står inför en energikris senare detta decennium, delvis till följd av direktivet om stora förbränningsanläggningar. Om vi inte sätter fart och bygger upp en ordentlig produktionskapacitet, och då menar jag kärnkraft och kol, kommer vi att upptäcka att ljuset slocknar.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Frågan om energi och energinät är en central fråga för framtiden för EU:s ekonomi. Betydelsen av energisäkerhet upprepas i en mängd olika dokument, debatter och sammanträden. Men för att ord och förklaringar ska följas av uttryckliga lösningar och mätbara effekter bör vi främst se till att vi har en lämplig finansieringsnivå för de investeringar som planeras. Enligt en rapport från Exxon Mobil, ett av världens största oljebolag, kommer världens energiefterfrågan att stiga med omkring 1,2 procent om året, så att efterfrågan kommer att ha stigit med cirka 35 procent 2030.

Efterfrågan på gas, som kommer att vara den näst viktigaste energikällan, kommer att stiga med 1,8 procent årligen. För närvarande ligger förbrukningen i världen på drygt 3 miljarder m³. År 2030 kommer behovet att ligga på omkring 4,3 miljarder m³. En följd av EU:s växande behov av gas kommer att vara ett ökat importberoende av denna resurs, från 45 procent 2005 till 70 procent 2030. Med tanke på dessa uppgifter bör det finansiella stödet från gemenskapen till energinätet behandlas strategiskt.

I det nuvarande ekonomiska och finansiella läget är det särskilt svårt att hitta investerare till många projekt. Projekten kommer bara att kunna fortsätta om de får lämpligt stöd från EU. Man bör prioritera projekt som inriktas på gränsöverskridande behov och bidrar till utvecklingen av nya tekniska lösningar som är av grundläggande betydelse för EU:s framtida energibehov. Genom dessa projekt blir det möjligt att undanröja skillnader när det gäller sammanlänknings mellan systemen i EU, och EU:s egna energikällor kommer att kunna användas på ett ännu mer optimalt sätt.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Fru talman! Denna fråga är mycket viktig av åtminstone tre skäl: För det första måste vi tänka på energisäkerhet, för den dag kommer då det fossila bränslet tar slut. För det andra har vi våra klimatförändringsmål för 2020 eller, som vissa har förespråkat, 3020 eller till och med 4020. För det tredje, och det är mycket viktigt, måste vi minska vårt beroende av fossila bränslen som kommer från ibland instabila och diktatoriska regimer.

Så tiden är inte på vår sida, och ett av de områden som kräver stor uppmärksamhet är forskning och innovation. Jag är också orolig för dubbelarbete inom det området.

Jag fick nyligen veta att det finns 45 olika grupper som bedriver forskning om salmonellabakterien. Om nu detta kan hända när det gäller salmonellabakterien skulle det kunna finnas 450 grupper som bedriver samma forskning om förnybar energi, till exempel vindkraft, solenergi, tidvattenenergi och vågenergi.

Jag vill därför fråga kommissionen vilka planer de har på att samordna forskningen så att resurserna används på bästa sätt för att vi ska få den teknik vi behöver.

Ioan Enciu (S&D). – (RO) Jag vill lyckönska Adina-Ioana Vălean till detta betänkande. Jag vill lyfta fram några aspekter när det gäller betydelsen av investeringar i infrastrukturen. En kontinuerlig utveckling av energiinfrastrukturen är det enda sättet att klara ett samhälle som ständigt förändras. Utveckling av befintliga nät jämte investeringar i nya typer av nät anpassade till innovativa energiresurser är viktiga faktorer för att underlätta tillgången till nya energikällor, både för befolkningen och industrin.

För närvarande förekommer det faktiskt regionalt samarbete inom energisektorn. Samarbetet behöver emellertid förstärkas med ett tydligt regelverk. Solidaritet mellan medlemsstaterna måste omvandlas från idé till verklighet. Det är också viktigt att öka investeringarna i it-system för att övervaka och rapportera om bränslelager under en kris.

Slutligen vill jag betona att investeringar och utveckling av IKT-lösningar inom energisektorn är avgörande för utvecklingen av en energieffektiv ekonomi med låga koldioxidutsläpp.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Lissabonfördraget som har stärkt EU:s befogenheter inom det energipolitiska området bör utnyttjas aktivt för att övervinna svårigheter och förebygga tänkbara problem på energimarknaden.

Genom att tillhandahålla information om projekt för investeringar i energiinfrastrukturen blir det möjligt att identifiera luckor mellan tillgång och efterfrågan inom denna sektor, och det blir därmed också möjligt att skapa en bättre gemensam energipolitik i en anda av solidaritet som för medlemsstaterna närmare varandra på energimarknaden. Därför instämmer jag med uppfattningen att det är nödvändigt att samla in exakt och tillräcklig information om planerade investeringar, så att EU kan fatta välgrundade beslut om energipolitiken som bygger på en samordnad bild och på den aktuella situationen i samtliga medlemsstater.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Att säkerställa en stabil och oavbruten energiförsörjning har blivit en prioritet för regeringarna i EU:s medlemsstater, liksom för gemenskapen som helhet. Europeiska kommissionen har särskilt ansvar för denna fråga och ska genom sina åtgärder sträva efter att säkerställa energiförsörjningen i gemenskapen genom att utveckla och övervaka att EU:s energimarknad fungerar på avsett sätt.

En av mekanismerna i kommissionens flerdimensionella energipolitik bör vara stöd till effektiva projekt för investeringar i energisektorn. Kommissionen bör genomföra regelbundna analyser och bedriva forskning. Analyserna ska bygga på information om projekt för investeringar i energiinfrastrukturen i enskilda länder, med tonvikt inte bara på anläggningar som för närvarande används utan också på analys av investeringsprojekt som syftar till att öka mångfalden, både när det gäller råvarorna för energi och hur de transporteras och bearbetas. När kommissionen har likartade analyser från alla medlemsländer kommer man att kunna välja den strategi som är mest fördelaktig för EU:s energimarknad.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Fru talman, kommissionsledamot Oettinger! Ett av de främsta problemen inom energisektorn är naturligtvis lagringen av energi. Jag anser att vi i samband med försörjningstryggheten måste tänka mer på frågan om lagring. Särskilt i samband med förnybar energi är detta en oerhörd utmaning.

Å andra sidan måste vi också skapa intelligenta nät. Ju mer förnybar energi vi har, desto större möjligheter har vi att göra vår omgivning betydligt mer energieffektiv med intelligenta nät, och vi kan till slut också ge hushållen incitament att använda smarta mätare för att minska både förbrukning och kostnader. En ökad effektivitet kommer att spela en ytterst viktig och central roll i framtiden inte bara när det gäller energiproduktionen utan också, och kanske särskilt, när det gäller energiförbrukningen.

Günther Oettinger, ledamot av kommissionen. – (DE) Fru talman, ärade ledamöter! Jag vill tacka er för era värdefulla förslag till förbättringar. Kommissionen kommer att vidta åtgärder för att se till att medlemsstaterna beaktar många av era förslag i den slutliga versionen av förordningen.

Kommissionen är medveten om den konfidentiella karaktären hos den information som har att göra med planerade projekt. Av den anledningen stöder vi parlamentets förslag att bara publicera uppgifter som tidigare har samlats in på medlemsstatsnivå. Dessutom ska uppgifterna sammanställas på EU-nivå på ett sådant sätt att inga slutsatser kan dras om enskilda företag och deras affärsstrategier. Detta är viktigt i de fall då det bara finns ett företag som är verksamt på nationell nivå inom en viss energisektor.

Som jag redan har nämnt är vi också positiva till utvidgningen av tillämpningsområdet så att det omfattar produktionskapaciteten för olja, gas och kol. Jag vill inte förtiga att medlemsstaterna är mindre gynnsamt inställda till detta förslag, men lovar att på nytt ompröva möjligheten att inkludera denna kapacitet inom fem år.

Oavsett våra olika tolkningar när det gäller den rättsliga grunden för förordningen kan jag försäkra er om att kommissionens mål är att ha en bred debatt på infrastrukturområdet. Det nya instrument för infrastruktur och solidaritet som ska utvecklas, och som ska följa efter gemenskapens finansiella stöd till de transeuropeiska energinäten, kommer att ge möjlighet till detta, liksom kommissionens lägesrapporter om genomförandet av den ekonomiska återhämtningsplanen med avseende på stöd till energiprojekt.

Adina-Ioana Vălean, föredragande. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten och kollegerna för deras intressanta bidrag till debatten.

Bara ett par ord som avslutning – eller åtminstone som min avslutning. För det första vill jag än en gång betona att politiken definitivt ska låta bli att ingripa på marknaden. Låt oss inte glömma att EU är en marknadsekonomi och att politiken bara ska rätta till brister på marknaden.

För det andra är det fortfarande min bestämda åsikt att vi inte bör använda denna förordning för att kontrollera att andra förordningar tillämpas på ett korrekt sätt, eller för att få med fullständig information – det är inte någon statistikövning. Vi måste absolut begränsa den information som samlas in till en viss relevansnivå, annars kommer syftet med informationen att gå förlorat i den enorma mängden uppgifter. Förordningen handlar inte heller om att utarbeta en politik för förnybar energi eller gas.

Till slut vill jag säga till min kollega, Lena Ek, att jag bara hoppas att de sammanställda uppgifter som förordningen kommer att resultera i kommer att bidra till att vi blir skickligare när det gäller energifrågor och att de kommer att ligga i vårt allmänna intresse.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 25 februari 2010.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Paolo Bartolozzi (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag gratulerar Europeiska kommissionen till att ha lagt fram den ändrade förordningen om projekt för investeringar i energiinfrastruktur inom EU för rådet.

Betänkandet utvecklar innehållet på ett ändamålsenligt och aktuellt sätt av två skäl. Det första skälet är att det ger tydlig information om säkerhet och konfidentialitet för känsliga uppgifter som kommissionen måste få regelbundet för att kunna sköta energipolitiken effektivt. Betänkandet ligger i linje med Lissabonfördraget, där särskild uppmärksamhet ägnas åt energipolitiken genom att stärka och samordna de metoder och de investeringar som denna sektor behöver.

Misslyckandet från toppmötet i Köpenhamn när det gäller att uppfylla kraven från de politiska ledarna i världen innebär att det behövs en ändrad strategi för den politik som ska bedrivas. Europaparlamentet uppmärksammar särskilt problemet i syfte att övervaka energiinvesteringar i uppförande, transport och lagring av produkter som hänför sig till energi, för att tillgodose produktions- och distributionsindustrins behov och därmed skydda konsumenternas hälsa.

Det andra skälet är att eftersom EU har brist på energiprodukter och den interna efterfrågan – liksom importen – ökar från dag till dag måste EU:s energipolitik fokusera på diversifiering, försörjningstrygghet och energieffektivitet.

Elena Băsescu (PPE), *skriftlig. – (RO)* Solidaritetsprincipen måste vara grunden för utarbetandet av EU:s energipolitik. Om medlemsstaterna samarbetar kan de se till att medborgare och företag får en tryggare, billigare och effektivare energiförsörjning. Det är av yttersta vikt att EU har en energiinfrastruktur som underlättar samarbete mellan medlemsstaterna för att minska de problem som uppstår under energikriser. Genom denna förordning kommer Europeiska kommissionen att få information om energistrukturer så att den kan få en överblick. Det omfattar uppgifter om infrastruktur för såväl olja och naturgas som för förnybara energikällor. Efter att ha samlat in informationen kan man peka på brister i EU:s energisystem och därefter föreslå åtgärder för att korrigera dem. Åtgärder som vidtas på EU-nivå måste vara ett komplement till nationella och regionala strategier. Jag anser att det är ytterst viktigt att vi skyddar den konfidentiella karaktären hos den affärsinformation som samlas in. Vidare är det också viktigt att övervaka de europeiska investeringar i tredjeländer som har en stor inverkan på EU:s energimarknad.

Sergio Berlato (PPE), *skriftlig. – (IT)* Fru talman, mina damer och herrar! Förslaget till förordning om projekt för investeringar i energiinfrastruktur inom Europeiska gemenskapen är ett viktigt instrument för att effektivt främja en energipolitik på EU-nivå.

Jag stöder tanken bakom detta förslag, nämligen behovet av att fastställa en konsekvent och övergripande ram för utveckling av investeringar i energiinfrastruktur inom EU, så att kommissionen ska kunna övervaka utvecklingen av de investeringsprojekt som planeras inom energisektorn.

Det är naturligtvis viktigt med övervakning för att se till att den politik som förs till stöd för projekten är öppen, men under förutsättning att den administrativa börda som läggs på små och medelstora företag – drivkraften bakom EU:s ekonomi – minimeras.

Jag anser att det är positivt att en kompromiss har uppnåtts så att de uppgifter marknadsaktörerna lämnar till kommissionen tas emot och behandlas på ett sätt som säkerställer den nödvändiga sekretessen. Projekt för investeringar i energiinfrastrukturen är mycket viktiga om en fri och därmed konkurrenskraftig energimarknad ska kunna inrättas.

Därför uppmanar jag kommissionen att på grundval av de uppgifter som samlats in regelbundet lämna en analys av den strukturella utvecklingen av energisektorn, i syfte att fastställa områden för förbättringar av marknaden samt hinder för att den ska fungera på bästa sätt.

András Gyürk (PPE), *skriftlig. – (HU)* Det går inte en dag utan att en medlemsstat eller ett stort företag tillkännager stora planer för investeringar i energisektorn. Dussintals olika gasledning, vindkraftsparkar till havs och kraftverk är på planeringsstadiet. Samtidigt lämnar samordningen mellan framtida investeringar mycket övrigt att önska. Detta i sig skulle vara en mer än tillräcklig anledning att stödja den förordning som nu lagts fram, och som skulle sammanföra alla skyldigheter från medlemsstaternas sida att anmäla investeringar som avser energi till en enhetlig struktur. Den förordning som ska antas gör det möjligt att

harmonisera regionala investeringar och bidrar till en gemensam planering. På så sätt stärks energimarknaden och försörjningstryggheten.

Jag anser att det är viktigt att kraven i förordningen beträffande anmälan av investeringar inte lägger en alltför stor administrativ börda på myndigheterna i medlemsstaterna. Vi måste se till att metoden för anmälan av investeringar överensstämmer med de bestämmelser som har antagits tidigare. I det avseendet är det värt att erinra om att EU-direktiven för den inre el- och naturgasmarknaden redan nu innehåller krav på att det upprättas 10-åriga investeringsplaner.

Europeiska kommissionens ursprungliga förslag omfattade inte investeringar i fjärrvärme. Det ändringsförslag från parlamentets utskott för industrifrågor, forskning och energi som tar upp fjärrvärme bland de områden som omfattas av informationsplikt bör därför stödjas. Vi får inte glömma att i de nya medlemsstaterna spelar fjärrvärmens en viktig roll när det gäller energiförsörjningen till befolkningen. I Ungern, till exempel, försörjer denna form av uppvärmning ungefär 2 miljoner människor. Investeringar i fjärrvärme får inte lämnas obeaktade vid harmoniseringen av investeringspolitiken för energi.

Edit Herczog (S&D), skriftlig. – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! Det råder stor osäkerhet när det gäller att genomföra investeringsprojekt i infrastruktur inom energiindustrin, samtidigt som den ekonomiska och finansiella krisen för närvarande allvarligt försvårar investeringsplanerna inom energisektorn. Likväl måste vi tydligt kunna se att den centrala faktorn i EU:s nya energipolitik, som syftar till att säkerställa en trygg försörjning samtidigt som den lindrar effekterna av klimatförändringarna och upprätthåller konkurrenskraften, är att vi under de kommande åren investerar kraftigt i infrastruktur inom energiindustrin i EU. Det är ett viktigt instrument för att utforma en gemensam energipolitik.

Utan tillräcklig information om vår energiinfrastruktur kan vi inte ge något effektivt stöd åt den europeiska energipolitiken på EU-nivå. Därför anser jag att vårt gemensamma mål i EU är att tillhandahålla exakt och regelbunden information om projekt för investeringar i energiinfrastruktur inom EU, minska bördan när det gäller informationsinsamling samt förbättra en användbar analys som bygger på information som lämnas till kommissionen, samtidigt som vi minskar bördan för aktörer inom den privata sektorn som spelar en allt större roll när det gäller investeringar i utveckling av infrastruktur.

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), skriftlig. – (PL) Jag vill uppriktigt tacka föredraganden för att hon har utarbetat ett så balanserat betänkande. Genom de gemensamma insatser från medlemsstaternas och Europeiska kommissionens sida som betänkandet tar upp kommer EU att få ett integrerat och förbättrat system för energitrygghet, samtidigt som effektiviteten ökar och energiförbrukningen minskar. Som en del av energipolitiken inom gemenskapen bör kommissionen och medlemsstaterna identifiera de investeringar som är nödvändiga för att uppfylla EU:s strategiska behov när det gäller tillgång till och efterfrågan på naturgas och el. Förordningen syftar till att inrätta gemensamma ramar utifrån vilka Europeiska kommissionen får uppgifter och information om projekt för investeringar i energiinfrastrukturen inom områdena råolja, naturgas, el och biobränsle samt utsläppssnåla projekt för investeringar i stadssystem för uppvärmning och kylning. Faktum är att ett nödvändigt inslag för att bevara stabiliteten i energisystemet utan tvivel är kolet, som inte får ersättas av förnybara energikällor eftersom dessa inte kommer att kunna tillgodose behoven hos de ekonomiska sektorer som är i full utveckling i de nya medlemsstaterna. När man pekar på fördelarna med kol som energikälla bör det framhållas att vi genom att använda ny teknik kommer att kunna sänka föroreningsnivån mer och gradvis införa fastställda gränser för koldioxidutsläpp.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Inom ramen för den nya energipolitiken som syftar till att säkerställa energiförsörjningen, lindra effekterna av klimatförändringarna och stödja konkurrenskraften spelar investeringar i energiinfrastrukturen en väsentlig roll. De nya politiska kraven, t.ex. mål för bränsleblandningen, kommer att förändra medlemsstaternas politik så att de kan dra nytta av en ny, modernare energiinfrastruktur.

Syftet med kommissionens förslag är att se över det nuvarande systemet för rapportering av investeringsprojekt som avser energi. Tanken är att samla relevant information om planerade investeringar så att kommissionen kan övervaka infrastruktursituationen och förutse potentiella problem. Med tanke på att befintlig EU-lagstiftning redan föreskriver rapporterings- och anmälningsplikt i samband med investeringar och infrastruktur måste användningen av denna information samordnas bättre så att dubbla krav, t.ex. när det gäller rapportering och konfidentialitet, kan undvikas, samtidigt som medborgarnas tillgång till information förbättras. Även om förslaget i huvudsak är inriktat på administrativa frågor ger det en föreställning om vilken typ av investeringar som man förväntar sig i framtiden.

Det är därför viktigt att lägga större tonvikt vid projektens miljöpåverkan för att ge garantier och ytterligare incitament för byggande och avveckling av energiinfrastruktur på ett hållbart sätt, med respekt för miljön. Jag lyckönskar föredraganden.

Richard Seeber (PPE), skriftlig. – (DE) Att tillgodose den ökande efterfrågan på energi samtidigt som man värnar om miljön, särskilt när det gäller de klimatförändringar som människan ger upphov till, är en av de viktiga uppgifter som EU måste ta itu med i framtiden. I detta sammanhang är det oerhört viktigt att EU känner till alla projekt som rör energiinfrastrukturen i medlemsstaterna. Det kommer att öka effektiviteten i arbetet med att utarbeta en lösning för energisituationen i EU. Med hjälp av denna text som rör utbyte av information om projekt för investeringar i energiinfrastruktur kommer man att få en bra överblick över den befintliga energiinfrastrukturen i EU.

Det säger sig självt att rapporteringen inte får ge upphov till missbruk av uppgifter. Jag välkomnar därför den kompromiss över partigränserna som fastställer tydliga grundregler för överföring av uppgifter. Genom en central övervakning kan man också tidigt fastställa om EU inriktar sig för mycket på en enda energikälla. På det hela taget är betänkandet ett steg mot en modern energiblandning.

Vladimir Urutchev (PPE), skriftlig. – (BG) Herr talman, mina damer och herrar! Hittills har vi diskuterat behovet av att snabbt utarbeta en gemensam energipolitik för EU först när det har uppstått en kris, som under vintern 2009. Vi kan med berättigad oro säga att saker och ting inte kan fortsätta på detta sätt. Därför välkomnar jag betänkandet från Adina-Ioana Vălean och ser det som ett viktigt steg mot att skapa en gemensam energipolitik för EU. Det säger sig självt att man genom att anta ett antal direktiv och förordningar för energisektorn kommer att skapa nödvändiga förutsättningar för att utarbeta en sådan gemensam politik. Jag anser att vi närmar oss den punkt då vi till och med kan börja tala om ett avtal om inrättande av en energigemenskap inom EU. Genom att införa ett system för anmälan av projekt för investeringar i energisektorn i varje enskild medlemsstat kommer kommissionen att kunna få en fullständig bild av hur energiinfrastrukturen inom EU utvecklas, samtidigt som länderna får vägledning när det gäller att hitta lösningar för de svagaste och mest problematiska områdena. Detta gör det möjligt att få till stånd en tillfredsställande, pålitlig infrastruktur som både kan stödja den inre energimarknadens funktion och lindra följderna av de kriser som inträffar. Det viktigaste är att en tillfredsställande gemensam europeisk energiinfrastruktur är en förutsättning för en gemensam intern energipolitik i EU, vilket parlamentet har hävdad i många dokument.

23. Beräkningen av inkomster och utgifter för ändringsbudget 1/2010 (avsnitt I, Europaparlamentet) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är betänkandet av Vladimír Maňka för budgetutskottet om beräkningen av inkomster och utgifter för ändringsbudget 1/2010 (avsnitt 1 – Europaparlamentet) (2010/2014(BUD)) (A7-0017/2010).

Vladimír Maňka, föredragande. – (SK) Vi är alla helt på det klara med att vi bara genom gemensamma insatser på europeisk nivå klarar av 2000-talets största utmaningar, som är klimatförändringar, risker och kostnader gällande råmaterial och energi, ekonomisk globalisering och hoten mot vår säkerhet.

Om Europa ska kunna lösa dessa problem måste det ha tillgång till effektiva och komplexa instrument. Med Lissabonfördraget får vi sådana instrument.

I december godkände vi EU-institutionernas budget för 2010. Av skäl som har att göra med genomförandet av Lissabonfördraget kommer vårt arbete med budgeten inte att vara slutfört i december utan kommer att pågå till april. Vi är nu i inledningsskedet av fördragets ikraftträdande, och EU kommer att behöva tillräckligt med finansiella medel redan från början för att kunna genomföra den nya politiken. Lissabonfördraget kommer att påverka alla verksamhetsområden i Europaparlamentet och i andra institutioner. När det gäller Europaparlamentet kommer medbeslutandeförfaranden att öka dramatiskt och täcka upp till 95 procent av lagstiftningen. Områden som frihet, säkerhet och rättvisa, jordbruk, fiske och strukturfonder har tillkommit. Vi kommer att i ökad utsträckning använda oss av omröstningar med kvalificerad majoritet i rådet och skapa ett antal nya rättsliga grunder på områden som turism, sport, energi, civilt försvar, förvaltning och samarbete. Detta kommer att öka den lagstiftande verksamheten inom EU generellt och ha stor påverkan på Europaparlamentets befogenheter och verksamhet, vilket gör att också förvaltningen behöver förstärkas.

Den huvudsakliga prioriteringen i den ändringsbudget som har föreslagits av Europaparlamentets presidium i samband med Lissabonfördraget är att se till att Europaparlamentet har tillräckligt med resurser för sin

lagstiftande roll. Vi får inte glömma att Europaparlamentet 1988 satte en begränsning för sina egna behov. Det beslutades att denna begränsning skulle uppgå till 20 procent av de totala administrativa kostnaderna för institutionerna. Vid förhandlingar om den fleråriga budgetramen för perioden 2007–2013 godkände Europaparlamentet 2006 denna begränsning som ett maximum av de totala administrativa kostnaderna för institutionerna. Sedan 2006 har kostnaderna för Europaparlamentet ökat i samband med att ledamotsstadgan trädde i kraft, trots att det på sidan två i samma ledamotsstadga står att finansiering är avsatt i medlemsstaternas budgetar. Idag måste vi också täcka de kostnader som uppkommer för Europaparlamentets nya roll när Lissabonfördraget träder i kraft. Det ska också nämnas att vare sig ledamotsstadgan eller Lissabonfördraget fanns med i beräkningen när utgiftsbegränsningen på 20 procent sattes. Trots att ledamotsstadgan finns med i Lissabonfördraget insisterade vi i budgetutskottet på att Europaparlamentets budget för 2010 ska hålla fast vid 20-procentsgränsen i den ursprungliga fleråriga budgetramen. Det har vi också uppnått.

I förslaget till budgeten för 2011 måste vi dock lägga fram den nya formuleringen med försiktighet för att garantera budgetens hållbarhet under efterföljande period. Jag vill betona att det bästa sättet att garantera budgetens hållbarhet är att skapa en budget som grundar sig på de faktiska behoven och inte på inflationsindex. Det är bara med en sådan strategi som vi kan garantera att budgeten återspeglar enbart de faktiska behoven, vilket ökar dess överskådlighet och effektivitet.

José Manuel Fernandes, för PPE-gruppen. – (PT) Ändringsbudgeten är ett resultat av Lissabonfördragets ikraftträdande. Parlamentet har fått nya befogenheter och nya ansvarsområden och måste därför ha medel för att klara av de nya utmaningarna. Jag vill påpeka att europeiska medborgare förväntar sig utmärkt lagstiftning från parlamentet, och för att kunna garantera detta är det viktigt att förse ledamöter, utskott och politiska grupper med de medel som de behöver.

Rättsliga och budgetmässiga standarder och god ekonomisk disciplin är uppfyllda i den här ändringsbudgeten. Vidare anser vi att budgetdisciplin och spariver behövs mer än någonsin. Det är vad de europeiska medborgarna förväntar sig i genomförandet av denna budget. Därför vill vi återigen betona hur viktigt det är med en nollbaserad budget som garanterar mer stringens och överskådlighet. Vi vill också omgående ha information om Europaparlamentets faktiska fasta utgifter. Vi vidhåller också behovet av en långsiktig planering av fastighetspolitiken för att garantera budgetens hållbarhet.

Vi vill också påpeka att vi har minskat fastighetsreserven med 4 miljoner euro. Därmed ligger nu budgetens totala nivå på 19,99 procent under den ursprungliga rubriken, rubrik 5, som antogs vid den första behandlingen.

Vi är övertygade om att dessa åtgärder kommer att hjälpa oss att ta itu med de europeiska medborgarnas befogade oro, förväntningar och krav.

Göran Färm, för S&D-gruppen. – Fru talman! Denna ändringsbudget är främst av praktisk natur för att anpassa parlamentet till de nya uppgifter som följer av Lissabonfördraget. Men en punkt har principiell betydelse, nämligen det nu över 20 år gamla beslutet att parlamentet ska ta högst 20 procent av EU:s administrativa budget.

Med detta beslut passerar vi den här gränsen marginellt – dock mer som ett resultat av tekniska förändringar än som en ny policy. Detta har dock startat en debatt om 20-procentsregeln. När dagens beslut omsätts till helårseffekt 2011 kommer gränsen att passeras om vi inte vidtar kraftfulla besparingar. Det finns skäl att diskutera en förändring av denna 20-procentsregel eftersom parlamentets roll har förändrats mer än andra institutioners, men principen bör inte överges utan eftertanke.

Jag tänker framför allt på två aspekter. För det första måste vi ta hänsyn till att många medlemsstater idag lider under extrema krav på nedskärningar av personal och löner. Då kan vi inte bara fortsätta att bygga ut EU:s förvaltning hur som helst. För det andra måste vi ta hänsyn till att vi disponerar EU:s budget för administration ihop med de övriga institutionerna och att i beslutet 1988 lovade att om vi tänker överge 20-procentsregeln ska det ske efter dialog med rådet. Det är inte minst viktigt med tanke på de svåra förhandlingar vi står inför om utrikestjänsten, budgetförordningen, långtidsbudgeten osv. med rådet.

Jag röstar för betänkandet men jag vill samtidigt höja ett varnande finger inför framtiden.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Lissabonfördraget ger hela EU en starkare ställning. Det stärker de europeiska medborgarnas inflytande, och det stärker också Europaparlamentet. Europaparlamentets högre status medför också ökade rättsliga skyldigheter. Dessa skyldigheter måste uppfyllas av varje enskild ledamot till hans eller hennes bästa förmåga.

I detta sammanhang vill jag också ta upp slagorden om hög kvalitet på lagstiftningen. Mitt "ja" till ändringen av parlamentets budget gäller under vissa förutsättningar. Med tanke på den växande krisen måste vi hantera vår ekonomi med största försiktighet. Men som parlamentsledamöter är vi också tvungna att genomföra vårt lagstiftningsarbete på bästa sätt. Dessa två krav måste uppfyllas.

Salvador Garriga Polledo (PPE). – (ES) Fru talman! Det är ett bevis på att parlamentsledamöterna har förtroende för budgetutskottet när vi röstar för en kraftig ökning av parlamentets budget, inklusive utgifterna för ledamöternas assistenter, att vi är praktiskt taget de enda människorna här, fyra eller fem ledamöter av budgetutskottet. Det är ett gott tecken på att de har förtroende för oss.

Men anledningen till varför det finns två samordnare här från gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet och Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) är att bekräfta att vi samtycker till ökningen i budgeten eftersom vi inte anser att den bryter mot den åtstramningspolitik som vi har infört mot oss själva.

Europaparlamentet är en mycket speciell institution, vilket min kollega Göran Färm är väl medveten om. Om vi i Sverige eller Spanien kontinuerligt skulle utöka storleken på våra regioner, antalet parlamentsledamöter och våra funktioner skulle alla medlemsstater behöva utöka sina parlaments budgetar.

Det är vad som händer i Europaparlamentet, och vi måste därför rösta för förslaget.

Det stämmer att vi under de kommande åren måste se till att denna utgift är hållbar, och det kräver att vi på allvar tar upp fastighetspolitiken och den framtida politiken för personal och kontorsutrustning. Allt detta måste det tas hänsyn till i framtiden när det gäller hållbarhet och effektiva utgifter.

Parlamentets presidium och budgetutskottet har delade meningar. Presidiet värnar om ledamöternas behov, och vi i budgetutskottet värnar om åtstramning och en realistisk budget.

Jag anser dock att överenskommelsen är bra och att vi kommer att kunna anta den imorgon utan några problem.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Fru talman! Jag talar för S&D-gruppen, men de flesta parlamentsledamöterna kommer att inse behovet av extra resurser efter Lissabonfördraget. Men det finns några frågor om tidpunkt och finansiering av dessa förslag. Kollegerna har lyft fram vissa frågor.

Men det finns också andra frågor. Vilka bevis finns det till exempel för att vi måste ha extra personalresurser? Har dessa siffror bara tagits ur luften? Om det bygger på bevis anser jag att vi skulle ha fått detta bevis.

Och hur kommer extrapersonalen för sekretariatet att fördelas? Det måste vi få veta.

Om vi accepterar utgifter för extrapersonal på 1 500 euro per månad måste vi också titta på andra kostnader, t.ex. kostnaderna för det extra kontorsutrymme som kan komma att behövas. Vi måste få veta vad den totala kostnaden blir.

Det kommer att bli ett svårt beslut för ledamöterna imorgon. Det är alltid kontroversiellt att begära resurser till sig själv. Hade vi fått all den information som jag och mina kolleger har begärt kanske beslutet hade varit mycket lättare att ta för ledamöterna imorgon.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) Med tanke på vi diskuterar detta så pass sent på kvällen kanske ni tror att vår egen budget inte tål dagsljus.

Fru talman! Lissabonfördraget ger oss helt klart fler skyldigheter, fler befogenheter och fler arbetsuppgifter, men betyder det verkligen att vi behöver mer personal i utskott, grupper och i form av enskilda ledamöter? Det tvivlar jag på. Jag tror att om vi vill vara mer politiska och effektiva i vårt arbetssätt klarar vi det utmärkt inom gränserna för den nuvarande budgeten.

Till sist verkar det finnas ett antal åtgärder vi måste vidta. Vi talar inte bara om en enstaka ökning i år, utan det verkar som om vi kommer att behöva öka budgeten även nästa år, och det är min grupp emot. Om vi nu kommer överens om en ökning på grund av Lissabonfördraget är detta det enda tillfället när vi får använda detta argument. Vi anser att ökningen bara får ske vid ett tillfälle, inte upprepas nästa år och året därefter. Det skulle bara leda till att vi behöver fler byggnader.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Hög kvalitet på lagstiftningen är en prioritet för parlamentet, och parlamentsledamöterna, utskotten och de politiska grupperna måste få tillräckligt med resurser för att leva

upp till det. De nya administrativa utgifterna som har uppkommit av de nya bestämmelserna i Lissabonfördraget ingår nu i parlamentets budget. I betänkandet betonas dessutom vikten av parlamentets utökade lagstiftande roll och att det därför behöver ytterligare ekonomiska resurser för hantera detta ansvar. Specifika åtgärder behöver vidtas för att garantera en stabil budget. Vi måste föreslå en nollbaserad budgetpolitik och långsiktig planering för att möta parlamentets krav när det gäller fastighetspolitiken.

Jag anser att den övergripande referensen för parlamentets budget även i fortsättningen bör vara den ursprungliga planeringen i den fleråriga budgetramen för att garantera att parlamentets intressen tillvaratas samtidigt som budgetdisciplinen bibehålls. Samtidigt anser jag att den traditionella 20-procentiga begränsningen ska finnas kvar och välkomnar att man i detta fall har kommit överens om att inte överskrida begränsningen. Jag håller med om att åtgärder måste vidtas för att garantera budgetens hållbarhet i framtiden samtidigt som jag återigen betonar hur viktigt det är att föreslå en budgetpolitik som garanterar större stringens. Jag anser också att det krävs öppenhet, vilket skulle innebära tydligare information om den totala volymen på fasta utgifter i Europaparlamentets budget.

Paul Rübigen (PPE). – (DE) Fru talman! Så här mot slutet av förfarandet vill jag säga att jag tycker att Europaparlamentet har hanterat denna fråga på ett mycket ansvarsfullt sätt. Jag vill särskilt tacka presidiet för att ni har hittat ett sätt att respektera den övre gränsen på 20 procent. Under en ekonomisk kris är det viktigt att vi alla är så försiktiga som möjligt med skattebetalarnas pengar, samtidigt som vi måste förse parlamentsledamöterna med bra och effektiva resurser. Besparingarna på 4 miljoner euro på fastigheter bör inte hindra oss från att använda de resurser vi har för att göra våra fastigheter till de modernaste i världen så att vi kan arbeta så effektivt som möjligt för våra medborgare.

Vladimír Maňka, föredragande. – (SK) Mina damer och herrar! Jag vill tacka samtliga för era åsikter och anföranden och för att ni försöker hitta en lösning inom utskottet.

Jag vill säga att vi i budgeten för 2010 har infört systematiska åtgärder som kan ge ekonomiska besparingar och minska trycket på våra utgiftsgränser. I oktober förra året kom vi i ett förlikningsförfarande överens om vi i år skulle genomföra en administrativ revision i Europaparlamentet i generaldirektoratet för infrastruktur och logistik och säkerhetstjänsten. Målet är att bedöma om resurserna används på bästa möjliga sätt. Resultatet av granskningen ska gälla som utgångspunkt för ytterligare förbättringar och högre effektivitet. Jag kan se fler möjligheter till att spara genom att vi använder våra egna resurser bättre inom tolktjänster eller inom området för distansarbete. Jag förväntar mig uppdaterad information från Europaparlamentet och andra institutioner om hur de planerar att använda tillfälligt outnyttjade resurser, inte bara inom språktjänsterna utan också när det gäller hyrda kontorsutrymmen, kopieringstjänster etc. Jag är fast övertygad om att besparingar i budgeten kan göras genom strategier på medellång sikt för tillgångar och byggnader. Det skulle göra Europaparlamentets budget mer hållbar. Europaparlamentets förvaltning kommer att presentera strategin för oss om ett par dagar. Mina damer och herrar, jag vill återigen tacka för ert samarbete och för er ansvarsfulla attityd i denna fråga.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen 25 februari 2010.

Jag vill tacka samtliga. Tack också till tekniker och tolkar för att vi äntligen har tagit oss igenom den här kvällen.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Alexander Alvaro (ALDE), skriftlig. – (DE) Jag gratulerar Vladimír Maňka till hans framgångsrika förhandlingar trots den mycket knappa ramen för budgeten 2010. Förutom de helt försvarbara och nödvändiga justeringarna av personal- och fastighetspolitiken i Europaparlamentet har vi enligt min mening den känsliga frågan om den planerade höjningen av sekretariatsersättningen med 1 500 euro. Det är olyckligt att det av procedurskäl inte går att rösta enskilt i denna fråga, eftersom höjningen av sekretariatsersättningen för parlamentsledamöter från maj 2010 som bestämdes av presidiet är olämplig i ekonomiska kristider. På grund av Lissabonfördraget som nyligen har trätt i kraft kommer parlamentet visserligen att behöva extra kapacitet för lagstiftningsarbete, men efter införandet av stadgan för assistenter i början av den nuvarande mandatperioden finns det fortfarande inga som helst belegg för att parlamentsledamöterna verkligen behöver fler assistenter. Dessutom är "köpkraften" för de extra pengarna mycket varierande i de individuella medlemsstaterna, vilket man bör ta hänsyn till i det betänkande som ska utarbetas om resultaten av införandet av nya regler för parlamentsledamöternas assistenter. Med tanke på att de nuvarande utrymmena och arbetsförhållandena i parlamentet är starkt begränsade kan man också frukta att den ökning av

sekretariatsersättningen med 1 500 euro som antogs idag kommer att skapa förutsättningar för ytterligare ökningar, krav och framtida arbetsförhållanden. Därför kommer Fria demokratiska partiet (FDP) i Europaparlamentet att avstå från att rösta.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Den här budgetändringen motsvarar ett verkligt behov. Efter att Lissabonfördraget trädde i kraft har Europaparlamentets befogenheter ökat avsevärt på en mängd områden. De direkta konsekvenserna av denna utökning är en högre arbetsbelastning med en kvalitet som måste uppfylla högsta rättsliga standard. Det handlar inte om att vi begär pengar till oss själva som det påstås i pressen. Men vi behöver förse institutionerna i Europaparlamentet med nödvändiga resurser för att uppfylla de europeiska medborgarnas förväntningar i detta forum.

Georgios Stavrakakis (S&D), skriftlig. – (EL) Jag vill också tacka föredraganden för hans arbete. Utan tvekan förstärks Europaparlamentets roll avsevärt på grund av de ökade befogenheter som följer av Lissabonfördraget och ger upphov till konkret och effektiv respons på de europeiska medborgarnas förväntningar. Samtidigt har dock de ökade arbetsuppgifterna medfört ytterligare krav när det gäller mer personal, både i Europaparlamentets förvaltning och i de politiska grupperna och på parlamentsledamöternas kontor. Ändringen av Europaparlamentets budget var inte bara väntad utan också nödvändig om vi vill att Europaparlamentet ska reagera effektivt på sina nya ansvarsområden. Detta skulle stärka dess demokratiska meriter ytterligare. Jag vill påminna parlamentet om att en liknande ändring gjordes i rådets budget för att möta de administrativa kraven när institutionen för Europeiska rådets ordförande skapades, och det förväntas komma liknande ändringsförslag i Europeiska kommissionens budget. Om denna ändring godkänns kommer parlamentets förvaltning, politiska grupper och ledamöter att kunna anpassa sig bättre och mer effektivt till de nya kraven.

24. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

25. Avslutande av sammanträdet: se protokollet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.50.)